

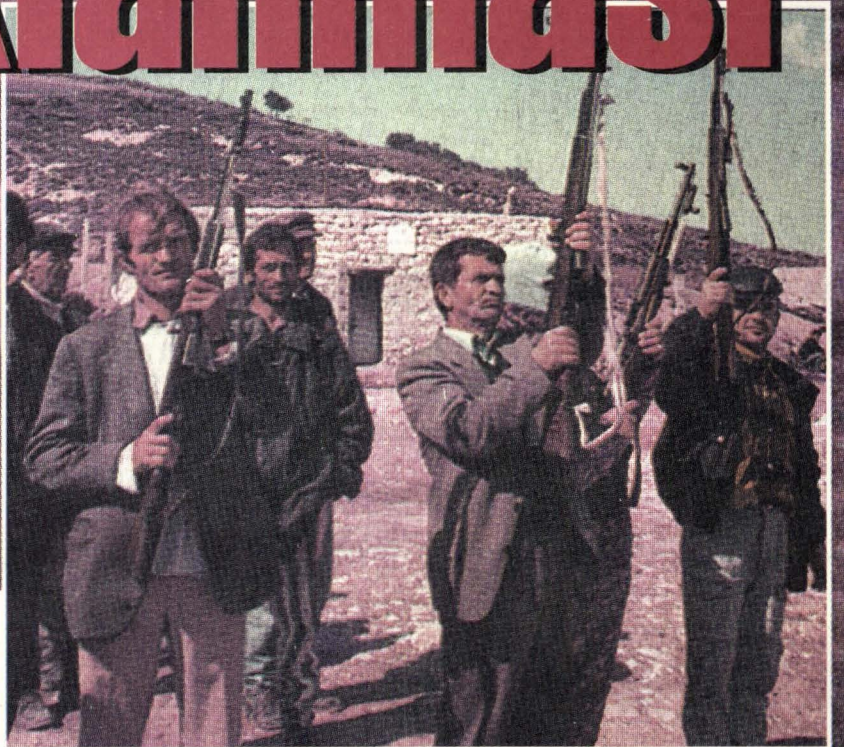
Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:33 • 22 Mart '97 • 80 000 TL. (KDV. d.)

**Emperyalizmin
maşası,
kokuşmuş
Berişa Rejimi'ne
karşı**

Arnavutluk'ta Silahlı Halk Ayaklanması

İÇİNDEKİLER

Kızıl Bayrak'tan.....	2
Başyazı.....	3
Bakanlar Kurulu MGK güdümlü.....	4
Susurluk "aklama" komisyonu.....	4
Söz, basın, gösteri ve örgütlenme özgürlüğü.....	5
Kızıl Bayrak dalgalanacak!.....	5
28 Şubat eylemleri.....	6
Gazi ve 1 Mayıs şehitleri.....	6
8 Mart Emekçi Kadınlar Günü Etk.....	7
8 Mart-EKP değerlendirmesi.....	7
16 Mart Şehitleri Anma etkinlikleri.....	8
Faşizmin karşısında 7 can.....	8
Zonguldak; Kaza değil cinayet.....	9
Özelleştirmeye Hayır Mitingi.....	9
GMİS bürokratlarına protesto.....	9
Bursa; Asilçelik.....	9
İzmir; TEDAŞ iş bırakma eylemi.....	9
TÜSİAD Raporu ve Kürt Sorunu.....	10-11
Orta Sayfa: Arnavutluk'ta silahlı halk ayaklanması (AKP'den açıklama ve çağrı / Emperyalist merkezler müdahaleye cesaret edemiyor).....	12-15
Komünistler Yargılıyor.....	16-18
Yoksulların Organları Pazarda.....	19
Almanya'da maden işçilerinin militan eylemleri.....	20
Renoult grevi: İlk Euro-grev.....	21
EKİM'den.....	22
Mücadele Postası.....	23

İşçi sınıfı davası şimdi daha güçlü!

Kızıl Bayrak

arık haftalık!

22 Mart tarihi komünistlerin açık alan çalışmasında önemli bir sıçramanın ifadesidir. Gazetemiz Kızıl Bayrak, '94 yılının Haziran ayından bu yana sürdürdüğü 15 günlük yayın periyodunu bu tarihten itibaren haftalık bir periyoda indirmiş bulunmaktadır. Bu gelişme sadece devrimci yayıncılık alanında katedilen mesafenin bir göstergesi değildir. Aslolarak komünistlerin siyasal sınıf çalışmasında katettikleri mesafenin ve ulaştıkları örgütlülük düzeyinin bir ürünüdür. Haftalık Kızıl Bayrak atılımı, komünist hareketin partileşme süreçleriyle birlikte ele alındığında asıl anlamını bulacaktır.

Kızıl Bayrak gazetesinin haftalık periyoda geçişi, komünist açık alan çalışmasının ulaştığı kapasitenin ve etkinliğinin de bir göstergesidir. Kızıl Bayrak çalışması sadece devrimci bir gazetecilik faaliyeti değil, aslolarak ve birincisinin zemini olmak üzere açık bir siyasal sınıf çalışmasının adıdır. Fabrikalar, işçi ve emekçi semtleri, direnişler, grev çadırları, okullar... kısacası mücadelenin olduğu her yer Kızıl Bayrak'ın dalgalandığı ve dalgalanacağı alanlardır.

Gazetemizin haftalık yayın periyoduna geçiş süreci siyasal sınıf çalışmamızda yoğun bir dönem ve artan bir kapasite ile birleşti. 22 Mart tarihini önceleyen Şubat ve Mart dönemi yoğun bir çalışma temposuyla geçti. Susurluk kazasının kitle hareketine verdiği ivmelenme ve Mart sürecinin eylem takvimi de bu tempoya eklendiğinde bu dönemin önemi daha iyi anlaşılacaktır.

Şubat ayı içerisinde "Sürekli Aydınlik İçin Bir Dakika Karanlık" etkinliği çerçevesinde yükselen sokak eylemlikleri devrimci kitle çalışmamızın ulaştığı düzeyin bir göstergesi oldu. İstanbul düzeyinde bir çok bölge ve semtte düzenlenen 21.00 eylemlerinde aktif bir tarzda yer aldık. Büyük bir çoğunluğunda eylem komitelerindeydik ve eylemin yönlendiriciliğini üstlendik. Başta İzmir olmak üzere diğer illerde gerçekleştirilen 21.00 eylemlerinde de benzeri bir katılım sergiledik. Aynı eylemler çerçevesinde, 28 Şubat'ta Taksim ve Kadıköy İskele Meydanı'na çağrısını yaptığımız ve çalışmamızı yürüttüğümüz merkezi gösteriler de önemli bir kitlelilikle gerçekleşti.

Mart ayında ise başta 8 Mart, 12 Mart, 16 Mart olmak üzere kitle gösterilerinin ön süreçlerinde ve alanlarda kendimizi ifade ettik. Materyallerimizle süreçlere müdahale ettik.

Bu süreç içerisinde gazetemizle, özel sayılarımızla, broşürlerimizle, afiş ve pul gibi görsel materyallerimizle fabrikalara, işçi emekçi semtlerine, mücadele alanlarına ulaştık. Binlerce bildiri ve broşür hedef kitlemize ulaştırıldı. Afiş ve pullarımız duvarları ve ilan panolarını süslemeye devam ediyor.

8 Mart özel sayısı, "Eller Şaltelere" başlıklı bildiri, Haftalık Kızıl Bayrak tanıtım broşürümüz, Haftalık Kızıl Bayrak tanıtım bildirimiz, TİS görüşmeleri için kaleme aldığımız TİS Broşürü, "Çürüyen Düzene, Çeteleşen Devlete Karşı Genel Grev Genel Direniş!", "İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü! Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak Haftalık" ve "Haftalık Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak 22 Mart'tan İtibaren Her Cumartesi Bayilerde!" sloganlarının yer aldığı üç afiş, pul ve on binlerce kuş... Bu dönemde kullandığımız merkezi araçlar oldular.

Faaliyetimizdeki bu yoğunlaşma düşmanın bize dönük saldırılarının da artışını birlikte getirdi. Aynı dönemde sermaye devletinin devrimci ve sosyalist basına dönük yoğunlaşan saldırılarının ilk hedeflerinden biri olduk. İzmir, Gebze, Ankara ve Zonguldak

bürolarımıza dönük polis saldırıları ve provokasyonları gündeme geldi. İzmir Kızıl Bayrak çalışanları ve okurları 7 gün boyunca sermayenin işkence merkezlerinde tutuldular. İzmir Büro çalışmamız Ahmet Subaşı ev baskını sırasında ağır yaralandı. Uzun süre komada kaldı. Bir beyin ameliyatı geçiren ve halen süren hafıza yitimi ile karşı karşıya olan Ahmet hayatı tehlikeyi günler sonra atlatabildi. Zonguldak büro çalışmamız Orhan Kavcı keyfi bir biçimde tutuklanarak Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ne kondu. Gebze büro çalışmamız Fatoş Çal silahlı saldırıya uğradı. Yazı İşleri Müdürümüz Gonca Balyemez 14 Mart akşamı sokakta keyfi bir şekilde gözaltına alındı ve üç gün Ümraniye Emniyet Müdürlüğü'nde tutuldu. Bunların yanı sıra bir çok çalışmamız aynı dönemde gözaltına alındılar. Gazetemiz başta olmak üzere, yayınladığımız tüm materyallerimize toplatma kararı çıkarıldı. Gazetemize yayın durdurma cezası verildi. vb. vb...

Oysa tüm bu çabalar istenen sonuçları vermeyecektir. Devrimci sosyalist basın yarattığı mevzileri savunmayı bildiği gibi, komünistler de her türlü bedeli göze alarak sahiplendikleri parti ve devrim davasında muzaffer olacaktır.

Kızıl Bayrak

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:33 • 22 Mart 1997

Fiyatı:80 000 TL. (KDV. dahil)

Sahibi ve Sorumlu Y. İşl. Md.: Gonca Balyemez
EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. 52/5 İstanbul,
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
E-mail : kb.@.arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL

Dağıtım : SUN Yayıncılık
Genel Dağıtım : BIRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları:

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA
Tel-Fax 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306
ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84

Alemdar Cd. Erdoğanlar İşhanı. No: 4 Kat: 6
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92

Ünlü Cd. San Sk. Mavi Köşe İşhanı. No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

Gazetene sahip çık! Abone Ol! Abone Bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 4 000 000 TL. 1 Yıllık Yurt içi 4 000 000 TL.
Yurt Dışı 150 DM. Yurt Dışı 150 DM.

Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

TL için : 0079219-2

DM için : 3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Abone Formu

Kızıl Bayrak

Proleter hareketin ve halk isyanlarının yeni dönemi

Dünya ölçüsünde proleter kitle hareketinin büyüyeceği ve isyanlara varan halk hareketlerinin çoğalacağı bir döneme girmiş bulunuyoruz. '90'lı yıllara "tarihin sonu" üzerine gürültülü bir emperyalist propaganda ile girmiştik. Oysa daha bir kaç yıl sonra, 1994 yılının ilk günü Chiapas'ta patlak veren halk isyanı, tarihin yeni bir sayfasının açılmakta olduğunun ilk işaretlerini vermişti bize. Avrupa'nın dönem solcu aydınlarının "Elveda Proletarya" dedikleri günlerde, Türkiye işçi sınıfı tarihinin en kitlesel eylemlerini yaşamaktaydı. Arjantin'den Hindistan'a dünyanın bir çok ülkesinde işçi sınıfının ardı arkası kesilmeyen eylem dalgaları vardı. Bunun geri ve bağımlı ülkelere özgü olduğu, emperyalist metropollerde sınıf hareketinin gerçekten bittiğinin sanılabileceği bir sırada ise, Almanya'da, İtalya'da, Belçika'da, İspanya'da, Yunanistan'da yeni proleter kitle hareketinin, yaygın grev hareketlerinin önemli örnekleri peşpeşe ortaya çıkmaya başlamıştı.

İtalyan işçi sınıfının 1994 sonbaharında haftalar boyu süren büyük eylem dalgası, İtalya'da parlatılan "yeni politikacı tipi" Berlusconi'yi daha bir yılı bile dolmadan politik yaşamdan sildi. Derken Fransa'da işçi sınıfının '95 yılının son aylarını kaplayan büyük eylem dalgası, kapitalist düzenin sözcülerine bile proleter kitle hareketinin yeni ve sarsıcı bir çıkışı olarak görüldü. Fransız proletaryasının verdiği örneğin ardından Alman işçileri eylem ve direnişlerinde yaygın olarak "Fransız işçilerinin yürüdüğü yoldan!" anlamına gelen şiarları attılar. Ve Alman madencilerini geride kalan günlerdeki militan eylem dalgası, bunun hiç de boş bir iddia olmadığını gösterdi. Alman madencilerinin eylemlerine İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana Almanya'da örneği görülmemiş bir militan kararlılık egemendi. Bir Alman madencisinin "Bonn'u başlarına yıkarız!" sözünün sembolik değerini tam olarak değerlendirebilmek için Alman işçi hareketinin geride kalan onyıllardaki ılımlı ve barışçıl karakterini gözönünde bulundurmak gerekir.

Emperyalist metropollerde "sosyal devlet"le birlikte "sosyal barış" dönemi de artık bitmiştir. Ekonomik bunalım ve keskinleşen uluslararası rekabet ortamında "reform", "uyum" ya da "yeniden yapılanma" adı altında işçi sınıfına ve emekçilere yöneltilen saldırılar çelişkileri keskinleştirmekte, hoşnutsuzlukları derinleştirmektedir. Bunun bugünkü meyvesi emperyalist metropollerdeki proleter kitle hareketinin günden güne büyüyüp yaygınlaşmasıdır.

Sermayenin dünya çapındaki saldırılarının iktisadi, sosyal ve siyasal sonuçlarını çok daha ağır bir biçimde yaşayan bağımlı ülkelerde durumun ne olduğuna en taze örnek ise Güney Kore işçilerinin ayağa kalkmasıdır. '60'lı ve '70'li yıllarda kapitalizme kölece uyum örneği sayılan Güney Kore proletaryası, bugün militan,

kararlı ve disiplinli bir proleter kitle direnişinin örneği durumundadır. Latin Amerika'dan Arjantin'den Ekvator'a, grevsiz gün ve genel grevsiz yıl geçmiyor. Rusya ve Ukrayna başta olmak üzere Doğu Avrupa ülkeleri yıllardır işçilerin grev, direniş ve gösterilerine sahne oluyor.

Halk isyanlarına gelince; '94 yılına Chiapas'taki köylü isyanı ile giren dünya, '97 yılını Arnavutluk'taki silahlı halk ayaklanması ile karşıladı. Aradaki dönem Ürdün'deki "ekmek isyanı", 30 yıllık suskunluktan sonra Endonezya'daki kitle başkaldırıları türünden bir çok irili ufaklı örnekler kaplamaktadır. Halklar her yerde IMF ve Dünya Bankası'nın hayatı çekilmez hale getiren politikalarına, bu politikaların uygulayıcısı durumundaki hain ve işbirlikçi diktatörlük rejimlerine çeşitli biçimlerde başkaldırıyorlar. Bu satırların kaleme alındığı sırada Pasifik'teki Papua Yeni Gine'de halkın isyan ettiği ve mağazaları yağmaladığı haberleri geliyordu. Açlığa ve sefaletle mahkum edilen ezilen halk yığınlarının öfkesinin artık dizginlenemediğine son bir örnektir bu.

Bütün bu hareketlerin, direnişlerin ve isyanların, istisnai durumlar dışında, devrimci bir önderlikten, devrimci bir politik yön ve programdan yoksunlukları açık bir olgudur. Kendiliğindenlik, örgütsüzlük ve birbirinden kopukluk, hakim özellik durumundadır. Fakat dünya komünist ve devrimci hareketinin geride bıraktığı tarihsel yıkım olgusu düşünülürse, bunda şaşılacak bir yan da yoktur.

Temel önemdeki bu zaafın yarattığı sorunlara rağmen dünya ölçüsündeki bu mücadelelerin büyük bir politik öneme sahip olduğu gerçeği tartışılmaz. Her şey bir yana, günden güne yaygınlaşan bu eylem ve isyan hareketleri, '89 çöküşünü izleyen dünya ölçüsündeki gerici atmosfere ve ondan beslenen propagandaya muazzam bir darbedir. İnsanlık ne "tarihin sonu"na gelmiştir ve ne de kapitalist düzen insanlığın ezici çoğunluğuna bir şey verecek durumdadır. Tam tersine, kapitalist sistemin onulmaz temel çelişkileri, varlığını sürdürmenin ötesinde, gitgide daha da keskinleştiği içindir ki, bizzat bunun harekete geçirdiği yığınlar, tarihin yeni bir evresini müjdelemektedir. Muazzam zenginliklerin biriktiği metropollerde bile işçisine iş ve konut veremeyen, onun bugüne kadarki sınırlı kazanımlarını bile sonu gelmeyen paketlerle peşpeşe gaspeden bir sistem, yeni sosyal mücadelelerle ve bunların varacağı yeni patlamalarla kaçınılmaz bir biçimde yüzyüze kalmaktadır ve kalacaktır. Bugün Avrupa'nın hemen kıyıcığında, Arnavutluk'ta, tam da kapitalizmin soyguncu sonuçlarına karşı silahlı ayaklanma yoluna girmiş bir halk hareketi gerçeği durmaktadır. Almanya'da geride bıraktığımız günlerdeki işçi eylemleri dalgasını sermaye medyası bile, "son onyılların en derin rastlanan eylem biçimleri" olarak tanımlayabilmektedir.

Önemli olan bugün için bunların

yaşanması ve bunların söylenmesidir. Bu süreç bir yandan gerici burjuva propagandayı darbelerken, öte yandan yeni devrimci akımların filizlenmesine, var olanların moral ve maddi açıdan toparlanmasına ve güçlenmesine uygun bir zemin hazırlamaktadır. Devrimci akımların yön verebileceği yeni süreçlere ulaşabilmek için insanlık bu tarihsel ara evreden geçmek zorundadır. Dünya devrimci ve komünist hareketinin yaşadığı büyük tarihsel tahribatın ve bunun dünya ölçüsünde işçi sınıfı ve halklar üzerindeki yıkıcı etkilerinin ardından, bu yaşanılması kaçınılmaz bir tarihsel ara evredir. Bir yıl önce Fransız işçilerinin büyük eylem dalgasını değerlendirirken de ifade ettiğimiz gibi, "... biz bugünün Avrupa'sında (ve dünyasında), mümkün ya da muhtemel sınıf (ve halk) hareketlerine devrimci bir müdahaleyi değil, olsa olsa, sınıf (ve halk) hareketindeki bu tür çıkışların ve patlamaların devrimci oluşumlar için uygun bir moral ve maddi ortam oluşturmalarını umabiliriz."

Emperyalist metropollerde ve bağımlı ülkelerde son yıllarda hızla birbirine eklenen eylem ve isyan halkaları, sözü edilen bu moral ve maddi ortamı gitgide güçlendirmektedir. Bu dünya devrimci hareketinin yeniden güçlenmesi için koşulların oluşması ve olgunlaşması demektir. Mevcut mücadeleler yeni dönemin henüz ilk kıvılcımlarıdır. Bu kıvılcımların bir yangına doğru büyüyeceği gelecek dönemlere ulaşıldığında, inanıyoruz ki, geçmişin dersleriyle de donanmış devrimci sınıf önderlikleri bir çok ülkede inisiyatifini ele alacak düzeyde toparlanmış ve güçlenmiş olacaktır.

'89-'90 çöküşünün ardından dünya ölçüsünde devrim ve sosyalizm davasının artık öldüğü üzerine kulakları sağır edici bir gerici propaganda kampanyasının sürdüğü günlerde, 1990 Mart'ında, komünistler dünyadaki duruma ilişkin değerlendirmelerini şöyle noktalamışlardır:

"Burjuva ideologlarının büyük spekülasyonlara konu ettiği 1989, tarihin değil, yalnızca bir dönemin sonunun işaretliyorsa. İnsanlık yeni bir döneme girmiştir. Yeni dönem, yeni bir devrimler dönemi olarak tarihe geçecektir; nesnel olgular buna işaret ediyor, belirtiler bunu gösteriyor."

(EKİM 1. Genel Konferansı Değerlendirmeleri)

Sonraki gelişmeler bu konuda bir tereddüte yer bırakmamıştır. İşçi sınıfı ve halklar kapitalizmin ne demek olduğunu yaşayarak görüyorlar ve onun sonuçlarına karşı gitgide büyüyen ve yayılan mücadelelere atılıyorlar. Bizzat onun kendisini hedef alan asıl büyük ve bilinçli devrimci mücadeleleri önümüzde uzanan 2000'li yıllarda yaşayacağız.

Kızıl Bayrak

Bakanlar Kurulu MGK'nın Kuklası!

28 Şubat MGK toplantısının ardından beklenen Bakanlar Kurulu toplantısı gerçekleşti. MGK toplantısının ve sonuçlarının yarattığı tartışma ortamı gözleri bu Bakanlar Kurulu toplantısına çevirmişti.

RP'nin MGK kararlarına ilişkin tutumu, Erbakan'ın kararların altına imza atıp atmayacağı vb. üzerinden ordu-RP gerilimi gündemde tutuluyordu. Ancak Bakanlar Kurulu toplantısında Erbakan tartışılan tüm konularda sermaye ve ordu ile uyum içerisinde olduğunu bir kez daha gösterdi. Daha önce RP'nin üzerinde fırtınalar kopardığı bir çok konuda (türban, 8 yıllık temel eğitim, İmam Hatip Liseleri, kurban derileri vb.) MGK istekleri doğrultusunda davrandı.

MGK'nın özel bir tarzda yönlendirdiği RP-ordu gerginliği Erbakan'ın geri adım atmasıyla yatışmış gibi görünüyor. Generaller "laikliğin ve çağdaş değerlerin savunucusu" rollerini böylece iyi bir finale kavuşturmuş oldular.

MGK, bu tür senaryolar yoluyla kendisini temize çıkarmayı hedeflemektedir. Susurluk'la ortaya çıkan çürüme ve kokuşmadan devleti ve orduyu uzak tutmak, emekçi kitlelerin bilincinde bu yönlü bozulmalar yaratmak için RP-ordu gerginliği iyi bir araç durumundadır. Zira, MGK kendisini "şeriata ve gericiliğe karşı çağdaşlığın ve ilerlemenin garantörü" olarak sunabilmektedir. Susurluk gündemi çerçevesinde yükseltilen temiz toplum çığıllıkları arasında bu durum MGK'nın işine gelmektedir.

MGK toplantısında alınan kararlar, Bakanlar Kurulu toplantısında 18 maddelik bir protokol halinde vitrine konmuş durumdadır. Bu MGK'nın "başarısının", "ilericiliğinin" kanıtı olmuştur. Aynı zamanda bu süreç RP'nin "terbiye" sürecinin de bir parçasıdır. RP'nin, ideolojik-kültürel kimliğini devlete ve genel toplum yaşamına yayma amacına dönük çıkışları dizginlenmiş durumdadır.

MGK toplantısı üzerine koparılan fırtınalara, RP-ordu gerginliği tartışmalarına vb. gündem saptırıcı manevralara rağmen işin esasına ilişkin kısmı ise zaten çoktan yürürlüğe girmiş durumdadır. Generallerin siyasal gündeme bu müdahalesi aslolarak yükselen emekçi kitle mücadelesine dönük bir saldırı hazırlığını ifade etmektedir. Bu konuda sermaye tüm partileri ve kurumları ile zaten uyum içerisinde.

MGK toplantısının ardından bu yöndeki ilk pratik uygulamalar da hayata geçirilmiş durumdadır. İlk elden devrimci, sosyalist ve yurtsever güçlere dönük terör uygulamaları artırılmıştır. Devrimci sosyalist basın üzerindeki baskılar yoğunlaştırılmıştır. MGK toplantısını izleyen günler içerisinde Özgür Atılım gazetesine, Alınteri gazetesine, Kurtuluş gazetesine ve gazetemiz Kızıl Bayrak'a dönük saldırılar gerçekleşti. Bir çok devrimci sosyalist basın çalışanı ve okurlar gözaltına alındı. Tutuklamalar gerçekleşti.

Devrimci güçlere dönük bu ve benzeri saldırılar artarak sürmektedir. Faşist sermaye rejimi bir kez daha tüm muhalif sesleri boğmak istemektedir. Buna izin vermeyelim. En temel demokratik hak olan söz, basın, örgütlenme özgürlüğüne ve diğer siyasal özgürlüklerimize sahip çıkalım!

Susurluk "aklama" komisyonu görevini tamamladı...

Yanda İçişleri Bakanı Meral Akşener, devletteki çeteleşmenin tam ortasında yer alan Özel Tim'ci katillere moral veriyor.

Aşağıda Susurluk çetesinin baş aktörleri

Geçtiğimiz hafta içerisinde Susurluk gündemine ilişkin önemli bir gelişme yaşandı. Gelişmenin kaynağı yine Meclis Araştırma Komisyonu idi. Ancak bu kez verilen bir ifade ya da ortaya çıkan bir belge değildi sözkonusu olan. Tam tersine Komisyon artık tanık dinlemeyeceğini açıklamıştı. Bu karar öyle kritik bir noktada alındı ki, kamuoyunda Komisyon'a ilişkin yaratılmaya çalışılan hayaller bir anda dağıldı. Komisyon bu kararı, içlerinde Tansu ve Özer Çiller'in de yer aldığı ve sürecin kilit isimleri olarak görülen 20 kişiden ifade alınacağı günlerde verdi.

Susurluk komisyonu, sermaye devletinin emekçi kitlelerin bilincini bulandırmak için kullandığı bir araçtı. Susurluk'la ortaya dökülen pisliklerin üzerine gidildiği, "temiz toplum" için devletin kolları sıvadığı imajının yaratılması için ortaya sürülen bir vitrindi. Ortaya çıkan gerçekleri "münferit olaylar" olarak gösterebilmenin, devletin ve ordunun "temiz" olduğunun kanıtlanabilmesinin "parlamentar" yoluyla.

Devlet, geçtiğimiz bir kaç aylık dönemde bu aracı iyi bir tarzda kullandı. Gerek gündemin belirlenmesinde, gerekse toplumsal bilincin bulandırılmasında Komisyon önemli bir işlev gördü. Gerçekte, yasal olarak hiçbir yaptırım gücü olmayan Komisyon kamuoyuna şişirilerek sunuldu. Çeteleşen devletin organik birer parçası olan siyasal partilerin milletvekillerinden oluşan Komisyon, işçi ve emekçi kitleleri oyalamanın, beklentileri yaratmanın bir vesilesi olarak kullanıldı.

Komisyon'un vermiş olduğu bu karar, yaratılmaya çalışılan imajın ne

kadar yanıltıcı olduğunun bir göstergesidir. Çillerlerin ve diğer bazı önemli isimlerin Komisyon önüne çıkarılmayışları, çok açık bir şekilde Komisyon'un asıl görevini gözler önüne serdi. Daha önce mecliste TOFAŞ, TEDAŞ vb. örnekleri görüldüğü gibi; Komisyon'un pislikleri araştırma ve suçluların üzerine gitme amacıyla değil, olayları örtbas etme ve suçluları aklama amacıyla çalıştığı burjuvazinin bazı kalemleri tarafından bile itiraf edilmek zorunda kaldı.

Komisyon'un verdiği kararın yarattığı tartışma ortamı başka bazı ilginç açıklamaların da zemini oldu. Komisyon başkanı RP'li Elkatmış, Çillerlerin ifade vermeyişlerine ilişkin şunları söylüyordu: "Şimdi Çiller eğer bir çete, örgüt kurmuşsa, biz sorduğumuzda gelip bunu anlatacak mı?" Elkatmış'ın söyledikleri aslında Komisyon'un işlevsizliğinin ve paravan konumunun bir ifadesidir. Bir araştırma komisyonu düşünün. Komisyon'un başkanı bile açık açık Komisyon'da alınacak ifadelerin iş yaramayacağını, komisyonun bir yaptırım gücü olmadığını açıklayabiliyor.

Aynı günlerde, Ağar ve Bucak'ın dokunulmazlıklarının kaldırılması için verilen fezlekenin sümen altı

edildiği haberi de basına yansıdı. Bu iki gelişmenin tek bir açıklaması vardır. Sermaye, işçi ve emekçi kitlelerle alay edercesine, açıktan açığa çete başlarını korumaktadır. Onları temize çıkarmanın yollarını aramakta, bulamadığı noktada da sessizlik fesadı ile üzerini kapamaya çalışmaktadır. İşçi ve emekçi kitlelerde aylardır oluşan hassiyet, biriken öfke ve arayışlar gündem saptırıcı açıklamalarla, iç boşaltmaya dönük manevralarla boşa çıkarılmaya çalışılmaktadır.

Sermaye devletinin bu bildik oyunlarına karşı işçi ve emekçiler uyanık olmalıdır. Çürümenin ve kokuşmanın kaynağı sermaye devletidir. Bu nedenle pisliklerin ortadan kaldırılması bu devletin işi değildir. Böyle bir beklenti içinde olmak yanılgıya düşmektir. Çürüyen düzenden, çeteleşen devletten hesabı biz emekçiler sorabiliriz ancak. Kokuşma ve çürüme ancak sermaye iktidarını hedef alan bir mücadele ile temizlenebilir. Öfke ve kinimizi baskı ve sömürü düzenine, devlete karşı özgürlük ve sosyalizm saflarında, devrimcilerle birlikte göstermeliyiz.

Çürüyen Düzene Çeteleşen Devlete Karşı Sokağa Eyleme Özgürleşmeye!

Söz, Basın ve Örgütlenme Özgürlüğü İçin Mücadeleye!

Basın özgürlüğü en temel demokratik bir haktır. Türkiye'de bu hak en kaba tarzda çiğnenmektedir. Gerek katledilen, gerek tutuklu bulunan gazeteci sayısı ile Türkiye dünya sıralamasının en başında yer almaktadır. Özellikle muhalif ve devrimci, sosyalist basın şiddetle ezilmek istenmektedir. Yüzlerce yurtsever ve devrimci basın çalışanı gözaltılarda, işkencelerde insanlık dışı, iğrenç uygulamalara hedef olmaktadır. Basına yönelik baskı ve şiddet sözkonusu olduğunda uluslararası kamuoyunun ilk aklına gelenler Özgür Ülke'nin bizzat başbakanın bilgisi dahilinde, MGK kararı doğrultusunda havaya uçurulması, Metin Göktepe'nin polis dayağı altında ölmesi, Musa Anter gibi yüzlerce yurtsever gazetecinin devletin kontra-çeteleri tarafından katledilmesi ve uygulanmakta olan faşist sansür yasaları olmaktadır.

Kızıl Bayrak İzmir bürosu çalışan ve okurlarına dönük polis operasyonu da bu saldırının bir parçasıdır. Saldırı sırasında ağır yaralanan, günlerce komada ölümle pençelesen, doktorların söylediğine göre hiç bir zaman eski sağlığına kavuşamayacak olan Ahmet Subaşı'nın durumu bir kez daha, "demokrasi" havarisini kesilen sermaye devletinin gerçek yüzünü göstermektedir. Aynı süreçte yalnızca Kızıl Bayrak'ın çeşitli bürolarına değil, diğer devrimci basın mensuplarına da benzer bir dizi saldırı gerçekleşti.

Çeşitli devrimci yapılar olarak, işçi ve emekçilerin en meşru haklarına, söz, basın ve örgütlenme özgürlüğüne yönelen tüm saldırıları bugüne dek hep göğüsledik. Bu alanda mücadelemizle yarattığımız tüm mevzileri her türlü bedeli göze alarak savunduk. Önümüzde ise, güçlü bir karşı saldırı için gücümüzü birleştirme gibi yakıcı bir görev durmaktadır.

Ancak basın özgürlüğü gibi temel bir hakkı savunmak, özgür basın çalışanlarına dönük baskı ve teröre karşı durmak demokrasi isteyen herkesin görevidir. Sırf özgür haber peşinde koştuğu, şahit olduğu gerçekleri yazdığı, bir davayı yürekte savunduğu için coplanan, gözaltına alınan, işkenceden geçirilen, katledilen gazeteciler gerçeği yalnızca faşist sermaye iktidarının gerçekliği değildir. Bu aynı zamanda suskun toplumun gerçekliğidir.

Sınırsız söz, basın ve örgütlenme özgürlüğü, muhalif ve devrimci sosyalist basın üzerindeki baskı ve terörün kalkması gibi talepler aktif bir tarzda savunulmadığı süre Musa'ların, Metin'lerin katilleri, Ahmet'lerin sorumlusu bizzat susanlar olacaktır!

Ses yükseltmek için illa da devrimci olmak gerekmiyor. Unutmayalım ki, yalnızca kendi gibi düşünene özgürlük tanımak demokrasi değil faşizmdir! Ezilen emekçi kitlelerin sesi, soluğu olan devrimci-sosyalist basının özgürlüğünü savunmak ise herşeyden işçi ve emekçilerin görevidir.

Kızıl Bayrak Dalgalanacak!

6 Mart gecesi "TEM" çeteleri tarafından gözaltına alınıp Bozyaka TEM işkence merkezine götürüldük. Haftalık yayın periyoduna sığmayan ve İzmir özgülünde de belirgin bir gelişme gösteren komünist açık alan çalışması karşısında devletin ne kadar tahammülsüz olduğunun yalnızca bir örneğidir bu saldırı.

Operasyon; 1 Mayıs'ı önceleyen ve 8-12-16 Mart gibi devrimci mücadelenin simgesel mevzilerini kapsayan dönemde gerçekleştirilmiştir. Mart süreci müdahalemizin doruğa ulaştığı bir dönemin ifadesidir. "22 Mart'ta haftalık gazete" hedefi doğrultusunda hazırlıklarımızın büyük bölümü tamamlanmış, başta fabrikalar ve emekçi semtleri olmak üzere faaliyet sınırlarımızı genişletmeye başlamıştık. Düşman çalışma düzeyimizi ve performansımızı, tüm

çalışanlarımızı ve yakın çevremizi gözaltına alarak engellemeye çalışmıştır.

Ev baskınları sırasında, polis, büro çalışmamız Ahmet Subaşı'nın ciddi bir şekilde yaralanmasına sebep olmuştur. İkinci bir Metin Göktepe olayını andırır bir biçimde, Ahmet Subaşı'nın üçüncü kattaki evinin balkonundan "düştüğü" polis tarafından açıklandı. Bir hafta boyunca ölüm-kalım savaşı veren Ahmet, hastanede polis tarafından gözaltında tutulmuştur. Polis hazırladığı düzmece belgelere Ahmet'in parmak izini alarak hastaneyi terk etmiştir.

Operasyon sürecinde dışarda olan dostlarımız ve yoldaşlarımız ellerinden geldiğince kamuoyu yaratmaya, düşmana gereken yanıtı vermeye çalıştılar. Bize yönelen bu saldırı kamuoyunda belli oranda bir yankı buldu. Özellikle İzmir

kamuoyunda saldırıya yönelik tepkiler oluştu. Başta devrimci-sosyalist basın olmak üzere bir çok gazete ve yerel radyo-tv konuya yer verdiler.

SES İzmir şubesi, üyesi Hüseyin Çoban için harekete geçip gözaltılarını protesto etti. Destek için bağış topladı. Ancak SES'in göstermiş olduğu bu duyarlılığı, iki üyesi gözaltında olan TUM BEL-SEN'den göremedik. Bu sendika için çok şey yapmış ve bir dönem yönetimde çalışmış olan Yasedin Çiğdem ve üye Kemal Eker'i sahiplenmeyen Tüm Bel-Sen'i bu tavrından dolayı kınıyoruz.

Düşmanın bu saldırısından da kayıp vermeden ve güçlenerek çıktık. Önümüzdeki süreç İzmir'de daha yaygın ve etkili bir Kızıl Bayrak faaliyeti ile düşmana yanıt vereceğiz.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kızıl Bayrak'a yönelik saldırı Ege Üniversitesinde protesto edildi!

İzmir'de Kızıl Bayrak çalışan ve okurlarına yönelik saldırılar bir basın açıklamasıyla protesto edildi. E.Ü. Edebiyat Fakültesi önünde yapılan basın açıklamasına yaklaşık 100 kişi katıldı. "Gözaltılar serbest bırakılsın!", "Sosyalist Basın Susturulamaz!", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz!" sloganlarının sıkça atıldığı basın açıklamasında "İşkencilerden Hesap Soracağız!", "Devrimci-Sosyalist Basın Susturulamaz!", "Metin Göktepe'den sonra KB Muhabiri Ahmet Subaşı da 'Balkondan Düştü!' yazılı dövizler taşındı.

Ege Üniversitesi Eczacılık Fakültesi kantininde Kızıl Bayrak Gazetesi'ne yapılan saldırılarla ilgili masa açıldı. Gazete satışı yapıldı.

Ege Üniversitesinden bir grup Kızıl Bayrak okuru

İzmir Kızıl Bayrak çalışan ve okurlarına dönük polis operasyonu karşısında Devrimci Sosyalist Basın Platformu'nun devrimci dayanışma amacıyla yaptığı basın açıklamasını kısaltarak yayınıyoruz;

Basına ve Kamuoyuna!

Sınıf ve kitle hareketinin yükselmesinden, devrimci bir mecraya doğru ilerlemesinden korkan sömürücü zorbalar giderek saldırganlaşmaktadır. Çeteleşmiş devletin elebaşısı MGK, toplumsal muhalefeti topyekün düşman ilan etmiştir. Tüm devrimci ve demokrat kurum ve kuruluşlar hedef gösterilmekte, ölüm listeleri hazırlanmaktadır. Susturulmak istenen devrimci-sosyalist basına karşı saldırılar ise her geçen gün daha da azgınlaşmaktadır.

Polis 6 Mart günü saat 01.20 ile 03.00 arasında, Kızıl Bayrak Gazetesi İzmir Bürosu çalışanları ve okurlarının evlerini bastı. Kızıl Bayrak muhabiri *Ahmet Subaşı* baskın sırasında ağır yaralandı. Polis Ahmet'in kaçarken pencereden düştüğünü iddia ediyor. Ahmet'i hastaneye yaralı bir şekilde getiren polis, burada da arkadaşımızın hastanenin balkonundan atıldığını öne sürmüştür. (...)

Öte yandan 21 Şubat'ta gözaltına alınan *Atılım Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Bayram Namaz*, muhabir ve *ÇGD İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu Üyesi Sultan Arıkan Seçik* ve gazete çalışanları *Sedat Şenoğlu* da 6 Mart günü DGM'de tutuklanmışlardır.

Ayrıca, 15 Şubat akşamı gözaltına alınan *Emekçinin Alnteri Gazetesi Yazı İşleri Müdürü Erdem Kocabaş* da 21 Şubat'ta çıkarıldığı DGM'de tutuklanmıştır.

İşkence, kayıp, katliam, infaz, kapatma, kundaklama, bombalama, tutuklama... Biz bunları biliyoruz. Gazete ve dergilerimizin her satırı için bedel ödeyeceğimizi bilerek girdik bu yola! Ödedik ve ödeyeceğiz! Ama sermaye ve devlet de şunu bilsin ki; o satırlar kanla yazılmaya, her geçen gün daha geniş emekçi kitlelere ulaşmaya devam edecek; büyüyecek!

Devrimci Basın Susturulamaz!

Devrimci Sosyalist Basın Platformu

Alnteri, Atılım, Devrimci Mücadele, Direniş, Hedef, Kızıl Bayrak, Odak, Özgür Gelecek, Partizan Sesi, Yeni Dünya İçin

28 Şubat'ta Taksim ve Kadıköy'de Devrimci Kitle Gösterileri

Ezilen emekçi kitlelerin her akşam sokağa taşadıkları, devleti ve kurumlarını hedef alan politik kitle gösterilerine dönüştürdükleri "Sürekli Aydınlik İçin 1 Dakika Karanlık!" kampanyasının bitiş tarihi olan 28 Şubat'ta (28'inde yaşanan kitlesel, politik gösteriler karşısında yurttaş inisiyatifi Kampanya'yı 9 Mart'a kadar uzatmıştır) Kızıl Bayrak olarak bir eylem çağrısı yapmıştık. Rumeli yakasında Taksim, Anadolu yakasında ise Kadıköy İskele Meydanı'nda merkezi gösteriler düzenleme fikrini önceleri çeşitli devrimci yapılarla taşıdık. Bu çerçevede devrimci bir iş ve güç birliği için bir inisiyatif ortaya koyduk.

Ne var ki geleneksel devrimci hareketin özgüveninden, politik öngöründen ve stratejik bir bakıştan yoksunluğu nedeniyle bu çağrımız somut bir karşılık bulmadı. Görüşlerine başvurduğumuz ve işbirliği çağrısı yaptığımız bir çok devrimci yapı net bir politik tutum ortaya koymaktan adeta geri durdu. Sözlü olarak bizi desteklediğini söyleyenler, hatta son anda çağrılarımıza imza atanlar ise verdikleri sözleri pratikte boşa çıkardı.

28 Şubat'ta iki merkezi gösteriyi tek başına organize etmek kuşkusuz ki büyük bir dezavantajdı. Ancak, sürecin devrimci öncüye yüklediği görevlerin ağırlığı karşısında, yükü tek başına omuzlamak pahasına da olsa, geri adım atmaya bir an olsun düşünmedik. Kendi bağımsız faaliyetimizin bir ürünü olan 28 Şubat Taksim Meydanı ve Kadıköy İskelesi Meydanı'ndaki gösterileri bu tutumumuzun doğruluğuna en somut ve canlı kanıtlar oldular.

28 Şubat akşamı yaklaşık 1 500 kişi İstiklal caddesinden Taksim'e doğru yürüyüşe geçti. Kızıl Bayrak olarak "Mücadele sürecek! Susurluk'un hesabını emekçiler soracak!" şiarını içeren pankartımız ve çok sayıda dövizimizi açtık. Bizim dışımızda SİP merkezi araçlarıyla (bayrak ve imzalı pankart) yürüyüşe katıldı. (SİP 28 Şubat'ta Taksim ve Kadıköy meydanlarına ortak bir çağrı ve çalışma yapma teklifimize yanaşmamış, kamuoyuna resmi bir açıklamada bulunmayacağını, ancak aynı gün, yer ve saatlerde bağımsız bir yürüyüş gerçekleştireceğini bize bildirmiştir). ... Ağa Cami önünde yürüyüşe geçen kitle,

devletin yoğun güvenlik önlemlerine rağmen engellenemedi. Taksim Meydanı'nda okunan basın açıklamaların ardından SİP eylemin bittiğini açıkladı. Ne var ki komünistler ve yaklaşık 500 kişilik bir kitle dağılmayarak gerisin geri Galatasaray Lisesi'nin önüne dek yürüdü. Toplam 1 saat süren eylem boyunca düzeni ve devleti lanetleyen şiarlar haykırıldı. En yoğun olarak atılan slogan ise "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" oldu.

Kadıköy İskele Meydanında ise 1000 civarında bir kitle toplandı. Taksim yürüyüşü gibi bu eyleme de devrimci bir atmosfer hakimdi. Komünistler olarak "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek! -Devrimci Tekstil İşçileri!" imzalı bir pankart ve "Çetelerin İpleri MGK'nın Elinde! MGK Dağıtılın!", "İşçi Sınıfı Savaşacak, Sosyalizm Kazanacak!", "Hesabı Emekçiler Soracak!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", Sermaye Mezara, İşçiler İktidara!", yazılı dövizlerimizle gösteride yerimizi aldık. Devrimci marşların coşkuyla söylendiği, devrim ve sosyalizmin sloganlarının gur bir tarzda haykırıldığı gösteri yaklaşık 40 dakika sürdü.

Dar grup kaygılarını değil, düzen ve devrim dengelerini kökünden sarsma hedefini ön plana almak, kısacası devrimci politikayı toplum düzeyinde yapmak kuşkusuz bir güç, iddia ve özgüven sorunudur. Bu açıdan yukarıda en özet haliyle aktarılan gösterilerin kendinden öte bir anlamı var. Tek başına kalındığında bile belli bir başarı sağlayan bu eylemler, etkin bir devrimci işbirliği koşullarında sürece devrimci bir damga vurmak açısından bir dönüm noktası olabilirdi. Devrimci hareket güçlü bir ortak çağrı yapmış, etkin bir faaliyet yürütmüş olsaydı, devrimci bir inisiyatif altında sözkonusu alanlara onbinleri taşımak işten bile değildi. Böylesi merkezi mitingler ise semtlerde sıkışmış sokak gösterilerden farklı olarak "Mücadele sürecek! Susurluk'un hesabını emekçiler soracak!" mesajını tüm topluma ulaştırabilirdi. Bu ise, halihazırda burjuvazinin denetimi altında gelişen ezilen işçi-emekçi muhalefetinin kendi bağımsız, devrimci kanalına yöneltilmesi doğrultusunda önemli bir ilk adım olacaktı.

Gazi ve 1 Mayıs Şehitleri Onurumuzdur!

Gazi olayları sırasında, 1 Mayıs Mahallesi'nin protesto gösterilerine de silahlı saldırı olmuş ve 5 kişi bu mahallede katledilmişti. Bu nedenle 1 Mayıs Mahallesi'nde oturan emekçiler, 12 Mart'ta Gazi'de yapılan anmaya katılmakla yetinmeyip, 16 Mart günü mahallede 2500-3000 kişilik bir gösteri düzenlediler.

Bu eylem için, 1 Mayıs Mahallesi Direniş Komitesi olarak etkin bir çalışma yürüttük. Aydınlik eylemleri sürecinde sürekli vurguladığımız; "önümüzdeki süreçte kitleleri çürüten düzene karşı mücadeleye çekmeliyiz. Öfkeyi sokağa taşımamız. Buna uygun geniş bir kitle çalışması yapmalıyız" perspektifini hayata geçirmek için uğraştık. Bu doğrultuda, semtteki bütün devrimci, demokrat çevrelere çağrı çıkararak bir dizi toplantı yaptık. Toplantılara Direniş Komitesi dışında Mahalle Meclisi, Halk Meclisi, HADEP, ÖDP katıldı. Yapılan toplantılarda, Kurtuluşçu arkadaşlar burada bir halk meclisi oluşturmalıyız diyerek kendilerini platforma dayattılar. "Bu bölgede uzunca bir süredir bir Mahalle Meclisi bulunuyor. Mahalle Meclisi'ni oluşturan insanlar üzerinden bu yapının bir meşruluğu var. Bu meşruluğu korumalı ve bu isim üzerinden kitlelere çağrı yapmalıyız" denildi. Önceleri Mahalle Meclisi'nde yer alan SİP şu anda Direniş Komitesi'nde bulunmasına rağmen, savunulan görüşle paralellik taşıyan bir tavır aldı. Biz ise, kitlelerin gözünde meşruluğun eylem içerisindeki devrimci müdahalelerle yaratıldığını savunduk. "Bölgede gelişen aydınlık eylemlerine katılma, müdahale etme ve yönlendirme noktasında Direniş Komitesi dışında hiç bir yapı ve platform bu süreçte başarıyla çıkmamıştır. Eylem süreci her şeyden önce Direniş Komitesi'ni meşrulaştırmıştır. Ancak böyle olmasaydı dahi, bu hiç de bizim devrimciler olarak bu müdahaleyi yapmayacağımız anlamına gelmez." dedik. Sonuç olarak çağrı metnine

Direnış Komitesi imzası atıldı. Kurtuluşçu arkadaşlar bunu kabul etmediler. "Herkes kendi çağrısını ve çalışmasını yapacak" denilerek toplantıdan ayrıldılar.

Direnış Komitesi olarak eylemi fiili olarak ortaklamak bakışıyla hareket ettik. Eylem ilan ve çağrılarımızda Mahalle ve Halk Meclisi'nin bildirdiği yer ve saatin aynısını verdik. Yine eylem öncesi bazı hazırlık toplantıları gerçekleştirdik.

Sonuçta eylem fiilen Direniş Komitesi ve Mahalle Meclisi (Muhtar, yazarlar ve mahallede sözü geçen kimi demokrat insanlardan oluşuyor) tarafından gerçekleştirilmiş oldu. Zaten mahalle halkı da, oldukça duyarlı davranarak, etkin bir katılım gerçekleştirdi. Bunun dışında, mahalle esnafı ve küçük atölyeler kepenk kapatıp eyleme katılarak destek verdiler. Eylem semtteki bütün devrimci, demokrat, yurtsever çevrelerin ortaklaşa gerçekleştirdiği bir gösteri oldu. Kortejin en önünde, 1 Mayıs Halkı imzalı Mahalle Meclisi'nin pankartı yer aldı. Bunun dışında; Direniş Komitesi imzalı "Gazi ve 1 Mayıs Şehitleri Ölümsüzdür!" pankartıyla DMP, DHP, DPG ve Alinteri pankartları açıldı.

Eylem sırasında Kurtuluşçu ve SİP'li arkadaşlar, "direnışte farklı pankart açılmayacak kararı vardı" diyerek, Direniş Komitesi'nin ve siyasi hareketlere ait diğer pankartların indirilmesi doğrultusunda müdahale etmeye çalıştılar. Bu yüzden uzun ve sert tartışmalar yaşandı.

Bunun dışında bir tatsızlığın yaşanmadığı eylemde, "Sokağa, Eyleme, Hesap Sormaya!", "Kurtuluş Devrimde, Sosyalizmde!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Gazi'nin Katili, Susurluktaki Devlettir!", "Kahrolsun MGK, MIT, CIA, Kontr-gerilla!" sloganları atıldı. Eylemde ortak hazırlanan bir metin mahalle muhtarı tarafından okundu. Şehit ailelerinin de katıldığı eylem uzun bir yürüyüşten sonra bitirildi.

Bursa'da Gazi Anması

12 Mart Gazi şehitlerinin anması, Bursa'da bir basın açıklaması ile gerçekleştirildi. Hacı Bektaş Veli Derneği'nin gerçekleştirdiği basın açıklamasına katılım cıltı oldu.

8 Mart'ta devrimci çevrelerle birlikte davranan Hacı Bektaş Veli Derneği, 12 Mart için bir miting önerisini de aynı süreçte getirmişti. İçinde Kızıl Bayrak'ın da yer aldığı Bursa Demokrasi Güçleri Platformu bu öneriyi olumlu karşılamış ve onaylamıştı. Fakat 8-12 Mart arasındaki zaman, bir miting hazırlığı için yeterli olmadı ve açık havada bir basın açıklaması ile yetinmek zorunda kalındı.

Hacı Bektaş Veli Derneği, izin için başvuruda bulundu. Anmayı fiili olarak gerçekleştirmek için meşru bir zemin varken, yapılan bu başvuru polise verilen bir taviz anlamına gelmektedir. Bu durum polisle girilen bir pazarlığın ilk adımı oldu.

Platformun Radyo Miks'ten yayınlanan çağrısında, saat 12.00'de

Hacı Bektaş Veli Derneği önünde toplanarak, 12.30'da Heykel'de basın açıklaması yapılacağı duyuruldu. Doğal olarak bu ilan, yürüyüş yapılacağı izlenimi bıraktı. 12.00'ye doğru Dernek önüne gelindiğinde, miting için hazırlanmış bir "kitle" ile karşılaştık. Gazi'nin katilleri (sivili-resmisiyle) yığınak yapmıştı dernek çevresine...

Anma için gelenler ise; bu yığınak yüzünden ya uzaktan izlemeye duruyor, ya da çekip gidiyordu. Başvuruyla birlikte girilen pazarlık süreci ile birleşen bu zayıflık sonucu Hacı Bektaş Veli Derneği tavizler vermeye devam etti.

Slogansız-kortejsiz Heykel'e gidildi. Ancak birkaç yüz kişilik bir kitle toplanmıştı. Hacı Bektaş Veli Derneği Atatürk heykeline çelengini koydu. Basın açıklamasını okudu. Bu anmada Platform olarak, ancak sloganlarımızla bulunmuş olduk.

Yarıştırılması gereken kurum imzaları değil, politik faaliyettir!

Çeşitli devrimci siyasi yapı, demokratik kitle örgütü, kadın ve gençlik grubunun bir araya gelerek oluşturduğu Eşitlik, Özgürlük, Kardeşlik için Emekçi Kadınlar Platformu'nda Kızıl Bayrak olarak yerimizi aldık. 8 Mart'ın mücadelecilik içeriğine uygun bir tarzda kutlanması için, işçi-emekçi kesimleri esas alan bir devrimci kitle çalışması platformun temel işlevini oluşturuyordu. Ne var ki platform, kurulduğu ilk andan itibaren bu perspektifi hayata geçirmekte zorlandı. Etkinlik programının çerçevesi son derece dar kaldı. İlk başlarda çeşitli fabrika ve emekçi semtinde açılması planlanan kadın kürsüleri programa zaman darlığı nedeniyle dahil edilmedi. (Tuzla direnişinde açılan kürsü dışında). Platform'da 20'ye yakın oluşum (ki tüm bu oluşumlar esasta 5-6 siyaseti temsil ediyordu) yer almasına rağmen düzenlenen etkinliklere yapıların çoğu ya hiç, ya da temsilci düzeyinde katıldı. Ne Platform olarak, ne de tek tek yapılar ciddi bir ön çalışma gerçekleştirmedi. Kızıl Bayrak olarak ise tüm etkinliklere ciddi bir ön çalışmayla hazırlandık. Taksim, Bakırköy ve Kadıköy'de 1 hafta arayla yapılan "Sürekli Aydınlık İçin 1 Dakika Karanlık" eylemleri, Tuzla kürsüsü, Cumartesi Analarını ziyaret gibi ortak etkinliklere etkin ve kitlesel bir tarzda katıldık.

8 Mart günü, toplanma alanında kortej düzenimizi oluşturduğumuz bir sırada Platform temsilcisi arkadaşlar yanımıza gelip, sıralamanın neredeyse en arkasına (bizden sonra yalnızca Atılım ve Odak yer alıyordu. Ki Atılım da asıl kitlesini ön tarafta yer alan EKB'ye çekmişti) geçmemizi istedi. Bu sıralamanın hangi esasa göre yapıldığını sorduğumuzda, "kura yolu" ile yanıtını aldık. Bir siyasi yapı olduğumuzu, bunu gözetmeyen bir sıralamayı ise kabul etmediğimizi belirttik. Bu tutumumuz: "ortak iş yapmak istiyorsak, ortak irade tanınmalıdır, ortak disipline uyulmalıdır!" tavrıyla karşılandı. Oysa biz, bu irade ve disiplinin en iyi tarzda, oluşturulan platformun tüm etkinliklerine etkin bir ön faaliyetle hazırlanarak, anlamlı bir katılım sağlayarak sergilediğimizi düşünüyorduk. Dahası, 8 Mart öncesi yürüttüğümüz etkin bağımsız siyasal faaliyetle de bu devrimci güç ve eylem birliğini güçlendirdiğimizi sanıyorduk. Aynı irade ve disiplini hiç sergilememiş, platformun çalışmalarına hiç bir ciddi katkı sunmamış olan bazı yapılara öncelik tanınmanın ve devrimci bir siyasi yapıyı, adı var kitlesi yok türü marjinal demeklerle eşit düzeyde değerlendirmenin devrimci güç ve eylem birliğine yarar yerine zarar vereceğine inanıyoruz.

Kimileri devrimci güç ve eylem birliğini masa başı yapılan uzun uzun tartışmalar, yarıştıran kurum imzaları, temsilci düzeyinde katılan medyatik etkinlikler ve kendi adını kamuoyuna duyurmak için uygun bir zemin olarak ele alabilir. Biz böyle ele almıyoruz. Başından itibaren bu doğrultuda atılan tüm iyiniyetli adımlara büyük bir ciddiyetle yaklaştık, verdiğimiz politik öneme uygun bir çaba sergiledik. Ancak, aynı ciddiyeti ve çabayı göremediğimiz ve tam da bu nedenle devrimci güç ve eylem birliğine yaklaşımda bizimle temelli farklılıklar taşıdığına inandığımız bir platformun, siyasi irademizi yok sayarak dayattığı bir "disiplini" de kabul edemedik. Bu, herşeyden önce devrimci güç ve eylem birliklerine verdiğimiz değere, bu doğrultuda harcadığımız devrimci emeğe aykırı olurdu.

Bunun yanı sıra, 8 Mart'ı devrimci içeriğine uygun bir tarzda kutlama hedefiyle kurulan bu platformun 8 Mart mitingiyle birlikte işlevini tanımladığını düşünüyoruz. Zira biz, kalıcı bir devrimci güç ve eylem birliğinin ancak somut ve net tanımlanan hedefler etrafında oluşturulan devrimci birlikliklerin yarattığı zemin ve bu zemin üzerinden alınan mesafe üzerinden mümkün olabileceğini savunuyoruz. Somut bir gündem etrafında oluşturulan her platforma, tanımlanmış işlevinin ötesinde bir kalıcılık atfedilmesinin tüm iyi niyetlere rağmen pratik karşılığı olmayacaktır. Aksine, bu tür platformlar kısa sürede yapay birlikliklere, masa başı kısır tartışmalara evrilecektir. Bu ise başarısızlıklara ve sonucunda da devrimci güç ve eylem birliği konusunda gereksiz bir umutsuzluğa yol açacaktır.

Çeteleşen Devlete, Çürüyen Düzene Karşı Kadın Erkek Elele Mücadeleye!

KESK'in İstanbul'da düzenlediği 8 Mart Mitingi'ne 10 bin civarında bir katılım sağlandı. KESK, DİSK ve feminist kadın örgütlerinin açıkladıkları ortak karar: "sadece kadınların katılacağı bir miting" şeklinde idi. Ne var ki daha günün erken saatlerinde bu kararın karşılık bulmadığı anlaşıldı.

Top sahasında tüm kortejler oluşturulduktan sonra Abide-i Hürriyet Meydanı'na doğru yürüyüşe geçildi. En önde yürüyen DİSK ve KESK, DİSK'li kadınlar ve KESK'li kadınlar imzalı iki büyükçe pankart taşıyordu. Feminist kadın grupları ise "Artık örgütlü!" yazılı ortak bir pankart açmışlardı. Kortejler arasında en kalabalık grubu oluşturan HADEP, mitinge kadın ağırlıklı olarak katıldı. Sarı, yeşil, kırmızı renklerinin hakim olduğu gruplar halinde toplanma alanına gelen HADEP'liler "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Kırlı Savaşa Son!" sloganlarıyla selamlandılar.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü mücadelecilik içeriğine uygun bir tarzda kutlamak için yürüyüşe katılan devrimci yapılar mitinge esas rengini verdi. Kırmızı bayraklar coşkuyla taşınıyor, pankartlarda devrimci şiarlar yer alıyor, kadınları mücadeleye ve devrim safına çağıran, sermaye düzenine karşı kadın ve erkeklerin mücadele birliğine vurgu yapan sloganlar atılıyordu. Miting'te ön plana çıkan diğer

sloganlar çürüyen düzeni ve çeteleşen devleti hedef alıyordu. Ayrıca gözaltında kayıplar, yargısız infazlar, katliamlar lanetlendi. "Katil devletten hesap sorulacak!" dendi.

Kızıl Bayrak olarak kortejimizin en önüne "Çifte Sömürüye Son! Sosyalizm Kazanacak! - Kızıl Bayrak" pankartını açtık. Kortejimiz içerisinde ayrıca "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek! - Devrimci Tekstil İşçileri" ve "Öğrenciler Değil, Çeteler Yargılsın! - Ekim Gençliği" pankartları taşındı. Yürüyüş boyunca "8 Mart, Dünya Emekçi Kadınların Kapitalizme Karşı Mücadele Çağrısıdır!" başlıklı bildirilerimizi ve "İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü! Haftalık Kızıl Bayrak!" başlıklı broşürlerimizi yaygın bir tarzda dağıttık. Ayrıca yoğun bir kuşlama gerçekleştirdik.

Alanın girişinde arama yapan polis güçleri sayıca bir hayli kabarıktı. Kadınların alınlarına sardığı kırmızı bantlara ve insanların üzerlerinde taşıdıkları devrimci yayınlara müdahale etmeye çalışan polis engeli aşıldıktan sonra coşkulu bir tarzda alana girildi.

Sendika temsilcilerinin konuşmasından sonra, feministler adına söz alan bir kadın, "bu mitingte sadece kadın sesini duymak istiyoruz!" diyerek erkekleri alanı terk etmeye çağırdı. Bu çağrı kitleden yanıtını "Kadın-erkek elele mücadeleye!" sloganıyla buldu. Çeşitli müzik gruplarının da renk verdiği miting halaylarla sona erdi. Mitingin dağılıp aşamasında bazı sivil polislerin çekim yaptıkları gözlemlendi. Kızıl Bayrak çalışan ve okurlarının halayını yakın plandan çekime alan bir kameramana Kızıl Bayrak çalışanları olarak müdahale ettik. Basın kartını göstermemekte direktten polis alandan kovuldu.

Daha az önce, "Basından olduğunu, görevini yerine getirdiğini!" iddia eden polis bir kaç dakika sonra bir grup siville alana geri döndü. Dağılmakta olan Kızıl Bayrak çalışan ve okurlarımıza saldıran polisler 3 arkadaşımızı gözaltına aldı. Önce Şişli Emniyeti'ne, sonra Vatan Caddesi'ndeki Terörle Mücadele Şubesi'ne götürülen arkadaşlarımız 5 saat boyunca kaba dayığa tabi tutuldular. Keyfi bir tarzda alıkonulan arkadaşlarımız savcılığa dahi çıkarılmadan aynı gece serbest bırakıldılar.

"Sınıfsal Cinsel, Ulusal Sömürüye Son!"

Bursa 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Platformu, Özgürlük (Orhangazi) Parkı'nda bir açık hava etkinliği gerçekleştirdi.

Etkinlik, 8 Mart 1886'da şehit düşen Amerikalı doküma işçilerinin anısına saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından, Platform adına Kızıl Bayrak temsilcisi Fatma Ünsal basın açıklamasını okudu. Davul-zurna eşliğinde halaya duran emekçi kadın ve erkeklerin coşkusuna diyecek yoktu.

Alanda, "Eşitlik, Kardeşlik, Özgürlük İçin Örgütlen!", "Kadın Erkek Elele, Özgür Yarınlar!", "Kadınımız, Anayız, Haklıyız,

Kazanacağız!", "Demokrasiden Yanayız!", "Biz Anayız, Sevgiliyiz, Eşiz, Dövülmek İstemiyoruz!", "12-13-14 Mart'ta, Sokağa, Boykota, Barikatlara!", "Çeteler Mecliste, Öğrenciler Hapiste!", "Sınıfsal Cinsel, Ulusal Sömürüye Son!", "Onurumuzla, İnsanca Yaşamak İstiyoruz, Onun İçin Burdayız!", "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!" vb. dövizler taşındı. "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Cinsel, Ulusal, Sınıfsal Sömürüye Son!" vb. sloganlar atıldı.

Bin Dallı Yasemen Olup Yeşerdik Faşizmin Karşısında 7 Can

1978 yılı. İstanbul Üniversitesi, MC hükümetinin direktifleri ve desteğiyle, polis korumasında faşistler tarafından işgal edilmiş durumdadır. Dışardan okula giren elleri silahlı faşistler, öğrenciler üzerinde azgın bir terör estirmektedir. Öğrenciler, gerici gösterilere katılmaya zorlanmakta, bağış vs. adı altında onlardan haraçlar toplanmaktadır. Devrimci öğrencilerin okula girişi engellenmektedir.

Devrimci öğrenciler ikinci dönemde faşist işgali kırmak için okula gitme kararını aldılar. İkinci dönemin ilk günü olan 1 Mart'ta polis barikatlarını ve sivil faşist çemberi yaparak okula girmeyi başardılar. O günden sonra da toplu bir şekilde okula gelip derslere devam etmeye başladılar. Giriş ve çıkışlarda kortej oluşturuluyor, olası saldırılara ve sataşmalara karşı önlemler alınıyordu.

Devrimci öğrenciler okula gittikleri iki hafta boyunca dengeyi kendi lehlerine bozmaya başladılar. Yaşanan tam bir saflaşmaydı ve devrimciler hızla güç kazanmaktaydılar. Gelişmeler, faşist güruhu bir hayli rahatsız ediyordu.

16 Mart günü öğrenciler her zamanki gibi toplu bir şekilde çıkışa doğru yürümeye başladılar. Ancak bu kez polis şefi Reşat Altay onları ana kapıdan çıkmak için zorluyordu. Oysa kortej daha önce hep arkadaki diğer çıkışı kullanıyordu. O gün etrafta her zamankinden daha az sayıda polis vardı. Öğrenciler polis zorlaması sonucu ana kapıdan çıkmaya başladılar.

Kortejin ön ucu Eczacılık Fakültesi'nin giriş kapısına geldiğinde patlayan bombayı faşist namlulardan çıkan kurşunlar izledi. Ortalığı kaplayan duman bulutu kalktığında yaşanan katliamın boyutu tüm çıplaklığıyla gözler önüne serildi. C. SÖNMEZ, B. EKİZ, A.T. ÖZER, M. KURT, A. ŞİMŞEK, H. ÖZEN ve A.H. AKIL adlı 7 öğrenci hayatını kaybetmiş, sayıları 70'i bulan öğrenci de çeşitli yerlerinden yarananmıştı.

Olayın duyulmasıyla birlikte liseli ve üniversiteli devrimci öğrenciler İstanbul Üniversitesi Merkez Binası'nı işgal ettiler. Akşam vakitlerinde sayıları gitgide artan devrimci öğrenciler sabaha kadar türkülerle, marşlarla faşizmin katlettiği arkadaşlarını andılar.

Katledilen öğrencileri, Beyazıt Meydanı'ndan Sirkeci Meydanı'na kadar süren bir yürüyüşle yirmi bin kişi uğurladı son yolculuklarına.

Katliama ülke çapında tepkiler çok büyük oldu. DİSK'in çağrısıyla faşist katliamı protesto etmek için ülke genelinde iki saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştirildi. Devrimci öğrencilerin ısrarlı çabalarıyla İstanbul Sıkıyönetim Mahkemesi'nce açılan dava 4 yıl sürdüktan sonra delil yetersizliği bahanesiyle sonuçsuz bırakıldı.

Bugün biliyoruz ki katliamın planı ve hazırlığı daha 7 Mart 1978 günü toplum polisi tarafından haber alınmış ve gerekli mercilere bildirilmiştir. Buna rağmen polis bırakın katliamı önlemeyi, tam tersine faşistlere çanak tutmuştur.

Sermaye devletinin ve onun herhangi bir kurumunun katillerden hesap sormasını beklemek "devlet" kurumunun hangi sınıfın çıkarlarını korumak için varolduğu konusunda bir kavrayışsızlık örneği olacaktır. Kapitalizmin tüm insanlık suçluları gibi 16 Mart katliamının sorumluları ve suç ortakları işçi sınıfının devrimci adaletine hesap verecekler.

Ve kapitalizmin burçlarında kızıl bayrakların dalgalandığı gün:

"SESİNİ BULACAK BEYAZIT;
GÜVENİN, SEVGİNİN SESİNDE"

16 Mart katliamı lanetlendi

16 Mart şehitlerinin anması Beyazıt Meydanı'nda dört bini aşkın bir kitlenin katılımı ile gerçekleşti. İ.Ü Eczacılık Fakültesi öğrencisi 7 gencin katledilişinin ve Halepçe katliamının yıldönümü olan 16 Mart'ta kitleler faşizmi bir kez daha lanetlediler.

Beyazıt Meydanı'ndaki eylem içinde *Ekim Gençliği*'nin de yer aldığı ÜÖP bileşenleri, Koordinasyon, TÖDEF'li öğrenciler, Yurtsever öğrenciler, SİP, ÖDP ve HADEP katıldı.

16 Mart anmasının hazırlık süreçleri, bir gün öncesine kadar içinde TÖDEF'in de yer aldığı ve ÜÖP bileşenlerinin oluşturduğu bir komite tarafından yürütülüyordu. Bu komite eylem tarihinden belli bir süre önce çalışmalarına başlamıştı. Eylemin duyurusu, kitle çalışması, afiş vb. organizasyonlar komite tarafından gerçekleştirildi. Bu süreç içerisinde Koordinasyon, SİP, Yurtsever öğrenciler ve diğer bazı gruplarla irtibat sürdü. Hepsisi de 16

Mart'ta Beyazıt'ta olacaklarını ifade ettiler. Ancak Komite ile ortak davranma konusunda mutabakat sağlanamadı.

Anmaya bir kaç gün kala komite içerisinde TÖDEF'li öğrenciler bir tartışma başlattılar. TÖDEF'e göre 16 Mart anması için en fazla çalışan, eylemi organize eden kendileriydi. Bu yüzden anmada yapılacak olan konuşma onların hakkı olmalıydı. Bu grupçu yaklaşım aynı zamanda TÖDEF'in ve onun arkasında yer alan siyasi yapılanmanın son dönem sergilediği sağcı kitle çizgisi ile birleşiyordu. TÖDEF, ÜÖP içerisindeki devrimci öğrenci gruplarıyla birlikte değil Koordinasyon, SİP ve HADEP'le birlikte olma eğilimindeydi. Hazırlık Komitesi'nde açılan bu sağlıksız tartışma sonucu TÖDEF Komite'den çekildiğini açıkladı ve eylemde Koordinasyon, SİP ve HADEP'le birlikte yer alacağını açıkladı.

Eylemin bir kaç gün öncesi

yaşanan bu gelişmeler alanda iki parçalı bir görünümün doğmasına da yol açtı. Eylem içerisinde ÜÖP bileşenleri ve diğer katılımcılar arasında fiili bir ayrışma yaşandı. Merkez Bina'nın giriş kapısı önünde ilk toplanma gerçekleşti. ÜÖP bileşenleri ilk toplanma sonrası Eczacılık önüne kortejler halinde yürüyerek, kendi eylem planı çerçevesinde basın açıklamasını burada okudu. Daha sonra tekrar bir yürüyüşle Merkez Bina önüne döndüler. ÜÖP dışında kalan kurumlar ise eylemlerini Merkez Bina önünde sürdürdüler.

Alanda en çok atılan sloganlar şunlardı: "Öğrenciler Hapiste Çeteler Mecliste!", "Savaşa Değil Eğitime Bütçe!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "Faşizme Karşı Omuz omuz!", "Faşizme Karşı Tek Yumruk Tek Barikat!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!"

Sınıf savaşına çakılmış bir kıvılcım: **GAZİ**

1980 sonrası kitle mücadelelerinde büyük bir sıçrama ve yeni bir dönemin işaret taşıdır Gazi anti-faşist halk direnişi. Bu büyük direniş karşı devrim cephesini paniğe ve savunmaya iterken, ezilenler cephesinde büyük bir moral güç olmuş, emekçi kitlelerin mücadelelerinde yeni ufuklar açmıştır. Devrimci hareketin kitle hareketiyle, sınırlı da olsa, ilk buluşma kanallarından birini yarattığı gibi, toplumsal muhalefetin tüm kesimlerinde canlanmaya yol açan, işçi emekçi kitlelerin gündemini belirleyen ve politikleştirilen bir etken olmuştur.

Gazi barikatları, işçi sınıfına ve genel olarak kitle hareketine egemen politik edilgenliğin kırıldığı bir dönüm noktası oldu. Ezen ve ezilen arasındaki uzlaşmaz karşıtlık tıpkı 1871 Paris'inde olduğu gibi, bu kez de Gazi'de barikatlarda somutlaştı. Devletin çıplak zorunu cepheden karşılayan Gazili emekçiler gösterdikleri kararlılık ve yiğitlikle, verdikleri onlarca şehitle katil devleti bu barikatlarda dize getirdiler. O güne kadar emekçilerin bilinçlerinde gücünü koruyan devlet ve onun faşist terör gücü polislin dokunulmazlığına ve yenilmezliğine bu barikatlarda ağır bir darbe indi. Gazili emekçiler yaktıkları barikat ateşleriyle emekçi sınıflara özgürlük, devrim ve sosyalizme giden kavga yolunu gösterdiler. Varoşları aydınlatan kızıl savaş ateşleri Türkiye proletaryasının devrim yürüyüşünde bir köşe taşı, bir ruh, bir gelenek oldu.

Gazi direnişinden bugüne geçen

2 yıl boyunca bu ruh zindanlardan fabrikalara, okullardan emekçi semtlerine bir çok kez canlandı. Zindan direnişçileri, grevci işçiler, devrimci gençlik sermaye düzeninin saldırılarını bu ruhla, bu gelenekle barikatlarda karşıladı. Barikatlar o günden bugüne, bugünden de geleceğe onurla taşınacak bir direniş abidesi haline geldi.

Gazili emekçilerin tarihin imbiğinden süzülüp devrim yürüyüşümüze kuşandırdığı barikat ruhu iki yıl sonra 12 Mart 1997'de yine Gazi sokaklarındaydı. Katil sermaye devletinin tüm önlemlerine rağmen direnişin ikinci yıldönümünde gerçekleştirilen eylem devrimci bir coşku ile geçti. Eylem devrimci örgütler, demokratik mücadele kurumları, sosyalist basın ve siyasi partiler kortejleriyle katılırlarken, birçok Gazili emekçi de kontakt ve kepenk kapatarak evlerinden, sokaklarından

kitleyi selamlayarak destek verdi. Gazi sokaklarını bir kez daha özgürleştiren ve devrim şiarlarının bir an olsun susmadığı yürüyüş kolu mezarlıkta Gazi şehitleri için yapılan anmadan sonra yeniden başlangıç yerine dönerek aynı devrimci coşkuyla dağıldı.

Kızıl Bayrakçı komünistler olarak eyleme "Çürüyen düzenden, çeteleşen devletten hesap soralım!" şiarının yazılı olduğu bir pankartın ve en önde "Kızıl Bayrak" imzasının taşındığı düzenli kortejimizle katıldık. Hazırladığımız binlerce bildiri, broşür ve kuşu gerek toplanma alanında, gerekse de yürüyüş boyunca yoğun bir tarzda dağıttık. Eylemin genelinde ortak devrimci şiarları yükseltmek için çaba gösterdik. İşçi sınıfının iktidar hedeflerini dile getiren sloganları haykırdık. Yürüyüş son bulduğunda ise diğer devrimci dostlarımızla birlikte dağıldık.

Maden İşçisi GMİS Bürokratlarını Protesto Etti

14 Mart günü 300-400 civarında maden işçisi işyeri komiteleri öncülüğünde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Maden-Koop tasfiye edilerek, tasfiye zararı üyelerin ücretlerinden kesilmek isteniyor. İşçiler yaptıkları basın açıklamasında sendika bürokratlarının bu tutumunu protesto ettiler.

Sendika bürokratları ve onların yakın çevresi tarafından yağmalanan Maden-Koop giderek bir borç batağına sürüklendi. Maden-Koop sonunda tasfiye edilmiş ve fatura maden işçilerine çıkarılmak istenmiştir. Direk ücretten kesilecek olan üye başına tasfiye payı ise 4.5 milyon TL kadardı.

Maden işçileri kendilerine yapılan bu saldırıya tepki gösterdiler. Önce TTK Genel Müdürlüğü'ne, ücretlerinden herhangi bir kesinti yapılmamasını isteyen dilekçeler verdiler. Maden işçilerinin büyük çoğunluğunun verdiği bu dilekçeler üzerine TTK yönetimi yapılacak kesintinin herhangi bir yasal dayanağı kalmadığından vazgeçmek zorunda kaldı. Ancak işçilerin tepkilerini durduramadılar.

14 Mart'ta yapılan basın açıklamasıyla tepkiler bu kez direk sendika bürokratlarına yöneldi. Bu basın açıklaması bir yönüyle de TİS süreci ve özelleştirmeye dönük, sendika bürokratlarına bir uyarı özelliğini taşıyordu.

14 Mart Cuma günü iş çıkışında sendikanın önüne gelen işçiler, sendika kapısında polis barikatıyla karşılaştılar. İçeriye ancak, sendika bürokratlarıyla konuşmak için 6 işçi temsilcisi alındı. İşçi temsilcilerinin sendika bürokratlarına götürdükleri taleplere ise bürokratlar kulak tıkamayı seçtiler. Sendika önünde okunan basın açıklaması sırasında maden işçileri sık sık "Taslaktan taviz vermeyeceğiz", "Patron sendikacı istemiyoruz", "TTK'ya yeni işçi alınsın", "Kahrolsun sendika ağaları", "İşçiler burada hırsızlar nerede", "Sendika işçiyi kapatamaz", "Sendika bizindir bizim kalacak", "Maden-Koop'un hesabı sorulacak", "Madenler bizindir satılmamaz"sloganlarını attılar.

Kızıl Bayrak/ZONGULDAK

Kaza Değil Cinayet!

Tarih: 3 Mart 1992 Yer:Kozlu

263 madenci alınlarında kömür karası, kafalarında ekmek kaygısı ve ellerinde kazmalarıyla yerin yüzlerce metre altında, sermayenin daha fazla palazlanması uğruna mezara gömüldüler. Beklenen olmuş, grizu patlaması gerçekleşmişti. Grizu söylentileri Kozlu çarşısında ağızdan ağıza dolaşırken, işçiler yeraltına, ölüme gönderildiler.

İşçileri ölüme gönderenler timsah gözyaşları döktüler. "Elim bir kaza, acınızı paylaşıyoruz, en kısa sürede işçilerin cesetleri çıkarılacak" dediler. Sınıf kardeşlerinin katledilmesiyle öfkelenen madenciler, öfkelenen ölen işçilerin eşleri... Timsah gözyaşları dökenler, bu kez saldırdı köpeklerini kadınlarla işçilerin üstlerine...

Yıl: 3 Mart 1997 Yer:Karadon

Gelik maden ocağında göçük olması nedeniyle Şaban Baycan ve Erdoğan Küçükler hayatlarını kaybettiler. Hüseyin Aydoğan adlı işçi ise yaralandı. Bu kazanın üzerinden daha bir kaç gün geçmişti ki bu kez de Kilimli'de özel bir maden işletmesinden ölüm haberi geldi. Burada da iki işçi ölmüş, ikisi de yaralanmıştı.

'92'den '97'ye, beş yıl içinde onlarca madenci toprak altında kaldı. Sermayenin kar, daha fazla kar hırsı uğruna onlarca can verildi. "Talihsiz kazalar" birbirini izledi.

Yaşananlar kaza değil, katliamdır. Maden işçisi bile ölüme gönderilmektedir. Kapitalist patronların kar hırsı, işgüvenliği harcamalarını "gereksiz" kılmaktadır. Ne de olsa bu ülkede insan her şeyden daha ucuz ve kolay bulunmaktadır.

Elbet bu böyle gitmeyecek... Bir gün gelecek, maden işçileri ellerinde kardeşlerinin kanlarıyla boyanmış bayraklarla çıkacakları alanlara. İşte o zaman kapitalistlere mezar olacak madenler. İşçilerin kanıyla, canıyla çevrilen kapitalizmin dişlileri, işte o zaman tarihin çöplüğüne fırlatacak bir daha dönmek üzere...

Kızıl Bayrak / Zonguldak

İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!

Asilçelik, Bursa-Yalova yolunda kurulu bir KİT. Sermayenin işçi sınıfına yönelik taşeronlaştırma saldırısının uygulamaya konduğu işletmelerden biri de Asilçelik'tir. Sermaye sınıfı taşeron taşıyla birden fazla kuş vurma heveslisidir. Bu yolla hem işçileri bölmekte, hem sendikasızmaklamakta, hem sefalet ücretine mahkum etmektedir.

Fakat Asilçelik işçisi, patrona, o kadar kolay avlanacak bir kuş olmadığını göstermiştir. Birleşik Metal İşçileri Sendikası Bursa Şubesi'ne üye oldukları için işten çıkarılan taşeron işçilerini desteklemek üzere eyleme geçen Asilçelik işçileri, sınıf dayanışmasının yakıcı önemini, böylece, bir kez daha vurgulamış oluyordular.

Alkış ve sloganlı yürüyüşlerle eylemi başlatan Asilçelik işçilerinin isteği, öncelikle atılan

işçilerin geri alınması. Eğer bu eylemlerle talepleri yerine getirilmezse iş bırakmaya kadar gitmekte kararlılar. Onlar biliyor ki, taşeron sisteminin yerleşmesine göz yumarlarsa, bunun arkası gelecektir. Kapitalistin gözü hiç bir zaman doymaz. Bir taviz verisen yüzünü ister.

Bursa sanayisindeki pek çok işletmede, taşeron yahut başka yollarla yaygın bir tensikat uygulaması olmasına rağmen bir karşı koyuş yaşanmadığı halde (en yakın örnek 1000 küsur işçiyi TOFAŞ tensikatıdır) Asilçelik'te yaşanmasının, örgütlülükle ilişkisi de gözardı edilmemeli. TOFAŞ işçileri Türk-Metal'e mahkumdur. Asilçelik'in örgütlü olduğu Birleşik-Metal şubesi ise, işçilerin bu direnişini desteklemek değil, onun bizzat örgütleyicisi olmuştur. Asilçelik Direnişi'yle

ilgili sendikanın rolüne yaptığımız bu vurgu, örgütlü mücadelenin önemine yapılmış bir vurgu olarak anlaşılmalıdır. Çünkü hangi grevde-direnışte bir yenilgi varsa, onun altında mutlaka sınıf ihaneti imzası bulunur. Nerede bir kazanım varsa, orada da örgütlü mücadelenin gücü.

İşte Asilçelik direnişi de, sadece kadrolu işçilere değil, taşeron işçilere de, bu örgütlü mücadelenin gücünü hissettirdi. Kazanacakları başarı sadece Asilçelik işçilerinin değil, tüm Bursa sanayi proletaryasının başarı hanesine kaydedilecek. Ve sınıf dayanışmasının yakıcı önemi bir kez daha kanıtlanmış olacak.

**Özelleştirmeye,
Taşeronlaştırmaya Hayır!
Sefalet Ücretine Son!
Yaşasın İşçilerin Birliği!
Yaşasın Sınıf Dayanışması!**

TEDAŞ'ta iş bırakma eylemi

TEDAŞ'ta özelleştirilme saldırısına karşı Enerji Yapı Yol-Sen, 18 Mart'ta bir iş bırakma eylemi gerçekleştirdi.

Saat 10.00 da işçiler işyerinde toplanmaya başladılar. Saat 11.00'e doğru "Özelleştirmeye Hayır" pankartıyla yürüyüşü geçildi. Kapıya gelindiğinde yürüyüş kolu yaklaşık 500 kişiye ulaşmıştı. Burada halaylar çekildi, sloganlar atıldı. "Özelleştirmeye Hayır!", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak!", "Savaşa Değil Yaşama Bütçe!", "Üreten Biz, Yönetende Biz Olacağız!", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek!" sloganları yoğunlukla atıldı.

Saat 12.00'ye doğru otobüslere binilerek Cumhuriyet Meydanı'na gelindi. T.H.K'ndan kiralanmış balona "Özelleştirmeye Hayır" pankartı asılarak havaya uçuruldu. Alanda kitlenin sayısı bine ulaşmıştı. Burada basın açıklaması okundu. Ayrıca özelleştirme saldırısının kapsamı, bundan kimin çıkarı olacağı ve işçi sınıfının özelleştirmeler karşısındaki durumu üzerine bir konuşma yapıldı. Çekilen halaylar ve atılan sloganlardan sonra eylem sona erdirildi. İşçiler eylem bitiminde önümüzdeki dönem yeni eylemlerle kararlılıklarını göstereceklerini açıkladılar.

Izmir/Kızıl Bayrak

Zonguldak'ta Özelleştirmeye Hayır Mitingi

Tes-İş sendikası tarafından düzenlenen "Santrallerin özelleştirilmesine hayır" mitingi 2 Mart'ta gerçekleşti. Miting özelleştirilmek istenen Çatalağzı Termik Santrali önünde İşkveren Otopark Meydanı'nda yapıldı. Yaklaşık 5000 kişinin katıldığı eylem oldukça coşkulu geçti.

Mitinge Zonguldak, Ankara, Kastamonu, İstanbul, Karabük, Bartın, Adapazarı, Çayırhan Tes-İş şubeleriyle GMİS, Belediye-İş, Orman-İş, Çimse-İş, Yol-İş sendikaları, ÖDP, SİP, CHP, İP, çevre köy ve mahalle halkı katıldı. Mitinge katılan işçilerde özelleştirmeye karşı ortak duruş, kararlılık ve

mücadele isteği görülebiliyordu.

GMİS korteji alana girerken büyük bir coşkuyla karşılandı. Bu sırada miting alanında yerlerini almış olan işçiler "Yaşasın İşçilerin Birliği!" sloganını atarken, maden işçileri de "Çates İşçisi Yalnız Değildir!", "Yaşasın Enerji-Madenci Dayanışması!", "Zonguldak Sermayeye Mezar Olacak!", "Maden İşçisi Demokrasi Bekçisi!" sloganlarıyla alana girdi.

Kızıl Bayrak okurları ve diğer devrimci çevreler GMİS kortejinde yer aldılar. İşçiler devrimcilerin attığı sloganlara büyük çoğunlukla katıldılar. Mitingde Kızıl Bayrak'ın "Eller

şaltere" özel sayısının dağıtımı ve kuşlamaları yapıldı.

Mitingde, ağırlıklı olarak; "Geliyor, Geliyor, Genel Grev Geliyor!", "İşçi Memur Elele, Genel Grev!", "Şalter İncek, Hükümet Gidecek!", "İşçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız!", "Hacı-Bacı Dediler, Emekçiyi Ezdiler!", "Santraller Bizimdir, Kapatılmaz!", "Yaşasın İşçilerin Birliği!", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!", "Zonguldak Sermayeye Mezar Olacak!", "Özelleştirmeye Karşı Tek Yumruk, Tek Barikat!", "Çeteler Halka Hesap Verecek!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / Zonguldak

TÜSİAD Raporu, Kürt Sorunu ve Reformist Hayaller

ÇÖZÜM DEVRİMDEDİR!

Özgürlük İçin Mücadeleden Asla Vazgeçmeyeceğiz!

Sömürgeci sermaye devleti 12 Eylül'den sonra belki de en fazla cezaevi inşa etti. Türkiye'yi adeta bir "uluslar ve halklar hapisanesi"ne çevirdi.

Bugün Türkiye ve Kürdistan'daki cezaevlerinde yaklaşık 10 binin üzerinde devrimci ve yurtsever tutuklu var. Bunun üçte ikisini ise Kürt yurtseverleri oluşturuyor. Bunların bir bölümü 12 Eylül'den beridir içeride.

Diyarbakır Cezaevi; hiç unutulmadı ve unutulmayacak! Bu cezaevi 12 Eylül'de Nazi kamplarına bile rahmet okutan bir işkence merkeziydi. 12 Eylül cuntasının ilk yıllarında bu cezaevindeki Kürt yurtseverlerine akıllara durgunluk verecek nitelikte işkenceler uygulandı. Onları kimliklerinden soyutlamak, teslim alıp hainleştirmek, deyim yerindeyse işe yaramaz bir kadavra çevirmek istiyorlardı. Ancak, kişisiz ve ihanete yatkın az sayıda hainin dışında bu amaçlarına ulaşamadılar. Kürt devrimci ve yurtseverleri ölümüne bir direniş ortaya koyarak ihanete geçit vermediler. Bir can pazarı kuruldu. Önce PKK MK üyesi Mazlum Doğan, ardından M. Hayri Durmuş, Kemal Pir ve "Dörtler" Newroz ateşleriyle kendilerini tutuşturup direnişi büyüttüler. Bu onurlu direnişleriyle PKK ve Kürt özgürlük mücadelesine tarihsel önemde bir itilim kazandırdılar. Hiç biri ama hiç biri af dilemiyordu, dilemedi. En meşru hak olan ulusal özgürlüğü istiyorlardı. Devletin zorla itiraftaştırma politikası sökmedi, kesin bir yenilgiye uğradı.

1984 yılından sonra yeni bir saldırıya geçtiler. Pişmanlık Yasası çıkardılar. Bu saldırdan da umduklarını bulamadılar. Sömürgeci devlet, pişmanlık yasaları çıkardı, ama devrimci ve yurtsever tutsaklara pişmanlığı kabul ettiremedi.

Bugünlerde yeni bir pişmanlık yasası çıkartılmaya çalışılıyor. "Susurluk skandalı" ile yakayı ele veren Türkiye ve Kürdistan'daki her türlü karanlık işe bulaşmış, işkencelerden, yargısız infazlardan ve katliamlardan sorumlu çeteler bu yasaya sıkı sıkıya sarılıp pişmanlık bildirecekler. Devrimci ve yurtseverlerinin bu yeni yasayı da çöpe atacakları kesindir.

Türkiye son dönemde birbirini izleyen önemli gelişmelere sahne oluyor. Bunlardan biri de geçtiğimiz günlerde TÜSİAD'ın "demokratikleşme" raporu ile yaptığı çıkıştır. Burjuvazinin TÜSİAD içindeki en etkin kesiminin bu çıkışı, ne yazık ki "Susurluk skandalı"nın bugünkü düzen ve devlet konusunda bir parça aydınlattığı zihinleri yeniden karıştırdı.

Raporun hangi koşulların ürünü olduğu ve kimler tarafından hazırlandığı, gerçekte hangi ihtiyaçtan kaynaklandığı ve gerçek amacının ne olduğu doğru dürüst irdelenmeksizler (kimi esasa ilişkin olmayan itirazlar dışta tutulursa) sözkonusu rapor olumlu ve "demokratikleşme" yolunda cesaretlendirici bir çıkış olarak değerlendirildi. O kadar ki, ipin ucunu biraz kaçıranlar TÜSİAD'lı sanayi kodamanlarını ve holding patronlarını bir anda demokrasi mücahitleri olarak ilan etmeye başladılar.

Dikkate değer olan şudur ki, TÜSİAD'ın "Türkiye'de Demokratikleşme Perspektifleri" başlığını taşıyan raporu belki de en çok Kürt ulusal hareketi nezdinde rağbet gördü. Kürt sorununda "siyasal çözüm"e dönük umutlar arttı. Barış söylemine de daha fazla sarılmaya başladılar. Deyim uygunsu Kürt ulusal hareketinin saflarına dayanıksız barış hayalleri pompalanmaya başlandı. Kürt burjuva çevreleri ve HADEP bir yana, bir kısım Kürt devrimcisinin ve bizzat A. Öcalan'ın Demokrasi gazetesi ve MED-TV üzerinden yaptıkları açıklamalar bu durumun en açık göstergesi oldular.

Örneğin Sadrettin Aydın'ın, 26 Ocak '97 tarihli Demokrasi gazetesindeki "TÜSİAD Raporuna Bir Bakış" başlıklı yazısında şu değerlendirmeleri yapıyordu. "TÜSİAD raporu...Mevcut anti-demokratik anayasa ve yasal savaş güçlerine karşı geliştirilen bir tavrıdır. Anlaşıldığı kadarıyla TÜSİAD 1997 yılını barış ve

siyasal çözüm yılı olarak değerlendirip, yaklaşmak istiyor. Bu raporun Kürt politikacısı, sanayicisi ve demokratik kitle örgütleri tarafından da destekleneceği kanısındayım... Bu raporun şoven kesimlerin tepkisini alacağı açıktır. Bu anlamda TÜSİAD'ın bu girişiminin kutlanması ve selamlanması gerekirken, ayrıca içeriğinin tartışılması ve eleştirilip güçlendirilmesi ise başka bir konudur."

Benzer değerlendirmeler MED-TV de A. Öcalan tarafından da yapıldı. Öcalan özetle, devletin Kürt sorununa ilişkin "askeri çözüm" politikasının iflas ettiğini; bunun da ordu içindeki bir kısım muhalif subay ve general ile burjuvazinin sanayici kesimi tarafından görüldüğünü belirtiyordu. TÜSİAD'ın raporunun da bunları dile getirdiğini ve cesaretli bir "reform projesi" olduğunu vurguluyordu. Yine Öcalan'a göre bu raporun şahsında "...Kürt hareketine zeytin dalı uzatılmakta" ve "gelin Kürt sorununu siyasal yolla çözelim" çağrısı yapılmaktaydı.

Hemen belirtmek gerekir ki, A. Öcalan'ın burada dile getirdiği görüşler ne ilk kez gündeme gelmiştir, ne de bu görüşler "taktik bir manebranın" işaretleridir. Tam tersine bu yönlü açıklama ve değerlendirmeler uzun denebilecek bir süredir, '93 Newroz'undan beridir çeşitli vesilelerle A. Öcalan tarafından ileri sürülmektedir. Bunlar, Kürt ulusal hareketinde giderek strateji düzeyine çıkarılan "Kürt sorununda siyasal çözüm politikası"nın ifadesi görüşlerdir. TÜSİAD'ın raporu vesile edilerek yeniden dile getirilmiştir. Farklılık ise bu görüşlerin bu kez çok daha açık ve daha kuvvetli bir biçimde ifade edilmesidir.

Büyük yanılgılar ve inatçı gerçekler

TÜSİAD sunulmaya çalışıldığı gibi gerçekten de demokrasiden ve bu arada

Kürt sorununun siyasal çözümünden yana bir güç müdür? TÜSİAD, devletin Kürt sorunu konusundaki temel ve geleneksel politikasından farklı bir politikaya mı sahiptir? Ya da değişik bir ifade ile, TÜSİAD'ın raporunda dile getirilen şeyler geleneksel politiklardan uzaklaşmayı mı gösterir? TÜSİAD gerçekten "gelin sorunu siyasal yolla çözelim" mi diyor? Tarihsel, toplumsal ve siyasal gerçeklere bağlı kaldığı sürece bu soruların hiçbirine olumlu yanıt vermek mümkün değil. Ancak tarih ve toplum bilincinden tümüyle yoksun olanlar tersi yönde iddialar ileri sürebilirler.

TÜSİAD Türkiye'nin sanayi kodamanlarının ve holding patronlarının örgütüdür. TÜSİAD'da birleşmiş bu sanayi kodamanları ve holding patronları egemen burjuvazinin en etkin çekirdeğidir. Emperyalist merkezlerle en sıkı biçimde kaynaşmış bu kaymak tabaka, Türkiye'nin son 25 yıllık tarihinin de gösterdiği gibi, ekonominin ve siyasetin gidişatında her zaman belirleyici bir rol oynamıştır ve oynamaktadır. Bu güç 12 Mart ve 12 Eylül'deki kanlı askeri faşist rejimlerin arkasındaki temel güçtür. Yine bu aynı güç yıllardır Kürt halkına yaşatılan ulusal baskı ve zulmün, yıllardır sürdürülen kanlı ve kirli savaşın tarihsel, sınıfsal ve siyasal sorumlusudur.

Sömürgeci burjuvazi Kürt sorununa ilişkin temel politikalarından vazgeçmiş değildir. TÜSİAD, iddia edildiği gibi bu temel politikalara, kirli savaşa ve kirli savaşın yürütücüsü, vurucu gücü "resmi savaş güçlerine" yani orduya karşı bir tavır geliştirmemiştir. Türk ordusu kokuşmuş düzenin temel dayanağı, burjuva sınıf iktidarının asıl vurucu gücü, devlet aygıtının omurgası ve MGK şahsında onun yönetici beynidir. Kürdistan'da yıllardır sürdürülen kanlı ve kirli savaşın asıl yürütücüsüdür.

Kürt halkının gerçek istemleri nelerdir?

*Türkçe'nin resmi dil olmaktan çıkarılması ve ona tanınan her türlü ayrıcalığa derhal ve kesin olarak son verilmesi.

*Kürtçe'nin bir dil olduğunun kabul edilmesi, serbestçe konuşulabilmesi ve anadilde eğitim hakkı da dahil Türkçe ile eşit hale getirilmesi.

*Devlet kurma hakkının yalnız Türk ulusuna tanınmış olması durumuna son verilmesi. Buna karşın Türkiye'de Türkler'den başka bir de Kürt ulusunun var olduğunun kabul edilmesi, yani Kürt kimliğinin resmen

tanınması.

*Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının, yani isterse ayrı bir devlet kurma hakkının tanınması

*Uluslara ve dillere tam hak eşitliği.

*Uluslardan ve dillerden "birine herhangi bir ayrıcalık tanıyacak olan ulusların hak eşitliğini bozacak olan ya da bir ulusal azınlığın haklarını baltalayacak olan her türlü davranışı yasaya aykırı ve geçersiz sayan ve devletin her yurttaşına, anayasaya aykırı olan bu tür tasarrufların geçersiz sayılmasını talep etme hakkını tanıyan ve aynı zamanda böyle hareketlere getirilecek olanları cezalara uğratan genel bir yasanın" kabul edilmesi. Herşeyin böyle bir genel yasa ile teminat altına alınması.

*Kırlı savaşa ve olaganüstü hal durumuna derhal son verilmesi.

*Türk ordusu Kuzey'den ve bu arada Güney'den derhal geri çekilmesi.

*MIT'in, kontr-gerillanın, polis, JITEM'in Kürdistan'daki varlığına son verilmesi, faaliyetlerinin derhal durdurulması.

*Kürt halkına dönük olarak bir "İstiklal Mahkemesi" gibi çalışan DGM'lerin kapatılması.

*Özel tim ve koruculuk sisteminin tamamen dağıtılması.

*"Korucu kent" ve "merkezi köy" projelerinden vazgeçilmesi.

Yerlerinden-yurtlarından sökülüp, mecburi iskana tabi tutulan tüm Kürtlerin serbestce ve koşulsuz olarak yerlerine dönmesi hakkı. Tümüne yüklü bir tazminat ödenmesi.

*Tüm savaş suçluları, çeteler, işkenceciler, yargısız infazlardan ve kayıplardan sorumlu olan tüm katillerin açıklanması ve yargılanması.

*Tüm tutsaklara koşulsuz özgürlük! vb. vb.

Kürt halkının ulusal ve demokratik istemleri işte bunlardır. A. Öcalan'ın "siyasal çözüm paketi"nden beklediği, "sorunu birlikte çözeceğiz" diyen sermaye sınıfının temsilcileri bu taleplere ne yanıt vereceklerdir? Biz söyleyelim; kesinlikle "hayır" diyeceklerdir. Zira, tersi sınıf çıkarlarından, dahası iktidarlarından vazgeçmeleri anlamına gelecektir ki, onlardan bu beklenemez.

Devletin, Kürt sorununa ilişkin 70 yıllık geleneksel politikasının PKK öncülüğündeki ulusal kurtuluş mücadelesinin darbeleri ile büyük yaralar aldığı, iflas ettiği bir gerçektir. Kürt kurtuluş mücadelesi devletin ideolojik kimliğinde ve iç dengelerinde büyük sarsıntılara neden olmuş, bu konuda önemli rol oynamıştır. Kürt halkının devlete güveni kalmamıştır ve devleti sorgulamaktadır. Sömürgeci devlet bir suç örgütü haline gelmiştir. Yalnız içeride değil, dışa karşı da bu aynı imaja sahiptir.

Türkiye işçi sınıfı, emekçiler ve Kürt halkı düzenden ve devletten umudu kesmişlerdir. Devlet ve düzen karşıtı bir konuma doğru seyretilmektedirler. Demokrasiye, özgürlüklere ve sosyalizme dair özelemler uyanmış, toplumsal bir hareketlilik başgöstermiş, harekete geçilmektedir. İşte tüm bunlar sermaye sınıfı ve devleti için "büyük tehlike"dir. Bu tehlikeyi önlemek, yönünü saptırıp düzen içi kanallara akıtmak gerekmektedir. Bu ise düzenin ve devletin imajını yenilemek, yığınları

aldatıcı manevralarla yeniden devlete güvenir hale getirmekle olabilir ancak. İşte sermaye sınıfı ve TÜSIAD bunun için harekete geçmiştir.

Burjuvazi temel politikalarını bırakmış değildir. "Havuç-sopa" oyunu sürmektedir. Bugün "havuç", "Türkiye'de Demokratikleşme Perspektifleri" raporuyla yapılan çıkıştan başka birşey değildir. Kürt halkına dönük yüzü ile bu rapor tam bir aldatmacadır. Gerçekleştirilip gerçekleştirilmemesinden bağımsız olarak, bu raporda dile getirilen son derece güdük vaadler ise zaten Kürt kurtuluş mücadelesinin fiilen elde ettiği haklardır. Bunlar yalnızca oltaya takılmış yem niteliğindedir. Katı gerçek budur. Ters, boş bir beklentidir, dayanaksız bir hayaldir.

Çözüm Devrimdedir

Kürt sorunu, düzen içi-anayasal bir sorun olmayıp, toplumsal-siyasal bir sorundur. Çözümü de bugünkü düzenin içinde ve yasalarında yapılacak bir takım düzenlemelerle mümkün değildir. Tam tersine sorun ancak kurulu toplumsal ve siyasal düzenin tasfiyesiyle çözülebilir. Demek oluyor ki sorun bir devrim ve iktidar sorunudur. Gerçek bir "siyasal çözüm" yalnızca devrimle mümkündür. Ve bugünkü siyasal sınıf iktidarının (yani sömürgeci sermaye iktidarının) yıkılması ile elde edilebilir.

Türkiye'de demokrasi sorunu da bir devrim ve iktidar sorunudur. Bunun dışında tam, gerçek ve kalıcı bir demokrasiden söz etmek yalnızca ve yalnızca bir aldatmacadır. "Demokratik bir devlet" ve "demokratik bir Türkiye" ancak devrimle olanaklıdır. Tam demokratik tek devlet sosyalist işçi-emekçi devletidir.

Kürt halkına tam demokrasiyi ve özgürlüğü ancak ve ancak işçi sınıfının öncülüğündeki bir sosyalist devrim sağlayabilir. Kürt halkı ulusal ve demokratik haklarına ancak birleşik sosyalist bir işçi-emekçi iktidarında, iki ulustan işçi ve emekçilerin özgür, eşit ve gönüllü birliğinin ifadesi bir sosyalist cumhuriyetin koşullarında kavuşacaktır.

Bugünün koşullarında, Türkiye'de sermayeden demokrasi beklemek bir yana, sınırlı ve aldatıcı bazı demokratik haklar bahşetmesini ummak bile, boş bir hayal olmanın ötesinde işçi sınıfına ve emekçilere kaba bir ihanet demektir.

Hiç kuşkusuz bununla Kürt halkına elini kolunu bağlayıp sosyalist bir devrimi ve sosyalist bir işçi-emekçi iktidarını beklemesini salık veriyor değiliz. Tam tersine Kürt halkının her türlü ulusal ve demokratik hakkı için mücadeleyi bugünden sürdürmeliyiz ve sürdüreceğiz. Hak ve özgürlükler, tam da sermaye sınıfı ve onun emperyalist dayanaklarına karşı mücadele içinde kazanılabilir. Bu mücadeleyi ise yalnızca demokrasiden gerçekten çıkarı olan sınıf ve katmanlar yürütebilir. Sermaye sınıfı ya da onun sözcüsü TÜSIAD değil.

Unutulmamalıdır ki; Kürt halkı elde ettiği mevzileri ve tüm kazanımları devrimde, devrimci çözümde ısrar ettiği günlere borçludur. PKK "siyasal çözüm" hayallerini bir yana bırakıp, tüm gücünü devrime ve devrimci çözüme adanmalıdır.

"Siyasal Çözüm" ve Reformist Hayaller

Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi PKK'nın öncülüğünde bir gerilla savaşı olarak başladı. PKK, devletin tüm baskı ve terörüne rağmen kısa denilebilecek bir sürede Kürt yoksul ve orta köylülüğü ile birleşmeyi başardı ve büyük bir kitle gücüne ulaştı.

Hareket muazzam bir gelişme dinamizmine sahipti. Öyle ki, '90 yılına gelindiğinde önce Kürdistan'ın küçük kasabalarına, ardından da büyük kentlerine sıçradı. Kentlerin küçük burjuva emekçi katmanlarını da içine alarak iyice genişledi. Böylece bir gerilla hareketi olmaktan çıkıp, kent ve kırsal yoksul emekçi tabakalarına dayanan gerçek bir halk hareketine dönüştü.

Bir yandan gerilla mücadelesi ve öte yandan buna eşlik eden politik çalışma, Kürdistan'ın bir çok kent ve kasabasında yaygın bir politik kitle hareketine yol açtı. Serhıldan denilen politik kitle gösterileri başladı. Hareket '92 Newroz'unun öngünlerine gelindiğinde bir sıçramanın eşiğindedi.

Sömürgeci sermaye devleti tam da bu tarihte Kürt ulusal hareketine dönük kapsamlı bir saldırıya hazırlanıyordu. Newroz'da saldırıya geçecekti. PKK hem bu saldırıyı püskürtmek, hem de kendini dayatan sıçramayı gerçekleştirebilmek amacıyla "ordulaşma/ayaklanma/Botan-Behdınan hükümeti kurma" kararını aldı. Nedir ki beklenen olmadı. PKK bu kararını hayata geçiremedi. PKK ve onun öncülüğündeki Kürt özgürlük mücadelesi '92 Newroz'undan sonra da gelişmesini sürdürdü. Ne var ki nereden bakılırsa bakılıns '92 Newroz'unu takip eden dönem PKK ve Kürt özgürlük mücadelesi için bir yeni dönemdir.

Kürt ulusal hareketi, Kürdistan'daki öz dinamiklerinin elverdiği ölçüde, varabildiği yere varmıştı. Ancak Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkından umduğu desteği alamayan hareket, düşünülen türden bir sıçramayı yapamadı. Kısa vade içinde bu desteğin oluşacağı kanaatinde de değildi ve giderek bu yöndeki umudunu yitiriyordu. Bu koşullarda savaşın uzaması, açık bir zorlanmayı yaşamak demektir. PKK, yeni bir arayış içine girdi. Kazandığı mevzileri belli tavizler karşılığında korumak ve bunu bir sonuca bağlamak şeklinde özetlenebilecek bir "ara çözüm" formülüne sarıldı, yani Kürt sorununa "politik çözüm".

'93 Nisan'ında tek taraflı ilk ateşkes ilan edildi. PSK (Kürdistan Sosyalist Partisi) ile Kürt reformist burjuvazisinin ulusal sorundaki programının ifadesi olan bir protokole imza attı. "Siyasal çözüm" denilen düzen içi çözüm çizgisi böylece resmi hale getirildi.

PKK süreci "onurlu bir uzlaşma" ile bağlamak istiyordu. Bu nedenle neredeyse tümüyle "siyasal çözüm" arayışına yoğunlaştı. "Politik çözüm" tüm propoganda ve söyleminin özünü oluşturuyordu. Sürgünde Kürt parlamentosu kuruldu, sorunu uluslararası düzeye taşıyıp TC üzerinde bir baskıya dönüştürmek amacıyla etkin bir diplomasi atağı başlattı. Bir yandan Güney'deki

Talabani, diğer yandan Kuzey Kürdistan'daki orta sınıfla ilişkiler kurdu, işbirliğine gitti. Deyim yerindeyse her şey "siyasal çözüme" endekslendi.

Başta ateşkes olmak üzere tüm bunlar PKK'ye elbetteki belli bir soluklanma fırsatı verdi, manevra imkanları sağladı. Sorunun uluslararasılaşmasını ve bu sayede emperyalist batının TC üzerindeki baskısını var etmek gibi yeni imkanlar da yaratıldı. Ancak tüm bunların zaman içinde giderek büyüyen tehlikeli başka sonuçları da olacaktı ve oldu.

Giderek devrimci çözüm perspektifi zayıfladı. Reformist politika ve söylem egemen hale geldi. Bu da boş beklentileri ve dayanaksız hayalleri besledi, güçlendirdi.

PKK o güne değin Kürt halk dinamiğine yalnızca ulusal istem ve çelişkilerle sınırlı potansiyelini açığa çıkarmıştı. Oysa daha güçlü yönü, sınıfsal istem ve çelişkiler alanı olduğu gibi duruyordu. PKK "politik çözüm"e endekslenerek bu büyük imkanı da kaçırdı. Dahası verili politik kitle hareketinde de bir düşüş oldu, giderek en alt düzeye indi. Harekette orta sınıfın politik etkinliği arttı ve bir ağırlığa dönüşmeye başladı.

Son olarak sorunu uluslararası platformlara taşıma adına yürütülen diplomasi faaliyeti zaman zaman sağlıklı çizgiler kazandı. Bizzat A. Öcalan'ın ABD başkanı Clinton'a yazdığı mektup bunun çok somut bir örneğiydi ve ABD'yi Kürt sorununun çözümü için devreye girmeye davet ediyordu.

Gerilla savaşı '93 den sonra da devam etti. Hatta Dersim-Sivas ve Çukurova-Hatay hattına doğru bir genişleme de yaşandı. Ne var ki zaman içinde bu sahada da bir daralma başgöstermeye başladı.

Sonuç olarak '84'ten '97' ye süreç hayli uzun bir süreçtir. Savaşın uzaması ama buna karşın karşılık bulmayan beklentiler, gerçekleştirmeyen hayaller umut kırıcı bir rol oynamaktadır. Dahası uzayan savaş hem PKK'de ve hem de Kürt halk kitlelerin de- Türkiye işçi sınıfı ve halkından anlamlı bir desteğin gelmemesinin de derinleştirdiği- bir yorgunluğa yol açmış bulunuyor. "Politik çözüm" taktik bir çözüm olmaktan çıkıp stratejik düzeyde bir politika haline gelmiştir. Daha da önemlisi sorunu "politik çözüm" çerçevesinden de daha dar bir çerçevede, son derece güdük bazı haklar (kimliğe ve kültüre ilişkin) üzerinde bir uzlaşma ile bir an önce sonuca bağlama eğilimi boy göstermektedir. İster emperyalist ülkelerin bu çerçevede bir baskısı ile olsun, ister TC'nin buna dönük bir açılımı ile olsun farketmiyor. Öyle ki, gerek emperyalist ülkelerin bu yönlü açıklamaları ve gerekse sömürgeci burjuvazinin hiç değilse belli kesimlerinin kısmi politik manevraları rahatlıkla ulusal hareketin saflarında yankı yapılabiliyor, yeni ve daha güçlü beklentilere ve hayallere yol açabiliyor. Bu durumun en yeni ve en somut örneği ise ulusal hareketin TÜSIAD'ın son raporu karşısında ortaya koyduğu tutumdur.

Emperyalizmin maşası Berişa rejimi çöktü

Arnavutluk'ta silah

Bu metin Ekim'in 15 Mart '97 tarihli 165. sayısının başyazısıdır.

1 Mart günü ülkenin ikinci büyük liman kenti Vlore'de patlak veren silahlı halk ayaklanması günden güne büyüyerek bütün Güney Arnavutluk'a yayıldı. Güney Arnavutluk'un tümü üzerinde tam kontrol sağlayan ayaklanma bu satırların kaleme alındığı sırada (14 Mart) başkent Tiran'a ulaşmış durumdaydı. Eğer başkent ele geçirilirse, bu zaten haftalardır tüm gücünü ve otoritesini yitirmiş Berişa rejiminin artık tümünden çökmesi anlamına gelecektir. Şu an silahlı ayaklanmaya Kuzey bölgesinden de bazı kentler katılmış durumda. Son haberlere göre ailesini günler öncesinden İtalya'ya kaçırarak Berişa da her an ülkeden kaçmaya hazırlanıyor. Batılı emperyalistlere çıkarılan askeri müdahale çağrısının karşılık bulamadığı koşullarda, kokuşmuş işbirlikçi rejimin tüm temsilcileri için emperyalist efendilerinin kucağına sığınmaktan başka bir çıkar yol kalmayacaktır.

Tüm dünya günlerdir Arnavutluk'taki toplumsal depremi izliyor. Başlangıçta bir dizi manevrayla olayların önünü alacakları umudu içinde olan emperyalist merkezler, ayaklanmanın Tiran'a ulaşmasıyla birlikte derin kaygılar içine gömüldüler. Özel kurtarma birlikleri günlerdir havadan ve karadan, yıllardır Arnavutluk'un yağması işini organize eden "batı ülkeleri vatandaşlar"ını (uzmanlar, danışmanlar, casuslar ordusunu) tahliye etmeye çalışıyorlar. Bu tahliye işlemi bahane edilerek Arnavutluk kıyılarına emperyalist savaş gemileri yığılmış durumda.

Berişa rejiminin son umudu olan "milli mutabakat hükümeti" manevrası da tutmadı. Bu hükümetin tek işlevi çaresizlik içinde batılı emperyalistleri askeri müdahaleye çağırmak gibi halk düşmanı ve haince bir karara imza atmak oldu. Ne var ki, silahlanarak ayağa kalkmış ve mevcut rejimi gayri meşru konuma düşürmüş öfkeli bir halk gerçekliği karşısında, hiç değilse şimdilik, batılı emperyalistler bir askeri müdahaleye cesaret edemiyorlar. Böyle bir müdahalenin bugünkü belirsizlik ortamında kendilerine pahalıya patlayacağından öteye, bunun, halk ayaklanmasını ülke çapında genelleştirmesinden endişe duyuyorlar. Ulusal onuruna düşkün ve tüm tarihi boyunca yabancı istilacılara karşı sayısız direnme örnekleri vermiş bir yurtsever halkla karşı karşıya bulduklarına göre, bu korkularında haksız da sayılmazlar.

Bu arada emperyalist batı medyası (ve ondan beslenen Türk medyası) da emperyalizme ve gericiliğe karşı ortaya çıkan ve çıkacak olan her gerçek halk hareketine karşı oynadığı ve oynayacağı rolü bir kez daha ortaya koyuyor. Rejimi çöküntüye götürecektir çaptaki geniş katılımlı bir halk ayaklanmasını "terör", "anarşi" ve "kaos" olarak sunuyor. Gelişmelerle ilgili temel gerçekleri gizleyerek, tüm dünyaya "yağma", "başbozukluk" vb. üzerine korkutucu masallar pompalıyor. İş halkın silahlı başkaldırısının gerisinde adi suç şebekelerinin, hatta mafya gruplarının olduğunu söylemeye kadar

bile yapıyor. Özetle kokuşmuş bir rejime karşı yoksulluk ve sefalet içinde bunalan bir halkın haklı başkaldırısını karalamak, gözden düşürmek, onu kriminal bir vaka olarak göstermek için elinden ne geliyorsa yapıyor. Böylece bölge halklarına ilham verecek ve dünya halklarına örnek oluşturacak bir kararlı direnme hareketinin bu doğrultudaki etkisini kırmaya çalışıyor. Kuşku yok ki, emperyalist medya bu yolla aynı zamanda önümüzdeki günlerde gündeme getirilebilecek emperyalist bir askeri müdahale için şimdiden gerekli zemini hazırlamaya çalışıyor. "Anarşi" ve "kaos" vurgusu beraberinde bunu giderecek bir uluslararası müdahale talebini de getiriyor. Nitekim bir kısım emperyalist basın bunu şimdiden bu gerekçeyle açıkça talep de ediyor.

Halk hareketinin klasik gelişme çizgisi

Görünürde herşey tüm kapitalist ülkelerde sık sık yaşanan türden bir mali skandalla başladı. Başta devlet başkanı Berişa olmak üzere rejimin kilit isimleriyle yakın ilişkiler içinde olan bankerler, yoksul halkın boğazından keserek biriktirdiği parayı "iflas" aldatmacasıyla bir çırpıda gaspedince, ülke çapında halk ayağa kalktı. Öfkeli ama barışçıl grev ve gösteriler, bir süre sonra polisle sokak çatışmalarına dönüştü. Haftalarca bu biçimler içinde süren halk hareketi, daha sonra yönetimin vurdumduymazlığı ve küstahça tehditleri karşısında resmi hükümet binalarına, polis karakollarına saldırılara dönüştü. Rejimin halk hareketini dizginlemek üzere ordu ve polisi daha etkin bir biçimde kullanmaya niyetlendiği bir sırada ise hareket silahlı halk ayaklanmasına sıçradı. Silahsız halk, ayaklanma için gerekli silahı bizzat ordu cephaneliklerini ele geçirerek sağladı. Başlangıçta ülkenin güneyindeki bazı kentlerde yerel ölçekte gerçekleşen ayaklanma, hızla tüm güneye

yayılarak genelleşme sürecine girdi.

Bu tablonun toplamında bir halk hareketinin klasik gelişme çizgisi ile yüzyüzeyiz. Beklenmedik bir biçimde ve kendiliğinden patlak veren barışçıl kitle gösterileri, belirli ara aşama ve biçimlerden geçerek, sonuçta, rejimin otoritesini ve yönetim aygıtını çökerten bir silahlı halk ayaklanmasına varmıştır. Ve ayaklanmanın başarı sağladığı her kent ve kasabada, halk kendi demokrasisini uygulayarak, hızlı bir biçimde kendi yönetim organlarını seçmiş, komite ve konseylerini oluşturmuştur.

Geniş halk yığınlarının ayağa kalkmasında ifadesini bulan ve ayaklanmanın başarı sağladığı yerlerde mevcut rejimin baskı ve yönetim aygıtını çökertecek boyutlara varan bu çapta bir toplumsal patlama, ancak mevcut rejim derin bir iktisadi, sosyal ve siyasal kriz içindeyse olanaklı olabilir. Böyle bir toplumsal ön birikim gerekli zemini yaratmamışsa eğer, kendi başına şu veya bu skandalın yaratacağı öfke ve tepkiler ne olursa olsun, bunun iki ay gibi kısa bir sürede toplumsal bir depreme dönüşmesi, tüm manevralara rağmen önü alınamayan silahlı bir halk ayaklanmasına varması beklenemez. Söze başlarken olaylar görünürde bir banker skandalıyla başladı dememiz, temeldeki ve derindeki bu asil harekete geçirici etkenlere dikkat çekmek içindir.

'91 yılındaki yıkılışın ardından Arnavutluk halkı sosyalist kuruluşun sağladığı iktisadi, sosyal, siyasal ve kültürel kazanımları çok kısa bir sürede peşpeşe kaybetti. 50 yıla varan bir zaman dilimi içinde büyük emeklerle kurulan ve halka hizmet eden sanayi altyapısı, IMF ve Dünya Bankası reçeteleri doğrultusunda talana açıldı ve tahrip edildi. Ülke kaynakları emperyalist tekellerin yağmasına açılırken, ülke emperyalist metalar için açık pazar haline getirildi. Bir çok sanayi işletmesi tasfiye edildi. İşsizlik ve yoksulluk çığ gibi büyüdü. Geniş halk

lı halk ayaklanması

yığınları maddi ve kültürel bir yıkım yaşadılar ve mutlak yoksulluk içine düştüler. Toplum yaşamı dejenere oldu, toplumsal suç oranı görülmemiş boyutlar kazandı.

Berişa'nın temsil ettiği rejim, talanı ve soygunu mafyavari yöneten işbirlikçi bir çeteyi temsil ediyordu. Doğu Avrupa'nın öteki ülkelerinde de ortaya çıkan türden mafyalaşmış bir siyasal yönetim tarzının denebilir ki en kötü, en utanç verici örneği Arnavutluk'ta ortaya çıkmıştı. Emperyalist merkezlerin, özellikle ABD'nin kuklası durumundaki bu yönetim, temel siyasal hak ve özgürlüklere imkan tanımayan faşist bir rejimi adım adım kurdu. Çok sayıda muhalif politikacı, yazar, gazeteci zindanlara dolduruldu. Öylesine ki, geçen Mayıs ayında yapılan sözde seçimlerden bugün kendisine payanda yapmaya çalıştığı resmi düzen muhalefeti bile dışladı. Mayıs'taki seçim komedisi ortaya Berişa'nın adamlarından oluşan bir kukla parlamento çıkardı. (Batılı parlamenter demokrasinin Arnavutluk'taki bu karikatürü, ülke halkının bizzat Berişa'nın kendisine karşı silahlı bir ayaklanmayı başlattığı bir sırada, dönüp "irade" sini temsil ettiği bu halk "adına" aynı Berişa'yı 5 yeni yıl için devlet başkanlığına ve neredeyse oybirliği ile yeniden seçti! Böylece halkın iradesine ve inisiyatifine dayanan devrim ile parlamenter sistemin bu klasik karşı karşıya gelişine Arnavutluk yeni bir örnek sağladı.)

İşte '91 yılından bugüne son altı yılda yaşanan bu süreçlerin yarattığı toplam toplumsal tepki birikimi, yeni yılın başındaki banker skandalıyla alevlendi ve ateş aldı. Silahlı halk ayaklanmasına varan toplumsal patlamayı bu yarattı. Ocak ayında patlak veren kitle hareketinin gelişim seyrinin, halk devrimlerinin tarihte bir çok örneği görülen klasik gelişim aşamalarını izlemesiyle birlikte ele alındığında, şunu söyleyebiliriz: Arnavutluk toplumunda son altı yılda oluşan derin toplumsal çelişkiler, bu çelişkilerden beslenen sürekli bir istikrarsızlık ve bunalıma neden olmuştu. Çelişkilerin keskinleşmesinin yarattığı büyük toplumsal tepki birikimi banker skandalıyla birlikte geniş çaplı kitle hareketlerine dönüşünce, bu ülkede devrimci bir durum yarattı. Bu devrimci durum hızla olgunlaşarak bir silahlı halk ayaklanmasına, yani gerçekte bir halk devrimi boyutlarına ulaştı. Kurulu düzenin baskı ve yönetim aygıtının ayaklanma bölgelerinde çökmesi, ayaklanan halkın seçimle kendi yeni yönetim organlarını oluşturması, yaşanan olayların gerçek bir halk devrimi olduğu konusunda bir kuşku bırakmıyor. Fakat buna rağmen henüz "Arnavutluk Devrimi"nden söz edilmiyor. Ayaklananların kendi eylemlerini böyle görüp görmedikleri, yarattıkları "komite" ya da "konsey"leri devrim komite ve konseyleri olarak niteleyip nitelemedikleri de henüz bilinmiyor.

Devrimci bir önderlikten ve programdan yoksunluk

Belirgin bir zayıflık ifadesi bu belirsizlikler bizi silahlı halk ayaklanmasının temel önemdeki zaafına getiriyor. Arnavutluk halk ayaklanması herhangi bir devrimci önderlikten, açık bir politik yön ve programdan yoksun olarak, neredeyse tamamen kendiliğinden gelişti. Belli bir örgütsel yapıya, merkezleşmiş koordinasyona ve bu çerçevede yönetime, ayaklanmanın Güney'deki başarısından ancak günler sonra kavuşabildi.

Görülebildiği kadarıyla "Halkın Kurtuluşu İçin Ulusal Komite" adını alan ve Güney'de Vlore merkezli özerk bir yönetim kuran ayaklanma yönetimi, halen açık bir politik çizgi ve programdan yoksundur. İleri sürdüğü istemler, ayaklanan halkın daha baştan ve kendiliğinden ileri sürdüğü, "Berişa'nın istifası" ve "bankerlerin gaspettiği tüm paraların geri ödenmesi" sınırlarını aşmıyor.

Mevcut rejimi çöküş noktasına getiren ve ülkenin yarısında tam egemenlik kurmakla sonuçlanan bir halk ayaklanması için, barışçıl gösterilerin başlangıç noktasındaki taleplerle sınırlı bir politik tutum, büyük ve şaşırtıcı bir paradoksun ifadesidir. Bu, ayaklanmanın devrimci bir önderlikten, yönden ve programdan yoksunluğuna en açık ve kesin göstergedir. Aynı şekilde bu, ayaklanma öncesi

Arnavutluk toplumunda ciddi herhangi bir devrimci siyasal akımın yokluğuna da açık bir göstergedir.

Devrime doğru büyüyen politik olaylar, hemen her zaman, çok büyük ölçüde kendiliğinden bir dinamığa sahiptirler. Devrimler planlanıp uygulanmazlar, fakat toplumun derinliklerinde oluşan patlayıcı birikimin beklenmedik zamanlarda ve biçimlerde dışa vurmasıyla oluşur ve gelişirler. Bununla birlikte, kendiliğinden patlak veren devrimler ya da büyük halk hareketleri, devrimci partiler tarafından yönetilip yönlendirilirler. Bu tarihsel olaylara bir yön, bir çizgi, bir program kazandırılarak, onlar bilinçli müdahalelerle adım adım zafere götürülebilir ve götürülürler. Devrimci önderliğin, devrimci öncü partinin bir devrimde

AKP'den Açıklama ve Çağrı

Arnavutluk'taki mevcut durum, Berişa'nın halk düşmanı hükümetinin neden olduğu topyekün ekonomik, politik ve sosyal krizle karakterize oluyor. Mutlak bir yoksulluk ve yıkım içeren bu durum, aynı zamanda Avrupa ve ABD "demokrasisi"nin gerçek yüzünü, Doğu Avrupa ülkelerinin geleceğine ilişkin izlenen politikaları ve müdahaleleri de gösteriyor.

Bilindiği gibi, halkın bu patlaması, Berişa hükümeti döneminde biriken öfkenin dışa vurması olarak ortaya çıktı. Bu patlamaya, halkın parasının "piramit" adı verilen birkaç büyük şirketin elinde toplanması soygunu yol açtı.

Daha sonra, iktidardaki mafya, üç milyon dolarlık bu paranın büyük bir bölümünü kendi rejimini ve diktatörlüğünü, Demokratik Parti'yi güçlendirmek ve yönetenleri zenginleştirmek için kullandı. Piramit yatırımları toplayan şirketlerin menajerlerinden bazıları şu anda cezaevinde olduğu için gerçekleri söyleyemiyorlar.

Halk ayaklanması barışçıl grev ve gösterilerle başladı. Bu grevlere, Vlore ve Cirokastra şehrinde öğrenciler açlık greviyle katıldı. Tüm öğrenciler eylemleri destekledi. Diktatörlüğün bu hareketi bastırma için yaptığı tüm girişimler, hareketin ülke çapına yayılmasını önleyemedi.

Demokratik partinin parlamentosunun ilan ettiği olağanüstü hal, Vlore, Ljushnja, Fiery, Saranda, Tepelena, Cirokastra şehirlerinde ve güneyin tamamında halkı hareketlendirdi; halk silahlanarak topraklarındaki iktidar temsilcilerini kovdu.

Halk ayaklanması ve güçlü silahlar, medyayı ve Avrupalı ve ABD'li diplomatları Arnavutluk'tan sözetmeye ve soruna politik bir çözüm bulma konusunda düşünmeye zorladı. Bunun sonucunda da devlet başkanı, bugüne kadar varlığını kabul etmediği muhalefeti dinlemek zorunda kaldı. Halkın güvenine sahip olmayan muhalefet ise bu halk hareketini kendi yararına kullanmak için çaba gösterirken, halkın taleplerini unuttu.

Ve bir sonuca varıldı: Muhalefet ile Berişa çetesi arasında imzalanan bir deklarasyon ile uzlaşma sağlandı. Ancak bu deklarasyon, ayaklanan halkın, devlet başkanının istifa etmesi ve gaspedilen paraların geri ödenmesine ilişkin taleplerini içermiyordu. Halkın bu deklarasyona cevabı, talepleri kabul edilmedikçe silahlarını teslim etmeyecekleri yönünde oldu. Onlar için en önemli şey gerçek bir ana muhalefet gücü olarak görüşmelere kabul edilmektir. Muhalefet ve uluslararası diplomatlar

tarafından büyük bir başarı olarak lanse edilen bu uzlaşma deklarasyonunu kabul etmeyen halkın fiili yanıtı ise Permet, Berat, Skrapet, Kuchova, Ghpamsh, Tzerik gibi yeni şehirlerin de ele geçirilmesi oldu.

Bugünkü halk hareketinin en önemli yanı, onun dile getirdiği politik taleplerdir.

Ordu ve polis de çok önemli bir bölümü halka katıldı. Berişa'yı desteklemiş olan ve halen de destekleyen güçler ise onun özel silahlı çeteleri, özel tim "Shic" mensupları ve Sırbistan ve Kosova'dan kiraladığı askerlerden oluşan iki tümdendir.

Eski asker komünistler, halkın kurtuluşu için oluşturulan mahalli komitelerin ve daha kapsamlı konseylerin başında yer alarak, önemli görevlerde bulunuyorlar.

Arnavutluk Komünist Partisi ve komünistler, hareket içinde ana sloganlara ve politik taleplere yön verdiler.

Ayaklanmacılar, halkın gücünü ve faşist rejimin çürümüşlüğüne gösterdi. Bu rejimin tek destekçisi emperyalist güçlerdir.

Uluslararası kamuoyundan, ülkedeki gerçek durumu yerinde izlemek üzere, olanaklar ölçüsünde, kamera ve el telefonları vb. iletişim cihazlarıyla donanmış tanınmış gazetecilerin gönderilmesini bekliyoruz.

ARNAVUTLUK KOMÜNİST PARTİSİ

oynayabileceği temel tarihsel rol de işte burada ifadesini bulur. Bu onun, patlak vermiş bir devrimin kaderini belirleyecek düzeydeki hayati önemde rolüdür.

Fakat eğer devrimin ya da büyük bir halk hareketinin patlak verdiği ülkede, devrime varan ön birikim süreçleri içinde oluşmuş, gelişmiş, deneyim kazanmış, açık bir politik çizgiye ve sağlam bir örgütsel kimliğe sahip bir parti varsa, bu rolü başarıyla gerçekleştirme şansı olabilir. Patlak vermiş devrimler içinde doğan, kimliğini, çizgisini, örgütünü bu sıcak anlarda ancak kurabilen bir parti bile bu rolü oynayamaz. Ya da ancak istisnai durumlarda oynayabilir.

Bu iki farklı duruma iki klasik örnek verilebilir. İlk duruma örnek, 1917 Rus Devrimi ve Bolşevik

Partisi'dir. İkinci duruma örnek, 1918 Alman Devrimi ve Spartakist hareketten doğan Alman Komünist Partisi'dir. Bilindiği gibi ilki zaferle, ikincisi yenilgiyle sonuçlandı. Almanya'daki Kasım Devrimi'nden yalnızca bir ay önce, Lenin, Avrupa'da olayların hızla devrime doğru gittiğini belirledikten sonra, büyük kaygılar içinde şunları ekliyordu: "Avrupa için en büyük talihsizlik, onun için en büyük tehlike, orada devrimci bir partinin olmamasıdır... Gerçi yığınların güçlü devrimci hareketi bu yanlış düzeltebilir, ama bu olgu büyük bir talihsizlik ve büyük bir tehlike olarak kalıyor."

Arnavutluk'ta bugün halk hareketine önderlik etmeye aday devrimci bir parti yoktur. Görülebildiği kadarıyla halk hareketinin içinde kendini bulacak gibi görünen bir parti de halen yok. Bu temel zaaf,

olayların seyrini ve dolayısıyla kaderini kaçınılmaz olarak belirleyecektir. Devrimci bir önderlikten yoksunluğun yarattığı zaafın çapını anlayabilmek için, eski iktidar partisi AEP'ten arta kalan komünistlerin kurduğu Arnavutluk Komünist Partisi'nin bir yetkilisinin, ayaklanmanın Tiran kapılarına dayandığı bir sırada ortaya koyduğu şu sözlerle bakmak yeterlidir: "Yeni seçimlerin yapılp halkın onayını alan bir hükümet işbaşına gelmeden Arnavutluk'ta istikrarın sağlanması mümkün olmayacaktır".

Kendi başına bu sözler, ortada ayaklanmaya ilişkin herhangi bir devrimci perspektifin olmadığını açık kanıttır. "Adil ve dürüst" parlamenter seçimlere dayalı bir yatıştırıcı çözüm ve istikrar arayışı, emperyalistlerin düşündüğü şeyin kendisidir.

Önemle belirtelim ki, emperyalist merkezlerin bir askeri müdahaleden şimdilik kaydıyla geri durmasının gerisinde, ayaklanmanın bu temel zaafını çok iyi görmeleri ve hesaba katmaları da vardır. Berişa'nın harcanması, yanısıra, "adil seçimler" ve halkın bir kısım para kaybını da telafi edecek bir mali yardım vaadi, onların olayları yeniden kontrol altına alabilmek ve düzeni yeniden tesis edebilmek için düşünebilecekleri en iyi çaredir. Onlar böyle bir çıkış yolunu umut etmektedirler. Verili koşullarda bu umudun çok da temelsiz olduğu söylenemez.

Halk ayaklanmasının kendine özgü bazı avantajları

Ayaklanmanın temel önemdeki zaaflarından onun bu kadar kolay başarı sağlayıp yayılmasını kolaylaştıran bazı kendine özgü avantajlarına geçiyoruz. Arnavutluk'taki halk ayaklanması değerlendirilirken önemle gözönünde tutulması gereken kendine özgü bazı faktörler var. Bunlar unutulursa eğer, bir halk ayaklanmasının bu denli kolay başarıya ulaşabilmesi olgusu doğru anlaşılabilir ve bu dayanaksız bazı hayallere yolaçar.

Bilindiği gibi, Arnavutluk'taki bugünkü işbirlikçi burjuva rejimin 6 yıllık bir geçmişi var. Arnavutluk burjuvazisi olarak tanımlayabileceğimiz bir sınıf, bu süreç içinde ve eski sosyalist kamu mülkiyetinin yağması temelinde, henüz yeni yeni şekillenmekteydi. Öteki Doğu Avrupa ülkelerinde ortaya çıkan türden bu türedi asalaklar güruhu, henüz topluma kök salabilmiş, toplumsal egemenliklerini çok çeşitli alanlarda pekiştirebilmiş durumda değildi. Bu zayıflık büyük ölçüde emperyalist odaklara uşakça bir bağımlılıkla dengelenebilmektedir. (Şimdi hummalı bir kurtarma faaliyetine konu olan binlerce uzman, danışman, idareci, teknik eleman ve casuslar oluşan "batılılar" ordusu, Arnavutluk'u fiilen yöneten gerçek gücü oluşturmaktaydı.)

Halk ayaklanmasının bu kadar hızlı yayılabilmesinin ve Berişa yönetiminin hiç bir ciddi karşı direnç yaratmadan hemen emperyalist efendilerini askeri müdahaleye çağırabilmesinin temel nedenlerinden biri işte budur. Köklü ve tecrübeli bir egemen burjuva sınıfına sahip olan ülkelerde, çok özel ortam ve koşullar dışında, bir halk ayaklanması bu kadar kolay yayılma ve başarı sağlama olanağı bulamamıştır, bulamayacaktır.

Mevcut egemen sınıfın bu zayıflığını doğal bir biçimde

Emperyalist merkezler askeri müdahaleye cesaret edemiyor

Arnavut halkının başlattığı isyan ve ayaklanma hareketi, daha önce değişik ülkelerde farklı düzey ve biçimlerde yaşanan gelişmeler dikkate alınarak değerlendirildiğinde, '97 yılına anlamlı bir önsöz teşkil etmektedir. Zira Arnavutluk ayaklanması, '94 başında Zapatistlerin Meksika/Chiapas'ta, '95 sonunda işçi hareketinin Fransa'da, '96 sonunda Tupac Amaru'nun Peru'da, ve nihayet geçtiğimiz aylarda Güney Kore proletaryasının Seul meydanlarında kendilerine özgü biçimler altında örgütledikleri eylemlerin (ki bunlar yalnızca bazı örneklerdir) bir yeni halkası olma özellikleri taşımaktadır.

Söz konusu halk isyanına görünürde temel neden oluşturan bankerler skandalının önemi, gerçekte sadece barut fıçısını ateşleyen kıvılcım işlevi görmekten ibarettir. Tıpkı 1995'te Fransa'da, devlet demiryolları reformu girişiminin, dev bir proleter kitle eylemine patlak vermesine neden olması gibi. Sorunun özü, vahşi kapitalist soygun ve talan düzenine Arnavut usulü bir başkaldırıdır. Bu isyan, başta IMF olmak üzere emperyalist finans kurumlarının bu ülke halkına dayattığı politikaya, gasp ve soygun operasyonuna karşı duyulan derin hoşnutsuzluğun bir patlamaya dönüşmesidir.

Sorunun özü önplana çıkarılarak irdelendiğinde, burjuva medyanın isyanın tanıtılmasına ilişkin sergilediği tavrın anlamı da daha iyi anlaşılabilir. Hatırlanırsa, Meksika'daki Zapatist hareketini aynı emperyalist medya "nesli kuruyan ve dolayısıyla çileden çıkmış bir avuç Kızılderili köylünün son çırpınışı" olarak nitelmişti. Fransız emekçileri ise, dünyada sefalet içinde yaşayan insanların halini düşünmeden ve bencil maddi çıkarlarına sarılanlar olarak suçlanmışlardı. Tupac Amaru devrimciler için formül bulmak çok daha kolay oldu; "bir avuç teröristin son direnişi"ydi söz konusu olan.

Gerici emperyalist medya, aynı mantıkla hareket ederek, Arnavut isyanını, başlangıçta "kapitalist ekonominin risk faktörünü henüz anlamamış küçük tasarrufluların sinir krizine" indirgedi. Direniş silahlı ayaklanmaya dönüşünce de, olay bu kez "mafya ve işsiz kalmış eski gizli istihbarat teşkilatı Sigurmi artıklarının galeyana gelmiş kitleleri kışkırtması"

olarak tanıtıldı. Ne var ki, gelişmelerin seyri, bu tür kara çalmaları ve namussuzca yakıştırmaları, yukarıda verdiğimiz örneklerde olduğu gibi sıra ile tek tek yalanladı. Yani geriye sorunun esas özü, Arnavut halkının kapitalist gasp ve soyguna karşı başkaldırı ruhu ve kararlılığı kaldı.

Arnavutluk isyanının, eylemcilerin deyimi ile "Arnavutluk Komününün", kendine yetkin bir önderlik ve açık bir ideolojik-politik yön ve kimlik henüz verememiş olması, emperyalist dünya için tek umut ve teselli kaynağını oluşturmaktadır. Bundan sonraki gelişmeler nasıl bir seyir izlerse izlesin, şimdiden elde edilen kazanım başlı başına bir zafer sayılmalıdır. Mütevazî fakat onurlu Arnavutluk halkı, kendi deneyimi sonuçta yetersiz ve yarım da kalsa, kapitalist-emperyalist dünya sisteminin iliklerine kadar sömürdüğü dünya halklarına, emekçilerine ve proletaryasına tutulması gereken yol konusunda yeni dönemin ilk anlamlı mesajını vermiştir: Sermayenin egemenliğini kırmayın yolu en militan eylemleri örgütlemekten, yani elde silah kurulu düzene ve devlete karşı ayaklanmaktan geçer!

Bu kazanım karşısında Berişa rejiminden en fazla rahatsız olanlar, bizzat onun vaftiz babaları olan Avrupalı emperyalistlerdir. Arnavutluk'ta, dünya kapitalizminin kalbi Avrupa'nın merkezinde, kapitalist barbarlığa karşı silahlı bir halk direnişi cereyan etmiş, sistemin en ince damarına en militan bir yöntemle basılmıştır. Arnavutluk emekçilerinin bu direnişi karşısında emperyalist şefler halen ne yapacaklarını bilemez konumdadırlar, şimdilik sadece soğukkanlılıklarını korumakla yetiniyorlar.

Arnavutluk halkının geleceği bunları hiç de ilgilendirmemektedir. Lübnan usulü bir iç savaşın patlak vermesi ve yıllarca devam etmesi ihtimali, çevre ülkelere yayılmasını engellemek koşuluyla emperyalistlerin umurunda değildir. Onlar için önemli olan söz konusu halk isyanının devrimci çizgide bir önderliğe kavuşmaması ve dolayısıyla devrimci sonuçlarına varmamasıdır. Onların en korktuğu ihtimal budur. Zira böyle bir gelişme olasılığı durumunda, isyan ve ayaklanma hareketlerinin adeta bir yağ lekesi gibi çevreye yayılmasının

birçok faktörü mevcuttur. Avrupalı emperyalistlerin barış, sükunet ve kardeş kavgasına son verme adı altında çare aradıkları en acil ve öncelikli sorun, böyle bir riski en kısa yoldan bertaraf etmektir.

Bu bağlamda ilk günlerde ilk hatıra gelen seçenek (emperyalizm açısından hiç de şaşırtıcı değil) askeri müdahale oldu. Kapalı kapılar ardında planlar, senaryolar hazırlandı. Adriyatik kıyılarına yığınak yapıldı. Ancak hemen belirtmek gerekir ki, "Kartallar Ülkesi" olarak anılan Arnavutluk'a emperyalist devletler askeri müdahalede bulunmaya öyle kolay kolay cesaret edemezler. Bizzat kendilerinin önderliğinde örgütlenen bir talan ve soygun operasyonuna karşı silaha sarılmış bir halkı top ateşine tutup yatıştırma ve susturmanın manevi kudreti bunlarda kalmamıştır. Arnavutluk, örneğin bir Afganistan'a, bir Somali'ye, bir Ruanda'ya ya da bir Haiti'ye benzemiyor. Zira söz konusu olan, "insani yardım" ya da "iç barışı sağlama" bahanesine yatkın şu veya bu gerici burjuva ya da feodal grubun kör döğüşü değil, ekonomik politikaya karşı bir toplumsal ayaklanmadır.

Ayrıca Arnavutluk'a girmenin nispeten kolay ama çıkmanın çok zor olduğunu bunlar çok iyi bilmektedirler. İkinci emperyalist savaş dönemi en tarihsel derstir. Bu derse yakın dönemde başkaları da eklendi. Birkaç örnek vermek gerekirse, ABD ve Fransız emperyalizminin Lübnan macerasının nasıl sonuçlandığı biliniyor, kaçmakta birbirleriyle yarışmak zorunda kaldılar. Fransa'nın Ruanda'ya düzenlediği Turquoise operasyonu ve ABD'nin Somali seferinin nasıl sonuçlandığı henüz unutulmadı. Rusya'nın Çeçenistan'da yaşadıkları, yakın dönemden bir başka örnektir.

Geriyeye kalan ve büyük bir ihtimalle tercih edilecek olan seçenek şudur: Emperyalistler Arnavutluk rejimini "mali yardım" adı altında yeni borçlarla besleyerek ayakta tutmaya, halk isyanını yatıştırıp bastırmanın ortamını yaratmaya çalışacaktır. Bunu can çekişen rejimin vitrininde yeni düzenlemelerle (örneğin Berişa'ya yol vererek) birleştirecektir. Bunun yanısıra isyan hareketinin zayıflıkları ve eksikleri kullanılarak hareketi bölme ve saptırma yoluna gidilecektir.

tamamlayan bir öteki etken, elinde tuttuğu baskı ve yönetim aygıtının iç zayıflığıdır. Bu, tepe noktalarda yapılan tüm temizliğe ve bazı temel kurumların tümünden tasfiyesine rağmen, eski yönetim aygıtının büyük ölçüde devralınmasından gelen bir iç zayıflıktır. Ayaklanma karşısında ordunun bu kadar kolay çözümlenmesinin, ayaklanan halka karşı ciddi bir direniş gösterememesinin, dahası, bir çok yerde bizzat ayaklanmacıların saflarına katılmasının gerisinde bu var. Sosyalist rejimin halk ordusu geleneklerinin anısı ve etkisi, büyük bir ayaklanmanın bu kadar kansız yaşanabilmesinin ve kolay yayılabilmemesinin önemli bir nedenidir. (Şunu da ekleyelim ki, ordudan bir çok eski ve yeni subayın ayaklanmacılara katılması ayaklanmanın "askeri uzman" ihtiyacını kendiliğinden çözmüştür.)

Bu, yakın geçmişinde sosyalist bir toplum düzeni bulunan bir ülkenin kendi özgünlüğüdür. Nitekim Arnavutluk Komünist Partisi'nin şu günlerde yayınlanan "Açıklama ve Çağrı"ında bu olguya açıklıkla işaret edilmektedir: "Ordu ve polis de çok önemli bir bölümü halka katıldı. Berişa'yı desteklemiş olan ve halen de destekleyen güçler ise onun özel silahlı çeteleri, özel tim "Shic" mensupları ve Sırbistan ve Kosova'dan kiraladığı askerlerden oluşan iki tümendir.

"Eski asker komünistler, halkın kurtuluşu için oluşturulan mahalli komitelerin ve daha kapsamlı konseylerin başında yer alarak, önemli görevlerde bulunuyorlar."

Yine de, bu etkenin rolü ne olursa olsun, eğer halk yığınları silahlı bir ayaklanmaya girişecek bir güç ve kararlılık sergilemeselerdi, bu cesareti, yiğitliği ve dinamizmi pratikte de ortaya koymasalardı, düne kadar rejimin hizmetindeki ordu da bir çözümlenme sürecine giremezdi. Ve tüm tarihi tecrübe gösteriyor ki, geniş halk yığınlarının bu atılımı ortaya koyduğu her yerde ise, kurulu düzenin ordusu aynı iç parçalanmayı ve çözülmeyi kaçınılmaz bir biçimde yaşamıştır ve yaşayacaktır.

Yönetimin hatalar zinciri

Ayaklanmayı kolaylaştıran ve onun içbirliğini pekiştiren bir başka etkene daha değinmeliyiz. Bu, yönetimin peşpeşe yaptığı hatalar zinciridir.

Yönetim başlangıçta halkın öfkeli gösterilerini küçümsedi. Bu öfke ve tepkinin bir süre sonra kendiliğinden yatışacağını sandı. Bu beklentinin gerçekleşmediğini görünce, bu kez halka karşı küstahça saldırı ve tehditlerde bulundu ve zor kullanacağını açıkladı. Halkın barışçıl grev ve gösterileri, bu zor tehditleri ve uygulamalarının hemen ardından, militan ve kararlı çatışmalar halini aldı. Buna rağmen rejim vurdumduymazlığını sürdürerek halkın taleplerini karşılayacak hiçbir adım atmayınca, halk hareketi iyice şiddetlendi ve silahlı bir ayaklanmaya sıçradı.

Olaylar bu aşamaya vardığında, rejim bu kez silahlı ayaklanmanın gücünü ve dinamizmini küçümsedi. Halkın istemleri doğrultusunda yatıştırıcı adımlar atacağına yeni tehditler savurdu, teslimiyet için süreler tanıdı ve sıkıyönetim ilan etti. Bunlarla da yetinilmedi; halkın tüm öfkesi iktidar partisine, özellikle de rejimin baş temsilcisi Berişa'nın şahsına yönelmişken (ki bugün hala da "Berişa'nın istifası" ayaklanmanın temel istemlerinden biri, birincisidir), kukla parlamento tutup Berişa'yı yeni bir beş yıl için yeniden başkan ilan etti. Bu yangına körükle gitmekti ve öyle de oldu. Bu öylesine temel önemde bir hata idi ki, rejimin emperyalist efendisi ABD bile anında Berişa'nın yeniden seçilmesini "tahrik" saydı ve bunun kutuplaşmayı iyice derinleştireceğini açıkladı.

Tüm bu hatalar silsilesi de aynı şekilde Arnavutluk'taki türedi egemen sınıfın toplumsal zayıflığı ve yeterli yönetim deneyiminden yoksunluğunun bir sonucudur.

Egemen sınıfların çok eski zamanlardan gelen temel bir yönetim sanatı var. Bir dönemin politika ve uygulamalarının halk yığınlarında yarattığı derin hoşnutsuzluğun yıkıcı sonuçlara varmasını engellemek için, sorumluluk bu dönemin yöneticilerine yıkılarak onlar harcanır, halk yığınlarının karşısına yeni ve yıpranmamış yönetici adaylarıyla (parti ya da liderlerle) çıkarılır. Böylece

halk yığınları nispeten kolayca aldatılır ve yatıştırılır. Bu oyunu zamanında devreye sokmakta geciken rejimler ise çoğu durumda halkın öfke ve başkaldırıların dolaysız hedefleri haline gelirler.

Arnavutluk'ta Berişa zamanında harcanabilseydi belki de işler bu noktaya bu kadar kolay ve hızlı varmazdı. Ama Arnavutluk'ta Berişa'yı harcayacak güce ve deneyime sahip bir egemen sınıfın olmadığını olaylar somut olarak gösterdi. Zira bizzat Berişa'nın kendisi, bu şımarıklığı ve küstahlığı ölçüsünde zayıf türedi sınıfın en güçlü mensubu durumundadır. Arnavutluk toplumundaki türediler ve uşaklar çetesinin başı ve ruhu bizzat odur. Bu nedenledir ki, emperyalist merkezlerin doğrudan müdahale ve telkinlerinin de etkisiyle (daha düne kadar seçimlere ve parlamentoya bile sokulmayan) resmi muhalefet hükümet kurma görevine çağrılmış, fakat buna rağmen Berişa başkanlık konumunu korumuştur. Böyle olunca da, emperyalistler, başını "Sosyalist Parti"nin çektiği resmi muhalefeti Berişa'ya bağlı bir hükümete dahil etmekle, gerçekte rejimin bu emniyet sübabını da isabetsizce harcamış oldular.

Düne kadar tüm sol muhalefetin lideri konumunu büyük bir sahtekarlık ve ikiyüzlülükle elde tutan Sosyalist Parti'nin, ayaklanma karşısında, bugün Berişa rejimine payanda olma rolüne soyunması da dikkate değerdir. Dahil olduğu ve başbakanlığını üstlendiği "milli mutabakat hükümeti"nin ayaklanan halk üzerinde hiçbir otorite kuramaması üzerine (ayaklanan halk "silah teslimi" çağrısını ayaklanmayı yayararak yanıtladı), bu parti, emperyalist askeri güçleri müdahaleye çağırma kararına katılmakta hiçbir tereddüt göstermeyerek karşı-devrimci işbirlikçi konumunu açıkça ortaya koydu. (Şimdilik parantez içinde belirtelim ki, devrimci bir eksen yaratma çizgisinin karşısına "solun birliği" adına reformistlerle kurulacak bir ekseni çıkarıcıların Arnavutluk reformist solunun davranışlarından çıkaracağı sonuçlar olmalıdır. Şimdi uşaklık rolüne soyunmuş ve halkın iradesi karşısında emperyalizmin müdahalesine sığınmış bu aynı "Sosyalist Parti", daha düne kadar tüm sol güçleri kapsayan "Demokrasi Platformu"nun en temel gücü durumundaydı).

Arnavutluk halkının yanında olmalıyız

Arnavutluk olayları öğretici derslerle doludur. Komünistler ve devrimciler olayları dikkatle izlemeli, bu dersleri aynı dikkatle irdelemeli, bundan devrimci siyasal mücadele için gerekli sonuçları çıkarabilmelidirler.

Biz burada ilk sınırlı bilgilerin ışığında Arnavutluk'taki halk ayaklanmasının ancak bazı yönlerine değinebildik. Olayların seyri, özellikle Balkan ülkelerine etkisi, emperyalistlerin önümüzdeki günlerdeki tutumları (askeri bir müdahaleye girişip girişmeyecekleri) vb. konularda kesin şeyler söylemek bugün için zor. Önümüzdeki günlerde belirsizlikler hızla ortadan kalkacak, daha açık, daha kesin ve daha tam değerlendirmeler yapmak olanaklı hale gelebilecektir.

Bitirmeden şunu da ekleyelim ki, beklenmedik bir biçimde patlak veren silahlı halk ayaklanmasının, halihazırda herhangi bir dış destekten, özellikle bölge halklarının fiili desteğinden yoksun olması bir başka önemli olgudur. Görünürde Yunanistan'daki bazı sınırlı gösterileri dışında fiili bir destek olmasa da, bölge halklarının Arnavutluk halkının emperyalizmin kuklası bir kokuşmuş rejime karşı başlattığı ayaklanmanın derinden bir sempatiyle karşıladığından hiçbir biçimde kuşku duyulamaz. Eğer olaylar emperyalist haydutların ayaklanmayı bizzat boğmak üzere Arnavutluk'a askeri müdahalesi noktasına varırsa, bu sempatinin fiili biçimlere dönüşeceğinden de aynı şekilde kuşku duyulmamalıdır. Türkiye'nin komünistleri ve devrimcileri, sınıf bilinçli işçileri ve emekçileri de böyle bir duruma hazır olmalı ve aktif biçimde Arnavutluk halkının yanında yer almalıdırlar

Toplumsal devrim ve yığın savaşı

1916 İrlanda ayaklanması

V.İ.LENİN

(...) Toplumsal devrimin, sömürgelerde ve Avrupa'da ayaklanmalar olmadan, *bütün önyargılarıyla* küçük-burjuvazinin bir kesiminin devrimci patlaması olmadan, siyasal bakımdan bilinçsiz olan proleter ve yarı-proleter yığınların, toprakbeyliği, kilise, krallık boyunduruğuna karşı, ulusal vb. boyunduruğuna karşı hareketi olmadan düşünülebileceğini sanmak, *toplumsal devrimi reddetmektir*. Bu bir ordunun belirlenmiş bir noktada mevziye girerek "biz sosyalizmden yanayız" ve bir başka ordunun da bir başka noktada saf tutarak "biz emperyalizmden yanayız" diyeceğini ve o zaman toplumsal devrim olacağını sanmak olur! Ancak böylesine ukalaca ve gülünç bir görüş açısından hareket ederek İrlanda ayaklanmasına "darbe" diye sövülebilirdi.

"Saf" bir toplumsal devrim bekleyen kimsenin ömrü, bunu görmeye yetmeyecektir. Böylesi, gerçek bir devrimin ne olduğunu hiç anlamayan sözde-devrimcidir.

1905 Rus devrimi bir burjuva demokratik devrimdi. Bu devrim, nüfusun hoşnut olmayan *bütün* sınıflarının, grup ve ögelerinin vermiş oldukları bir dizi savaşı içerdi. Bunlar arasında en barbar önyargılara sahip bulunan en muğlak ve akıllamaz amaçlar için savaşan yığınlar vardı, Japonlardan para alan küçük grupçuklar vardı, spekülâtörler, serüvenciler vb. vardı. *Nesnel olarak*, yığınların hareketi çarlığı sarsıyor ve demokrasi yolunu açıyordu. Onun için bilinçli işçiler hareketin başında idiler.

Avrupa'da sosyalist devrim bütün ezilenlerin ve hoşnutsuz ögelerin yığın savaşımının patlak vermesinden başka *bir şey olamaz*. Küçük-burjuvaziden ve bilinçsiz işçilerden ögeler, bu devrime kaçınılmaz olarak katılacaklardır -bu katılma olmadan *yığın savaşı olanaklı değildir, hiç bir devrim olanaklı değildir* ve, bu ögeler aynı şekilde kaçınılmaz olarak harekete kendi önyargılarını, gerici özelemlerini, zaafalarını ve yanlıgılarını da getireceklerdir. *Ama nesnel olarak* bunlar *sermayeye* saldıracaklardır, ve dağıtık, uyumsuz, karmakarışık, ilk bakışta birlikten yoksun bu yığın savaşı nesnel gerçeğini ifade eden devrimin bilinçli öncü birliği, ilerici proletarya, bu yığınları birleştirip onlara yön verebilecek, iktidarı alabilecek, bankaları ele geçirebilecek, (değişik nedenlerden olmakla birlikte!) herkesin nefret ettiği tröstleri mülksüzleştirecek ve tamamı burjuvazinin devrilmesi ve sosyalizmin zaferini sağlayacak olan başka kesin önlemleri alacaktır. Bu zafer de, kendini hemen küçük-burjuva posadan "temizleyecek" değildir.

(...)
İrlandalıların talihsizliği şundadır ki, onlar, elverişli olmayan bir anda, Avrupa proletaryasının ayaklanması *henüz* olgunlaşmadan isyan etmişlerdir. Kapitalizm, ayrı ayrı isyan kaynaklarının kendiliklerinden ve bir tek anda başarısızlıklar, yenilgiler olmadan birbiriyle kaynaşabilecekleri ölçüde uyumlu bir şekilde kurulmuş değildir. Tam tersine, asıl ayaklanmaların zamanının, biçim ve yerinin çeşitliliğidir ki, genel hareketin yaygınlığının ve derinliğinin en sağlam güvencesini oluşturur; uygun olmayan bir anda, tecrit edilmiş, parçalanmış ve başarısızlığa mahkum devrimci hareketler sırasında edinilmiş deneyimlerdir ki, yığınlar, savaş alışkanlığı edinecekler, kendi kendilerini eğitecekler, güçlerini birleştirecekler, gerçek önderlerini, sosyalist proleterleri tanıyacaklar ve böylelikle genel saldırıyı hazırlayacaklardır; nasıl ki, tecrit edilmiş grevler, kentlerdeki ya da ulusal nitelikteki gösteriler, ordudaki ayaklanmalar, köylü isyanları vb., 1905 genel saldırısını hazırladıysa. (...)

Temmuz 1916

Kokuşmuş devletinizi ve çürümüş düzeninizi yıkacağız!

Komünistler yargılayanları yargılıyor!

EKİM davası tutsağı Nevzat Çiftçi'nin (Habip Gül) Ankara 2 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne sunduğu 20 Ocak '97 tarihli savunmayı okurlarımıza sunuyoruz. (Devamını gelecek sayıda yayınlayacağımız savunmanın başlığı ve tüm arabaşlıkları tarafımızdan konulmuştur.)

I.BÖLÜM

**Bir polis devletinin
iddia makamına bu yakışır!**

İddia makamının hazırlamış olduğu mütaala incelendiğinde, iddianamenin bir özeti olduğu, mütaala ve iddianamenin de polis fezlekesinin özetlenmiş hali olduğu görülüyor. Doğrusu bir polis devletinin mahkemesince hazırlanmış olduğu gerçeğini gözönünde bulundurduğumuzda böyle olması gayet doğaldır. Şaşırmadım, şaşırmadığım gibi hiçbir zaman farklı bir beklentim de olmadı.

Mütaalanın benimle ilgili bölümü incelendiğinde, benim EKİM örgütünün bir yöneticisi olduğuma dair iddiaya gösterilen kanıtların basitliği ve iddia makamının bu konudaki acizliği daha iyi görülecektir. Dosya kapsamındaki bazı şahısların işkence zoru ile alınmış ifadelerinde, benim de içinde bulunduğum üç kişi tarafından Batıkent Özyöremiz Kooperatifi A Blok. 8/1 nolu dairede yapıldığı iddia edilen bir toplantıdan bahsediliyor. Belirtmek gerekir ki, bahsi geçen toplantı ne benim beyanımdır, ne de polisin farklı bir istihbaratıyla kanıtlanmıştır.

Poliste işkence zoru ile bazı şahıslara söylenmiş ya da polisin kendisi senaryo üretmiştir. Bu şahıslar ise gerek savcılıkta ve sorgu hakimliğinde, gerekse de mahkemenizin huzurunda, özgür iradeleri ile bu iddiaları reddetmişlerdir. Ama yine de iddia makamı benim EKİM'in Ankara İl Örgütü'nde yer aldığımı bu hayali toplantıyla kanıtlamayı başarmıştır. -Nasıl başardıysa!- Örgütteki "yönetici" konumuma ilişkin olarak ise, değişik tarihlerde kullandığım ve H. Yadigar Özudoğru, Altan Ersoy, Habib Gül sahte kimlikleri devrimci mücadeledeki sürekliliğime kanıt gösterilerek, "sanığın yukarıda ifade olunan eylemleri nazara alındığında 3713 sayılı yasanın 7/1 cümlesindeki örgüt faaliyetlerini düzenleyen ve yönetenler cümlesinde olduğu" iddiası ileri sürülmektedir.

Sadece şunu belirteyim ki; ben, EKİM'in üyesi ya da yöneticisi olup olmadığımı konusuna fazla değinmeyeceğim. Çünkü iddia makamının bu ihtamlarından özel bir rahatsızlık duymuyorum. Doğrusu komünist bir örgütün üyesi olmak, faaliyetlerini düzenlemek, yönetmek her zaman idealim olmuştur. Bunu başarıp başaramadığımı ise burada saklı tutuyorum.

Kimlikler konusuna gelince; birinci

sorgumda da bir devrimci, bir komünist olduğumu ve bu siyasal kimliğimi sınıfsal konumumdan ve çıkararımdan aldığımı belirtmişim. Bu terör devletinde böyle bir siyasal kimlik taşımanın ve gereklerini yerine getirmenin bazı zorluk ve zorunlulukları var. Bu zorunluluklardan biri de sahte kimlik düzenlemek ve taşımaktır. Benim de sahte kimlik taşımam ve değişik kimliklerle değişik tarihlerde yakalanıp cezaevlerinde yatıp çıkmam, bunu da polisten ve mahkemelerinizden gizlemem gayet meşru ve doğal bir hakkımdır. Sınıf savaşımında bu kural karşıt sınıf temsilcileri için meşru ve bir anlamda da zorunludur.

**Susurluk'ta açığa çıkan
çeteleşen devletinizdir**

Bunu siz de yapıyorsunuz. Örneğin; Türkiye'de, Kürdistan'da ve birçok uluslararası alanda bu devlet adına ve MIT'in direktifi ve organizasyonu ile cinayetler işleyen, kitle katliamları yapan mafyanın önde gelen adamlarından Abdullah Çatlı, adam öldürme, haraç alma ve uyuşturucu ticaretiyle ünlü, aynı zamanda da bu devlet tarafından tutuklama kararları olan kumarhane patronu Ömer Lütfi Topal ve bizzat resmi rakamlara

göre bu konumlarda olan daha 120 kişiye sahte kimlik, yeşil pasaport, silah taşıma ruhsatı, dokunulmazlık belgesi düzenlenmiştir. Bu belge ve kimlikleri de düzenleyen ben olduğumu düşünmüyorsunuz herhalde. Bu belgelerin direkt bu devletin başbakanı ve içişleri bakanı tarafından düzenlenip verildiğini sağır sultanlar bile duydular.

Kaldı ki bütün bunlar bilindiği gibi üç-beş çıkarıcı, kendini bilmez bürokratin hatırı ve girişimiyle düzenlenmiş belgeler ve oluşturulmuş suç çeteleri de değil. Bizzat bu devletin yasalarıyla bir sürü sicilli katil güvence altına alınmıştır.

Örneğin; Terörle Mücadele Kanunu'nun 19. maddesi, "ödüllendirme" başlığıyla, devlete ajanlık, provokatörlük yapanlara; işçi, emekçi ve devrimcileri katleden katil sürülerine ödül öngörürken, aynı kanununun 20. maddesi, "koruma tedbirleri" başlığıyla şunları söylemektedir:

"Terör ve anarşi ile mücadelede görev veren veya bu görevi ifa eden adli, istihbarat, idari ve askeri görevliler, zabıta amir ve memurları, ceza ve tevkif evleri genel müdürü ve genel müdür yardımcuları, terör suçlarının muhafaza edildiği ceza ve tutukevlerinin savcıları ve müdürleri, DGM hakim ve savcılar ile bu görevlerden ayrılmış olanlar ve terör örgütlerinin açık hedefi haline gelen veya getirilenler ile suçların aydınlatılmasına tanık ve ihbarcılar hakkında gerekli koruma tedbirleri devlet tarafından alınır. Bu koruma tedbirleri, talep halinde estetik cerrahi yoluyla fizyolojik görünümün değiştirilmesi de dahil, nüfus kaydı, ehliyet, evlenme cüzdanı, diploma vb. belgelerin değiştirilmesi, askerlik işleminin düzenlenmesi, menkul ve gayri menkul mal varlıklarıyla ilgili hakların korunması gibi hususlarda düzenleme yapılır."

Gördüğümüz gibi Susurluk'ta ortaya çıkan durum hiç de istisna değil, aksine devletin ve yasalarının gerçekliğidir. Ve unutmayın ki, bugün sahte kimliklerden dolayı beni "yargılıyorsunuz" ama, yarın bu durum sizler için de gerekli olabilir. Sınıf mücadelesidir bu; belli mi olur! Zaten yasalarınız da bu hakkı sizlere vermiş.

9 Eylül 1996 tarihinde mahkemenize verdiğim yazılı sorgumda; "bu düzenin bir sömürü ve zulüm düzeni, devletin de onun bir aracı olarak terör, kontra ve militarist bir yapılanma olduğunu; adalet, hukuk, demokrasi ve bağımsız yargı kavramlarının ve kurumlarının da devletin terörist yüzünü örten birer şal, birer savaş hilesi olduğunu, mahkemelerinizin de işleyiş biçimleri ve kuruluş amaçları itibarıyla işkencenin farklı bir seansı olduğu"nu söylemişim. Bu söylemlerimden dolayı mahkemenizce "mahkemeye ve devletin manevi şahsiyetine hakaret" ettiğim gerekçesiyle hakkımda ayrı bir soruşturma açılması istenmiştir.

Acaba yukarıdaki bu düşüncelerime bugün bir de çeteci mafya devleti olduğunu eklesen mahkemeniz yine "devletin manevi şahsiyetine hakaret" ettiğim gerekçesiyle dava açar mı bilemiyorum. Ama ben davanın açılıp açılmayacağı yönüyle çok ilgili değilim. Benim esas ilgili olduğum, "hakaret" edebileceğim bir "manevi şahsiyet" in karşısında olmamasıdır. Kötü bir kamyonun çarpmasıyla mafyacı, terörist, kontracı yüzü olduğu gibi hurda bir Mercedes'in etrafına saçılan bir devletin olsa olsa "terörist" şahsiyeti olur. Bu da tarihte en lanetli şahsiyet olduğuna göre, hakaret etmeme bile gerek yoktur. Çünkü hakaretin kelime karşılığı ve açılımı, karşısındaki kişiye, kuruma, kuruluşa, nesneye hak etmediği küçümseyici ve gerçekliğini ifade etmeyen ithamlarda bulunmaktır, Oysa ben bir devrimciyim ve bilimsel sosyalizme inanıyorum. Böyle asılsız ithamlarda ve yakıştırmalarda bulunmam. Böyle bir

ihtiyacım da yok. Sadece herkesin iyi bildiği bazı gerçekleri farklı formülasyonlarla açıklamaya çalışıyorum o kadar.

Susurluk kazasıyla portresi açıkça ortaya çıkan devlet aygıtının o "tarafsızlığına, sınıflarüstü konumuna ve kutsallığına" helal getirmemek için Çatlı, Kocadağ, Bucak gibi düşkün sefiller kurban seçilmiştir. Böylece, mehmetçik medyanın da yardımıyla, "devlet kutsaldır, devlet içerisine bazı gayri meşru odaklar sızmış, bunlar devlete mal edilmemeli"dir denilerek yığınların dikkati birkaç sefil katil çete mensubuna çekilmeye çalışılmaktadır. Sormak gerekiyor; Kürdistan'da oluşturulan "koruculuk sistemi", bu 70 bin kişilik katil sürüsü, bunun yanı sıra Özel Tim vb. acaba Çatlılardan farklı bir işleve mi sahiptir bu devlet için?

Devlet, varlık nedeni ve işleyişiyle, bir avuç sermayedarın sefil çıkarları için işçi sınıfı ve emekçi halkların emek-gücünün ve tüm maddi-manevi değerlerinin sömürüsüne ve talanına bekçilik eden bir varlıktır. Bu aygıt kimi dönemler daha açık faşist cuntacı bir karaktere bürünerek, yasa ve kurumlarını bu kurumlaşmanın meşrulaşmasına uygun düzenleyerek yığınlar zoru dayatır. Kimi dönemler ise nispeten daha liberal görünümlü bir parlamenter demokrasi kisvesine bürünerek sahte bir insan hakları savunuculuğuna soyunur. Bu durumlar, tamamen sınıflararası çelişki ve çatışmaların aldığı boyuta ve işçi sınıfı ve emekçilerin mücadele ve örgütlenme düzeyine göre devlet aygıtının değişik yasa ve kurumlarla düzenlenmesi, tahkim edilmesinin ifadesidir. Dönemin ihtiyaçlarına göre kimi zaman açık ya da gizli çete ve benzeri kurumlarla, kimi zaman ise yasa ve kanunlarla tahkim edilir.

Örneğin, 1974-75'lerde DGM'lerin oluşturulması da, devletin toplumsal muhalefete karşı yargı ve hukuk yönünden tahkim edilmesinde başka birşey değildir. İşçi sınıfı ve emekçilerin yükselen devrimci muhalefetinin, başka şeylerin yanı sıra, bir de "yargı" kısılacıyla baskılanmasıdır. Ama size soracak olursak DGM'ler "bağımsız yargı kurumları"dırlar ve "meşrudurlar". Bana göre ise DGM'ler bir avuç asalağın çıkarlarına dayalı terör devletinin yargı cephesindeki kurumlarıdır. Onların gerçek işlevi bu çerçevededir. Zaten tam da bu işlevlerinden dolayı, ilk kurulmak istedikleri dönemde (1976) yüzbinlerce işçi ve emekçinin protesto eylemlerine hedef olmuş ve bu yüzden o dönem yaşama geçirilememişti. Ta ki 12 Eylül cuntasıyla işçi sınıfı ve emekçilerin muhalefeti ezilip bastırıldıktan sonra, eski bir Osmanlı oyunuyla, dönemin askeri mahkemelerine alternatif olarak DGM'ler kuruldu ve kurumsallaştırıldı.

1984'te Kürdistan'da yükselen ulusal özgürlük mücadelesine karşı sömürgeci devlet, "Olağanüstü Hal Kanunu"yla koruculuk, özel tim, kontgerilla vb. baskı ve terör kurumlarını yasallaştırdı. 1987'den başlayarak 12 Eylül yasa ve yasaklarının fiilen aşındırmaya başlayan, '89-90'larda da belli yönleriyle devlet otoritesini sarsan işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketinin muhalefeti sermayeyi yeni önlemlere yöneltti. Devrimci kitle hareketinin yeniden yükselişinin önünü kesmek için bu kez '91'de "Anti -Terör Yasası" çıkarılarak devlet tahkim edildi. Bu yasayla aynı zamanda İbrahim Şahin, Ayhan Çarkın, Ercan Ersoy, Oğuz Yorulmaz, Abdullah Çatlı ve bunlar gibi MHP militanlarında oluşan ve özel tarzda eğitilen cinayet timlerini "Terörle Mücadele Timleri", "Anti -Terör Timleri" gibi isimlerle yasal statüye kavuşturmak amaçlandı.

Söz konusu "Anti-Terör Yasası" işkenceyi, sokak infazlarını, yargılı-yargısız infazları, kitle katliamlarını "meşrulaştırarak" toplumsal muhalefeti dizginlemeyi ve denetim altına almayı, devrimci ve komünist öncü güçleri imhayı hedefledi. Bugün çıkartılan

"İller İdaresi Yasası" ise, özünde Kürdistan'daki sömürgeci kirli savaş yasalarının ve olağanüstü halin tüm Türkiye'ye uygulanmasıdır. Devletin bir iç savaş aygıtı olarak yeni yasalar ve kurumlaşmalar yoluyla tahkimidir.

Bu devlet bir faşist zulüm aygıtıdır

Bu terör odaklarının, buna uygun yasalarla tahkim edilen terör devletinin işçi sınıfı ve emekçi halklara karşı pratikteki işlevi, aşağıda sunacağım küçük tablodan da rahatlıkla görülmektedir. Susurluk'ta açığa çıkan gerçekleri, sonradan dönmek kaydıyla, şimdilik bir kenara bırakıyorum. Sadece '96 yılı Ocak-Ekim ayları arasındaki 9 aylık süre içerisinde, bu terör devletinin Türkiye ve Kürdistan'da işlediği insanlık suçlarının, resmi kayıtlara girebilenleri şunlardır:

- Çatışmalarda ölenler: 2.395
- Faili meçhul (faili devlet) cinayetler: 59 ölü
- Yargısız infazlar ve gözaltında ölüm: 171
- Bombalanan yer sayısı: 95
- Sivillere yönelik eylemler: 109 ölü
- İşkence görenler ve işkence iddiaları: 309 kişi
- Gözaltında kayıp iddiaları: 191 kişi
- Yakılan ve boşaltılan köy sayısı: 67
- Tutuklananlar: 1.755 kişi
- Gözaltına alınanlar: 17.605 kişi
- Açlık grevi ve ölüm orucunda yaşamını yitirenler: 12 kişi
- Cezaevlerinde saldırı sonucu katledilenler: 21 kişi
- Baskıları protesto için kendini yakanlar: 5
- Cezaevlerinde bulunan düşünce suçluları: 170 kişi
- Basılan dernek, sendika, basın-yayın organı: 108
- Kapatılan basın-yayın organı: 97
- Gözaltına alınan basın emekçisi: 342 kişi
- Toplatılan gazete-dergi: 167
- Gazeteci-yazarlara verilen hapis cezası: 167 yıl 10 ay
- Gazeteci-yazarlara verilen para cezası: 9 milyar 401 milyon
- Gazeteci-yazarlara istenen hapis cezası: 8.780 yıl 3 ay
- Gazeteci-yazarlara istenen para cezası: 4 milyar 250 milyon

Bu tablo, bu terörist devletin Türkiye ve Kürdistan'da işçi sınıfı ve emekçi halklara, onların öncüleri devrimci ve komünistlere yönelik estirdiği zulmün resmidir. Bu rakamların sadece İHD vb. kuruluşlara bildirilen oldukça eksikli sayılar olduğunu belirtmeye gerek bile yoktur. Uluslararası Af Örgütü'nün 1996 yılı raporunda Türkiye, vahşet ve zulmün estirdiği ülkeler arasında birinci sırada yer alıyor.

Cumhuriyet tarihinin 73 yıllık sömürgeci inkar ve imha politikalarının Kürdistan'daki şu son 10-15 yıllık uygulamalarına bakıldığında, sömürgeci terör ve zulmün toplumda yarattığı sonuçlar bile bu düzen ve devlet hakkında yeterli bir fikir vermektedir.

Ne de güzel söylemiş halkımız: "Zulmün arta ki, yıkılışın hızlansın!". Bu özdeyiş tam da bugünkü TC'nin durumuyla örtüşüyor. 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü altında genelde Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları üzerinde, özelde ise Kürt halkı üzerinde estirilen terör ve vahşet ancak Nazi Almanyası, Latin Amerika'nın faşist-militarist diktatörlük rejimleri veya Amerikan işgali altındaki Vietnam ile karşılaştırılabilir. Ama tüm bunlar Kürdistan'da ters tepmiştir. Devlet bugün Kürt ulusunun ulusal özgürlük mücadelesi karşısında çaresizliği ve çürümeyi yaşıyor.

Devlet çeteleri ve çeteleşen devlet

İşçi ve emekçiler nezdinde hiç bir meşruluğu olmayan sistemin baskıcı mekanizmalarının en saldırgan biçimiyle devreye girdiği dönemler, tam da onun çaresizlik içine düştüğü, çürümeve kokuşmanın ayyuka çıktığı dönemlerdir. 12 Eylül de böyle bir çaresizlik döneminin ürünüydü. Darbe ile birlikte, Türkiye ve Kürdistan'da, çürümüş sistemin militarist ve terörist yapılanmaları tahkim edildi. Dönemin

terör odaklarının sahip olduğu ayrıcalıklar ve ellerindeki olanaklar, bugün tersten, çürüme ve kokuşmanın derinleşmesinde birer temel etken durumuna gelmişlerdir.

Sömürgeci kirliliğin yarattığı uygun ortamda, savaş ganimetinin paylaşımındaki güçler dengesi, günümüzde, sömürgeciliğin temel dayanakları olan ordu, polis, MİT, JİTEM, Özel Tim, koruculuk ve bu gibi bir çok kontra örgütlenmeleri içinde çürüme ve yozlaşma, yanısıra iç rekabet, etkinlik alanı savaşı ve bunun sonucunda da çeteleler arası çatışmalara dönüşmüştür.

Bir yandan artan sömürü ve zulmün ortaya çıkardığı çürüme ve kokuşmanın, bir yandan da devletteki çeteleşme ve mafyalaşmanın açık kanıtları oldukları için, bir kaç çeteden örnekler vermek istiyorum:

Söylemezler Çetesi:

7 ordu görevlisi, 5 polis ve 11 MHP'li sivilden oluşuyor. Suç çetelesi resmi açıklamalara göre, adam öldürmek, rüşvet ve gasptir. Çetenin üyelerinden bir bölümü tutuklanırken Niğde Emniyet Müdür Yardımcısı Deniz Gökçetin, Ankara Emniyet Müdürlüğü'nden Şube Müdürü Sedat Demir ve Emniyet Amiri Erdal Yılmaz halen "firaridir".

Yüksekova Çetesi:

Özel tim elemanlarından Fatih Ozan, Yusuf Azmi Aydın, Abdülkadir Bayram, PKK itirafçısı Kahraman Bilgiç, korucubaşı M. Selim Ergin, korucular Osman Ergen, Abdülkadir Özgüç, Osman Özpazar, Necmettin Hazayı, Nezir Konur, Şerif Kaya, Tahsin Kan. Başlarında albay ve binbaşı rütbesinde subayların bulunduğu bu çetenin suçları, yine resmi olarak açıklandığı kadarıyla, Hakkari ve çevresinde 16 kişiyi öldürmek -ki bunların devlet adına öldürüldüğünü belirtmeliyim- gasp, haraç, adam kaçırma, silah kaçakçılığı, uyuşturucu ticareti. Bu özel tim, korucu ve itirafçı üçlüsünün oluşturduğu 12 kişilik çeteden sadece 6'sı tutuklandı ve olayın üstü örtüldü.

Ağansay-Çakıcı Çetesi:

Bu çete, 16 Mart katliamının katili olan Alaaddin Çakıcı, Tefik Ağansoy, Çiller ve tayfasından oluşuyor. Kendi iç çelişkileri sonucu Çakıcı'nın adamları 27 Ağustos '96 tarihinde T. Ağansoy ve Çiller'in korumalarında birisini Bebek'te öldürdüler. Çiller-Ağansoy ilişkisine dair sorular yanıt bulamadan olayın üstü kapatıldı.

Kızıltepe Çetesi:

Bu çete de itirafçı, korucu ve MHP'lilerden oluşuyor. Kızıltepe ilçesi Jandarma Tabur Komutanı Binbaşı Atilla Uğur'a bağlı olarak faaliyet yürütüyor. Çetenin bölgedeki bir çok cinayetin faali olduğu açıklandı ve olayın üstü kapatıldı.

Kocaeli Çetesi:

Çete, 1 polis, 1 emekli yüzbaşı ve diğerleri MHP'li olmak üzere toplam 27 kişiden oluşuyor. Suç çetelesi bilindiği kadarıyla 7 adam öldürme, 2 adam kaçırma, 5 yaralama, tehditle para toplama ve silah zoruyla çek-senet tahsilatı.

Ankara Çetesi:

Silah kaçakçılığı ve bir çok sahteciliğe bulaştıkları belirlenen çete, 1 emniyet müdürü, 1 başkomiser, 2 bekçi, 4 polis, 2 astsubay, 1 üsteğmen, 1 uzman çavuş ve diğerleri MHP'li olmak üzere 33 kişiden oluşuyor.

Adana Çetesi:

5 polis, 1 subay ve diğerleri MHP'li olmak üzere toplan 31 kişiden oluşuyor. Açıklandığı kadarıyla suçları silah kaçakçılığı.

İzmir Çetesi:

Polislerin de içinde yer aldığı sivil faşistlerden oluşan bir çete. Suç çetelesi; adam kaçırma, şantaj, haraç ve bir çok

cinayetin yanısıra iki kişinin kaçırılarak işkenceyle öldürülmesi.

Susurluk Çetesi:

Kötü bir kamyonun ortaya çıkardığı bu çetenin elemanları ve faaliyetlerine bakmak bile, bu devletin karakteri hakkında fazlasıyla fikir vermektedir. Çetenin başında, yolsuzluk iddialarında rekor kıran Dışişleri Bakanı T. Çiller, işkenceci kont-gerilla şefi eski İçişleri Bakanı M. Ağar var. Bunların yanısıra, Özel Harekat Dairesi başkanı İbrahim Şahin, MİT'in tepesindekilerden Mehmet Eymür, Kürt halkının celladı Hayri Kozakçıoğlu, korucubaşı ve aynı zamanda milletvekili Sedat Bucak, emniyet müdürü Hüseyin Kocadağ, MHP'li katillerde mafyacı Abdullah Çatlı, Haluk Kırcı ve daha yüzlerce özel tim, ordu, MİT mensubu, emniyet müdürleri, milletvekilleri, bürokratlar var. Bu çete gizli MGK kararıyla bağlantılı. Ucu ordunun tepesindeki generallere ve Cumhurbaşkanı'na kadar uzanan bir çete. Suçlarını ise kaza sırasında arabanın içinde bulunanların bileşenine bakarak tahmin etmek mümkündür. Kesin olan bir şey var ki, eğer Çatlı, Kocadağ ve birkaç sefil katil daha kurban seçilip bu iş kapatılmazsa, bu mafya-kontra ilişkisinin, başbakan, Cumhurbaşkanı dahil nereye uzanacaktır bilinmez. Ama herşeye rağmen bugün artık çıplak bir olgu var. Bu, "kontra-mafya devleti" olgusudur.

Sermaye devletindeki mafyalaşma, kontralaşma ve çeteleşme, bir yandan işçi sınıfı ve emekçi halka, onların öncüsü komünist ve devrimcilere karşı azgın bir devlet terörü anlamına gelirken, diğer yandan da yozlaşma, çürüme ve kokuşma olarak kendisini göstermektedir. Zaten görüldüğü gibi devlet terörü ve çürüme artık içiçe geçmiş tek süreç olarak yaşanmaktadır.

Örneğin Bahtiyar Aydın, Cem Ersever gibi üst düzey ordu mensupları ve yüzlerce cinayetin bizzat devlet içinde ve devlet eliyle işlenmesinin bir boyutu da Kürdistan'daki kirliliğin yarattığı farklı çıkar çetelerinin aralarındaki çıkar ve etkinlik sahası savaşının sonucudur. Kuşkusuz bu çürüme ve kokuşma sadece devletin Kürdistan'daki sömürgeci kurumlarıyla sınırlı değildir. Türkiye'de sermaye egemenliğinin temel dayanakları olan ve devleti oluşturan, ordu, polis, yargı, hukuk özel tim, MİT ve parlamento bugün artık herkes tarafından yolsuzluk, dolandırıcılık, mafya ve çetelerle birlikte anılıyor. Aslında bu çürüme ve kokuşma sadece Türkiye'ye özgü bir durum da değildir. Tersine, dünya emperyalist-kapitalist sisteminin yaşadığı iktisadi, sosyal ve siyasal krizin sonucu olarak kokuşmuşluk, çürüme ve yozlaşma dünya çapındadır.

Örneğin İtalya'da yolsuzluklarla ve çetelerle "mücadele" deki rolüyle "süper savcı" ilan edilen De Pietro'yu burjuvazi aylarca kirliliğe maske yapmaya çalıştı. "Yolsuzluk, rüşvet, mafya ve çetelerin temiz devlet içine sızmış pislikler olduğunu, devlete ve sisteme mal edilemeyeceğini, her ülkeye bir De Pietro'nun yeterli gelebileceğini" propaganda eden sermaye sözcüleri, adeta De Pietro ile sermaye sistemini özdeşleştirdiler. Türkiye burjuvazisi de tam bir "De Pietro" arayışına çıkmışken, bu kez de, De Pietro'nun yolsuzluk ve rüşvet dosyalarının ortalığa saçıldığı haberleri geldi İtalya'dan. Ve bir kez daha De Pietro şahsında da kanıtlandı ki, bu düzenin en "temiz eli"nden bile işçi sınıfı ve emekçi halkın kanı damlıyor. Eğer sermaye düzeni ise sözkonusu olan, bunda anormal olan hiçbir şey yoktur. Çünkü bu sistemin beslendiği, üzerinde yükseldiği zemin sömürü, soygun, işgal ve şiddettir.

(Devam edecek)

Eksen Yayıncılık Kitapları

- Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm**
(TDKP Eleştirisi) 2. Baskı.....225 000 TL.
- Modern Revizyonizmin Çöküşü**
SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi).....450 000 TL.
- Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış**
ve Platform Taslağı.....125 000 TL.
- Devrimci Harekette**
Reformist Eğilim300 000 TL.
- Teori ve Program Sorunları**.....400 000 TL.
- Dünyada Yeni Düzen**
ve Ortadoğu (Tükendi).....150 000 TL.
- Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi**350 000 TL.
- Bir Gün Bile Yaşamak,**
(Roman: Orhan İyiler).....950 000 TL.
- EKİM 1. Genel Konferansı,**
Değerlendirme ve Kararlar430 000 TL.
- 10. ekimler-1, Marksist-Leninist**
Teorik Siyasal Dergi (Tükendi).....500 000 TL.
- 11. ekimler-2, Marksist-Leninist**
Teorik Siyasal Dergi500 000 TL.
- 12. Soğda Tasfiyeciliğin**
Yeni Dönemi (Tükendi)250 000 TL.
- 13. İç Yazışmalar/İç Çatışmalar,**
Işık, Daha Çok Işık300 000 TL.
- 14. EKİM Olağanüstü Konferansı**
(Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci
Politika ve Örgütlenme Sorunları.....450 000 TL.
- 15. Kürt Ulusal Sorunu**
Teorik-Programatik Perspektifler ve
Siyasal Değerlendirmeler (Tükendi)430 000 TL.
- 16. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar Koparılar**
ve Kapıları340 000 TL.
- 17. Devrimci Gençlik Hareketi**
Genişletilmiş 2. Baskı.....400 000 TL.
- 18. Gebze Direnişinin Ardından**125 000 TL.
- 19. 20 Temmuz Dersleri**.....125 000 TL.
- 20. Dünya'da ve Türkiye'de**
Özelleştirme Saldırısı.....125 000 TL.
- 21. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine**
Liberal Demokratizmin Politik Platformu
Genişletilmiş 2. Baskı.....150 000 TL.
- 22. EKİM 3. Genel Konferansı**
Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler
- 23. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi**
(Z. Ekrem'e Cevap).....340 000 TL.
- 24. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel**
ve Siyasal Tartışmalar(Tutanaklar).....560 000 TL.
- 25. Demokratizmi**
Savunmanın Sınırları.....140 000 TL.

(Fiyatlara KDV. dahildir.)

Kapitalizm çürüme ve kokuşmada her türlü sınırı aşıyor **Yoksulların organları kapitalist pazarda!**

20 Şubat tarihli Arena programında organ ticaretiyle ilgili bir haber ekranlara geldi. Kendisine Opr. Doç. Dr. diploması verilen bir "kasap", "Meyan" adlı bir mezbaha, imalattan 8000 dolara böbrek alıp 100.000 dolara satıyor. Böbreğini aldığı kişi, işsiz olduğu için çocuklarına bakamayan yoksul biri. Satacağı kişi ise İsraili bir zengin. Bu örnek kamerayla tespit edilip milyonlarca insana izlettirildiği için çarpıcı bir hal almış. Fakat "organ ticareti" denilen bu kurumlaşmış iş için uluslararası şebekelerin, borsaların ve çetelerin kurulduğunu; bunun bizzat kapitalist devletler aracılığıyla yapıldığını bilmeyen var mı?

Kapitalizm yaşamın her alanında sınıfsal ayrıcalık demektir

Aslında konu salt organ ticareti değil herşeye rağmen gözlerini gerçeğe kapamayan biri için! Burada bir bütün olarak kapitalizmin sağlık politikası var: Yani "parası olana sağlık"! Yani insanlığın ortak birikiminin ürünleri yalnızca egemen sınıflar için ve onların yararına kullanılabilir! "En iyi hastahaneler" onlar için vardır, "en iyi doktorlar" onların hizmetinde çalışır. Yetmez, en iyi böbrekler (geniş anlamda, nakli yapılabilen organlar) onlar için yetiştirilir. vs. Bu, sadece sağlık alanında değil eğitim, ulaşım, iletişim, kültür, özetle bütün yaşam alanlarındaki bir ayrıcalıktır.

Burada insan yaşamına ve sağlığına biçilen değeri de görüyoruz. Burjuvazi sömürebildiği sürece, emeklerini gaspedebildiği sürece, bir işçi-emekçi yaşam hakkına sahip olabilir; sağlık hizmetlerinden (yetersiz ve kalitesiz de olsa) yararlanabilir. Çalışamayacak duruma gelmiş bir işçinin kapitalist için artık önemi ve değeri yoktur. O artık işe yaramaz bir makina hurdası gibidir. Bir işçinin yaşamını çalıştığı yerin patronunun karı için feda etmesi kapitalizmin doğası gereğidir. İşçiye bir makina parçası, çalıştığı makinanın bir uzantısı gözüyle bakılır; bu nedenle de örneğin tedavi edilebilir (ya da ucuza tamir edilebilir) hastalıklar (yani "arızalar") için bazen işyerinde bir doktor da bulundurulabilir. Ve bu, genellikle işçilerin üzerinde, "patronumuz bizim sağlığımızı düşünüyor" biçiminde aldatıcı bir izlenimi yaratır. (İşçi sağlığının ve yaşamının böylesine ucuz olduğu günümüz Türkiye'sinde bile böyle düşünülebilmetedir!) Fakat ağır hasarlı ve onarımı zor ve pahalıya gelen makineler / parçalar bir kenara atılır ya da hurdaya çıkarılır. İşte, işçiye de böyle bir uygulamadır sözkonusu olan. Örneğin makinaya kolunu ya da bacağını kaptıran bir işçi kaderine

terkedilir. Veya işyerindeki zehirli-tozlu havadan, ağır çalışma koşullarından, yetersiz beslenmeden tüberküloz, kanser vb. hastalıklara yakalanmış işçilerin tedavi masrafları karşılanmaz ve işten çıkarılırlar... Bunu uzatmak mümkün. Fakat bu kadarı bile kapitalist sistemde insan sağlığına verilen değeri, sağlık hizmetlerinin kimler için olduğunu göstermeye yeter.

Parası olana sağlık olmayana mezarlık!

Konuya yakın olduğundan parasız sağlık hizmeti ve bu bağlamda SSK'nın durumuna da bakılması gerekiyor. Bilindiği gibi sermaye devleti İMF'den aldığı direktifle 5 Nisan '94'te özelleştirmeye tam gaz dedi. Ve o günden itibaren de (öncesi bir yana) eğitim, sağlık, ulaşım vb. alanlarda işçilerin-emekçilerin elindeki bir çok hak ve kazanım gaspedildi / geri alındı. Bunların en önemlilerinden biri sağlık alanında ki gelişmelerdir. SSK'yı bir bütün olarak sermayeye peşkeş çekebilmek için olmadık uygulamalar devreye sokuldu. SSK hastanelerinde ve diğer devlet hastanelerinde sağlık hizmeti kalitesi gittikçe düşürüldü, hastane içinde doktorlara tanınan bir imkanla, muayene ve tedavi paralı-özel hale getirildi vs.

Bütün bunlar, diğer alanlarda olduğu gibi, "devletin asli işlevine çekilmesi" demagojisi, bu kurumların iflas ettikleri ve yük oldukları yalanıyla yürütüldü.

İşçi sınıfı ve emekçiler kendilerine sormalıdır: Yine bizim paralarımızla bize sunulan, uzun mücadelelerle kazandığımız, elimizde tutabildiğimiz; uzun yıllarımızın bu birikimlerini böylesine kolay mı teslim edeceğiz? Her 100 liramızdan kesilen (sözde bu

işler için), 37 liranın sadece 7 lirasının karşılığı olan eğitim, sağlık, ulaşım, konut vb. hizmetlerden yararlanmamızın engellenmesine, bunların kaldırılmasına sessiz mi kalacağız?

Yeri gelmişken; kalan 30 liranın da polis copu, asker dipçığı, kurşun, bomba olup çete devletinin yönetiminde özgürlük isteyen Kürt halkına, devrimcilere, hakkını arayan işçiye-emekçiye yöneldiğini de unutmayalım. Kısacası Türk burjuvazisinin ve devletinin uygulamak istediği sağlık politikası "parası olana sağlık, olmayana mezarlıktır".

YÖK düzeninin ve serbest piyasanın doktorları...

Programda organ mafyasının başı olarak gösterilen doktor şahsında da kapitalist eğitim sisteminin, dahası bir bütün olarak kapitalist toplum yaşantısının (ahlaki, kültürel, sosyal vb. açıdan) ne tür hastalıklı kişiler yetiştirdiğini görmekteyiz. Bir çok insan bunun istisna olduğunu düşünebilir. Ama işçiler-emekçiler şunu bilmeliler ki, '80 sonrası YÖK üniversitelerinde, MGK güdümlü eğitim kurumlarında "bilim adamı" olmak, tam da bu doktorun yaptığına tekabül ediyor. Bu politika ve uygulamalar sayesinde hastanelerde çalışan, okullarda eğitim veren doktorlar açısından, ettiği hipokrat yeminine, mesleğinin "kutsallığına" ve önemine halel getirmeyecek türden doktor sayısı günden güne azalacak.

Bu kriterler üzerinden bakıldığında, her birinin illa ki bu "Operatör Doçent Dr. kasap" gibi darda kalmış otuzundaki bir işsizden böbrek alıp 60'ındaki bir İsraili burjuvaya satması gerekmiyor. İşkencehanelerde polisler

birlikte işkence yapanların, işkence görmüş kişilere düzmece sağlam raporu verenlerin, para için olmadık numaralar yapanların, parası yok diye bir hastayı hastane kapısında ölüme terk edenlerin de bu böbrek tüccarlarından aşağı kalır yanları yok. Bunlardan da anlaşıldığı gibi, kapitalist eğitim sistemi sadece kalifiye robotlar yaratmakla kalmıyor, yanısıra çıkarlarını herşeyin üzerinde tutan, insanlıktan çıkmış modern barbarlar yaratıyor.

Kapitalizmin asalak ve bencil kişilikleri

Bir de gerçek anlamda burjuva bireylerin ne tür kişilikler olduğunu görüyoruz, İsraili burjuvalar şahsında. Gerçi gerçeklere gözlerini kapamayan birinin, bunu şimdiye kadar hergün yeniden ve yeniden görmesi, anlaması gerekir. 60 yaşın üzerindeki burjuva (ki hayatı boyunca gerçek anlamda hiçbir şekilde üretime katılmamıştır, insanlığın gelişimi için hiçbir şey yaratmamıştır) gereksiz varlığının az yaşadığını düşünüyor olmalı ki, genç bir işsiz yaşamından satın alıyor. Bu hakkı da zengin olmasına bağlıyor. Yani işçilerden gaspettiği şeyler sayesinde, yine işçi ve emekçilerin ömürlerinden satın almayı kendinde hak olarak görüyor. Aslında bu tipik bir burjuva kişiliktir; bencillik, asalaklık, sömürü...

Sorumuz kimin ne kadar yaşayıp yaşamayacağına, kimin kime organ bağışlayacağına karar vermek değil. Fakat egemen sınıftan olmak böyle bir hak doğuramaz.

İşçi sınıfının ve tüm ezilenlerin sermaye düzeninin ve faşist iktidar aygıtının bu çürütücü çürümüşlüğüne tahammül göstermeleri insanlığın geleceğini yoketmekle eşanlamlıdır.

Kurtuluş komünistlerin önderliğindeki işçi sınıfının tüm emekçilerle birleşerek yapacağı devrimde olduğu için, kapitalizm ve uşakları tarafından işlenen her suç bizi de -işçi sınıfını da- içine alır.

Sermaye iktidarının çürümüşlüğüne artan oranda gösterilen tepkiyi daha da çoğaltmak birinci işimiz olmalı. Bu tepkiyi örgütleyip devrimci mücadeleye, sermaye düzenine karşı devrimci işçi iktidarı savaşımına kanalize etmek ikinci işimiz olmalı. Olaylar da gösteriyor ki, bu işleri başarmamızın koşulları gittikçe daha da olgunlaşıyor. Sorumuz bu koşullardan parti davasını kazanarak çıkabilmektir.

Bütün herşeye bunu gözeterek yaklaşmalıyız!

Almanya'da maden işçilerinin militan eylemleri “Bonn’u başlarına yıkarız!”

“Biz halkız!”, “Kohl gitmelidir!”, “Bonn’u yakacağız!”... Mart ayının ilk haftasında maden işçileri tepkilerini bu sözlerle ortaya koyuyorlardı. Savaş sonrasında ilk kez Alman kapitalizmi hiç de alışık olmadığı bir tepkiyle yüzyüze geliyordu. Kohl hükümetinin bugüne kadar kömür üretimi için verdiği 9 milyar marklık sübvansiyonun 3,8 milyara düşürüleceğini, bu nedenle 18 kömür ocağından 10’unun kapanacağını açıklaması üzerine, bir anda onbinlerce maden işçisi eyleme geçti. Zira bu planın uygulanması, 60 ile 90 bin arasında işçinin işsiz kalması anlamına gelmektedir. Resmi rakamlara göre bugün Almanya’da işsizlik 4,7 milyondur ve bu oran günden güne büyümektedir.

Bonn’u bunaltan madenci fırtınası

Kohl hükümeti işçilerden gelecek tepkilerin bu kadar yaygın ve sert olacağını beklemiyordu. İşçiler önce bütün ocaklarda üretimi durdurdular. Hemen ardından Ruhr Havzasında işçilerin etrafında kenetlenmiş bir halk hareketi biçimlenmeye başladı. Kadınlar, çocuklar, gençler, memurlar, diğer meslek grupları, ilaç ve elektronik dallarında çalışan işçiler, kömür işçileriyle dayanışmaya gittiler.

Önce Alman kapitalizminin sembolü olan otoyollar işgal edildi. İşçiler Dortmund Hava Alanı’nı işgal ettikten sonra “sıra Frankfurt borsasında” diye haykırmaya başladılar. Polis ortaya konan tepki ve kararlılık karşısında tutunamadı. Çünkü işçiler her an çalışmaya hazır barut fıçısı gibiydiler. Yoğunlaşan tepki sendikaların inisiyatifi aşan militan bir eyleme dönüştü. Eylemin yeni boyutu bütün toplumsal kesimler tarafından başından itibaren hissedildi. Bu son derece normaldi. Zira ayağa kalkan toplumun herhangi bir katmanı değil, sanayi proletaryasının en önemli kesimi, yeraltı maden işçileriydi. Devlet ilk defa polisleri işçilerin üzerine saldırtarak gelecekte sınıfa karşı izleyeceği politikanın da önemli ilk işaretlerini verdi.

Madencilik kararlılıklarını her adımda ortaya koydular. Evi işçiler tarafından sarılan Hıristiyan Demokrat Partisi Kuzey Ren Eyaleti meclis grubu başkanı Linsen helikopterle kaçırılmak zorunda kaldı. Bonn’a yönelmek en doğrusuydu ve işçiler onu yaptılar. Bir taraftan Saar bölgesinden, bir taraftan Kuzey Rhein Westphalen’den onbinlerce işçi Bonn’a yürüdü. İlk defa Kohl’ün hükümet binasının çatlı, polisler engelleme çabalarına ve saldırısına rağmen, işçiler tarafından militan bir tutumla kırıldı ve aşıldı. Liberal Demokrat Parti’nin binası taşa tutuldu. Üçbin motosikletli kömür işçisi Bonn hükümet binası etrafında tur atmaya başladı. Başkent etrafında 35 bin kilometreyi bulan araba kuyrukları

oluşturdu.

Düzenin itfaiyecileri (Sosyal-demokratlar, Yeşiller ve sendika bürokratları) iş başında

Sendikayla 11 Mart salı günü öngörülen görüşmeyi, Helmut Kohl, “ben sokağın gücüne boyun eğmem” gerekçesiyle perşembe gününe ertelediğini açıkladı. Bonn’da toplanan işçileri oyalayıp ikna etmek görevi Sosyal-demokratlara, Yeşillere ve sendika bürokratlarına düştü. Önce maden sendikası başkanı ve aynı zamanda SPD milletvekili olan Hans Berger, Saar Brücken’den otobüslerle Bonn’a doğru yola çıkan madencileri ikna edip ocaklarına geri göndermeye uğraştı. Bu ikna çabaları yer yer başarılı olduysa da işçilerin yuhalamalarıyla karşılaştı. SPD’nin bütün üst yöneticilerinin koro halinde “lütfen yasalar çerçevesinde kalın”, “haksız konuma düşmeyin” türünden çağrılarını çoğu zaman tepkilerle karşılandı. Sosyal-demokratlar bir taraftan işçilerin tepkisini paralyze etmeye çalışırken, diğer taraftan da Kohl hükümetine karşı puan toplama çabası içindeydiler.

Bonn’u başlarına yıkarız!

Burjuva medya da günlerce durumun ciddiyeti üzerinde durdu. İşçileri sakin olmaya ve sağduyulu davranmaya çağırdı. 13 Mart perşembe günü yapılacak görüşmeler telaş ve sabırsızlık içinde beklendi. Bir muhabirin yönelttiği “perşembe günü anlaşma sağlanamazsa ne yapacaksınız?” sorusuna yüzü kömür tozuyla kaplı bir işçi şu yanıtı veriyordu: “Allah gelse onları kurtaramaz. Bonn’u başlarına yıkarız!”

İşçiler başkent etrafında konuşlanarak perşembe gününü beklediler. Ama sonuçta perşembe görüşmelerinden 2005 yılına kadar oyalama taktiği çıktı. Sendika başkanı Berger, sonucu utana sıkıla açıkladı. 2000 yılına kadar kitlesel çıkışlar olmayacaktı. Yani sorun şimdilik ertelenmişti. İşçilerin tepkisi bu kez sendikaya yöneldi. Sonuç sendikanın ihaneti olarak nitelendi. Fakat sonuçta işçiler işlerini korumak kaygısıyla işbaşı yaptılar.

Almanya’da yeni bir dönem...

Maden işçilerinin bu mücadelesi Almanya’da yeni bir dönemin başlangıcını işaret etmektedir. Parlamentoda yapılan tartışmalar “Weimer Cumhuriyeti”ndeki tartışmalara benzetiliyor. Televizyonlarda yapılan

değerlendirmelerde maden işçilerinin son militan çıkışıyla birlikte yeni bir Almanya’nın ortaya çıktığından söz ediliyor.

Gerçekten de madencilerin bu eylemi bazı önemli olguları ortaya çıkarmıştır. Toplumda yıllardır biriken sosyal sorunlar işçi sınıfı tarafından militan bir çıkışla gündeme getirilmiştir. Kohl hükümeti yıllardır uyguladığı ekonomik politikayla temel sanayi sektörlerini ve meslek gruplarını özel bir tarzda hedeflemektedir. Sanayi proletaryasının yanısıra bugün ara katmanlar da (doktorlar, avukatlar, öğretmenler, memurlar) bir sosyal çözümlenmeye yüzü bırakılmıştır. Bu, bu grupların ayrışmasını hızlandırmakta ve toplumsal muhalefetin yeni bir dinamiğini oluşturmaktadır. Bu süreç, Maastricht kararlarıyla gündeme getirilen, “Tekeller İçin Bir Avrupa” yaratmak hedefi çerçevesinde hızlanmıştır. Bu bağlamda eylemin boyutu Almanya’yı da aşmaktadır.

Tekellerin Avrupa’sı sosyal sorunları büyütüyor

Burada şu noktanın altını çizmek gerekiyor. Avrupa içi entegrasyon işçi sınıfına saldırıyla eş anlamlıdır. Diğer Avrupa ülkelerinde gündeme gelen işçi hareketleri, Fransa’da ‘95 sonbaharındaki işçi fırtınası ve son olarak Almanya işçi sınıfı tarafından ortaya konulan tepki, işçi sınıfının “sosyal devlet” koşullarında elde etmiş olduğu kazanımları savunmanın ötesinde, aç ve işsiz kalmamak için ortaya konulan kendiliğinden bir sosyal

sınıf tepkisidir. Bugün Almanya’da gerçekte 8 milyona ulaşan işsiz sayısı (resmi rakam 4,7 milyon) işsizlik sorununun çözüleceğine artık hiç kimse inanmamaktadır.

Bugün Kohl hükümeti çok büyük problemlerle karşı karşıyadır. Avrupa entegrasyonu için gerekli olan ekonomik göstergeler, bütçe açığı, işsizlik oranı vb. bu sürecin ilerletilebilmesi açısından önemli bir sorundur. “Sosyal devlet” sürecine denk düşen reformist politikaları uygulamak artık mümkün değildir. Son on yılın eylemleri eski klasik sınıf mücadelesinin radikalizmini adım adım yeniden kristalize etmiş bulunmaktadır. Fransa ve Belçika’dan sonra Almanya’daki son eylemler bunun ilk göstergeleridir. Sınıf çelişkilerinin, zıt çıkarların uzlaştırılmasının olanakları günden güne azalmaktadır. Zira azgın bir uluslararası emperyalist rekabet, Alman burjuvazisinin hareket alanını sınırlamaktadır. Daha da önemlisi, Almanya, Avrupa entegrasyonunun her açıdan tek ölçüsüdür. Avrupa’nın merkezinde yer alan bu ülkedeki her gelişme, Avrupa çapındaki genel sonuçları açısından hesaba katılmak zorundadır.

“Sosyal barış”ın tükenen olanakları ve yeni bir sınıf hareketi

Yakın zamanlara kadar, diğer Avrupa ülkeleriyle karşılaştırıldığında, ekonomik durumu ve “çalışma barışı” noktasında önemli avantajlara sahip olan Almanya, artık bunları tüketmekle yüzüzedir. Yatıştırıcı rüşvetler artık yerini gitgide daha çok kırbaç dönemine bırakacaktır. Yıllardır yabancılara ve Alman “aşırı sol”una karşı devrede olan polis devleti artık işçi sınıfına karşı sahneye çıkarılacaktır.

Bu ise işçi sınıfı mücadelesinin radikal ve kitlesel bir boyut kazanmasına yol açmaktadır. Kömür işçilerinin son eylemini Berlin’de onbinlerce inşaat işçisinin günlerce süren eylemi, hatta ilk kez olarak, çelik devi Thyssen’i mafya yöntemleriyle sahiplenme girişimi, bu sektördeki işçileri de eyleme geçirdi. Onbinlerce çelik işçisi şimdilik ayakta. Zira eğer Krupp Thyssen’i yutarsa, bu onbinlerce işçi için işini kaybetmek anlamına gelecek.

Sonuç olarak, Almanya, önümüzdeki yıllarda toplumu sarsacak ve iz bırakacak işçi eylemlerine sahne olacak gibi görünüyor. Tekellerin tasarladığı Avrupa entegrasyonunu gerçekleştirmek kolay olmayacaktır. Tarihsel deneyim de gösteriyor ki, Alman işçi sınıfı işini yapınca temiz yapar. Son eylemler on yıldır değişik boyutlarda süren bir birikim üzerinde gelişmektedir. Bu nedenledir ki, belli bir deneyim, bilinç ve örgütlülük kendisini son eylemle bütün topluma hissettirmiştir.

İlk Euro-grev Vilvorde'de yapıldı!

Fransız Otomobil tekeli Renault, Belçika'nın Vilvorde (Vilvord) kentinde 1925 yılından bu yana üretimde olan üretim ünitesini kapatma kararı aldı. Bu karar yalnız sözkonusu kentte ve Belçika'da değil, Avrupa'nın genelinde bir tepki selinin doğmasına neden oldu. Renault'un politikası, Fransız hükümetinin tavrı sert eleştirilere konu oldu. Gerek Fransa'da gerekse de Belçika'da örgütlenen gösteriler birbirlerini izlemektedirler.

Sözkonusu olan dünya genelinde süren ekonomik bir savaştır ve bu savaşta taraflar, kurallar ne gerektiriyorsa öyle davranmak zorundadır. Vilvorde fabrikasının kapatılması ve orada çalışan 3000'i aşkın emekçinin *manu militari* kapı dışı edilmesi tekeller arası süren rekabetin bir sonucudur. Renault'un genel müdürü **Louis Schweitzer** de, ya bu savaşta Renault'u yenik düşürmek ya da oyunu kurallarına göre oynamak, en fazla emekçiyi en kısa sürede işten atmak, sömürünün dozunu rakiplerine göre en azami düzeye yükseltmek seçeneği ile karşı karşıya kalmıştır. Renault'un Vilvorde'a ilişkin aldığı kapatma kararının esas önemi, Avrupa otomobil sanayisinde yürürlüğe konulmaya hazırlanan Amerikan usulü büyük ölçekli işçi kıyımının ön habercisi, en çarpıcı ilk işareti olmasında yatmaktadır.

Otomobil tekelleri üretimlerini sürekli arttırmakta, rekabet güçlerini arttırmak için üretimin maliyetini sürekli düşürmekte birbirleriyle kıyasıya yarışmaktadırlar. Renault'un anavatanı Fransa örnek verilecekse; 50 değişik otomobil firması 2600 model araba pazara sunmaktadır. Günümüz verilerine göre dünyada her yıl ortalama 35 milyon otomobil satılmaktadır. Opel 2000 yılına kadar üretimini 500 000 daha artırmayı hedeflemektedir. Volkswagen on yıl içinde üretimini 2,5 milyondan 4 milyona yükseltti ve yakın bir gelecekte 5 milyona çıkarmayı hedeflemektedir.

Üretimin maliyetini düşürmekte temel alınan kıstas esas olarak emek gücünün sömürüsüdür. Aşağıdaki tablo, değişik otomobil tekelleri arasında mevcut olan üretkenlik farkını göstermektedir. Kuşkusuz üretkenliğin en az olduğu tekelerde emek gücünün sömürü oranının daha düşük bir düzeyde seyrettiği anlamına gelmiyor, üretim araçlarının modernliği gibi başka faktörlerin rolü sözkonusudur. Ancak

bu farklar, sonuçta, pazar elde etmede ve artı değer sağlamada belirleyici bir rol oynamaktadır. (Bkz. tablo-1)

Tekeller arası, işçi başına düşen yıllık üretkenlikteki farklılıkların yanısıra, bir de verilerine sahip olmadığı ama kuşkusuz benzer farklılıklar arzeden üretimde maliyet farkları sözkonusudur. Otomobil tekelleri arasında sürmekte olan ve daha da kızışmaktan başka bir alternatifi olmayan iktisadi savaşın temel kaynağı bu farklılıklarda yatmaktadır.

Kapitalizmin dengesiz ve sıçramalı gelişimi yasaları gereği tekellerin ya da daha genel bir deyimle ülke ekonomilerinin pazarlardaki konumları sürekli bir değişkenlik arz etmekte ve roller aşağıdaki tablonun gösterdiği gibi her an değişmektedir. (Bkz. tablo-2)

Renault yönetiminin Fransız

Ülke	Rekabet Gücü Sıralamasındaki Evrim	
	1994	1996
Singapur	2.....	1
Hongkong	4.....	2
Yeni Zelanda	9.....	3
ABD	1.....	4
Tayvan	18.....	9
Japonya	3.....	13
İngiltere	14.....	15
Hollanda	8.....	17
Güney Kore	24.....	20
Almanya	5.....	22
Fransa	13.....	23

Tablo-2, Kaynak: Wold Economic Forum

hükümetinin onayı ile Vilvorde'u kapatma kararı sözkonusu ekonomik savaşta stratejik bir mevzilenme ve yarıdır. Bu perspektif gereği 1986 yılından bu yana Renault üretim kapasitesini sabit tutarak 38 000 işçiyi işten attı. Sözkonusu gelişmeler Fransız devlet yetkilileri arasında çok önceleri tartışılmış ve karara bağlanmıştır. Fabrikayı kapatmanın bir başka tali nedeni, Vilvorde'de çalışanların yaş ortalamasıdır (42). Japon sanayisinde benzer sektörlerde çalışan emekçilerin yaş ortalaması 30'un altında iken, Fiat'ın Melfi (İtalya) fabrikasında 25'tir. Renault bu alanda da rakipleri ile olan farkı gidermek istiyor. Çünkü, günümüzde sermaye düzeni 45 yaşını bulmuş bir emekçiyi artık yaşlı bulmakta ve onun üretim kapasitesini, teknolojik gelişmeye ayak uydurmadaki

esnekliğini yetersiz saymaktadır.

Vilvorde'u kapatma kararının bu kadar tepki yaratmasının nedenlerinden biri, AT ülkeleri bünyesinde güçlü Fransa'nın zayıf Belçika'ya yönelik böyle büyük ölçekli bir operasyon örgütlemesidir. İkincisi, yoğun emek gücünün çalıştığı otomobil sanayi gibi hassas bir sektörde Vilvorde'la birlikte ufukta büyük ölçekli bir emekçi kıyımının (tıpkı yıllar önce Amerikan otomobil sektöründe yaşandığı gibi)

görünmesidir. Eğer karşı tepki yeterince güçlü olmaz ve sermayenin planlarını geri püskürtmeye yetmezse, Vilvorde bu muazzam saldırının ilk basamağı olarak anılacaktır.

Sermaye cephesi açısından bakıldığında Vilvorde'un kapatılması gayet olağan bir uygulamadır. Ancak Vilvorde'un işçi sınıfı ve emekçileri açısından çok özel bir önemi vardır. Avrupa ülkelerinde uzun yıllar boyu emekçiler tekellerin kar hırslarına alt edilip, kandırıldılar. Sözde ulusal ekonomilere rekabet gücü kazandırmak için alınan tüm tedbirlerin esas faturasını ödeyenler hep emekçi sınıf ve katmanları oldular. Ücretleri donduruldu, alım güçleri düşürüldü, sosyal kazanımları günübirlik budandı, en temel kazanımları tartışma konusu edildi, geri alındı ve mahkum edildiler.

Son dönemde, şu veya bu ülkede yaşanan mücadelelerin frekansı ve boyutları gözetildiğinde emekçilerin artık sermayenin yalanlarına inanmadıkları, savunma olanakları arayışında oldukları ortaya çıkmaktadır.

Vilvorde'deki fabrikayı kapatma girişimi bu kent emekçilerini harekete geçirmekten öte dinamiklerin doğmasına neden olmuştur.

Bu dinamiklerin birincisi Belçika ile doğrudan ilgilidir. Belçika burjuvazisinin bu ülkeyi Flaman ve Wallon diye ayırmaya çalıştığı, iki ulus arasında ırkçı kin ve nefret duyguları

ektığı bilinmektedir. Yıllardır ekonomik krizin derinleşmesine paralel olarak bu sorunun vahimleştiği ve periyodik olarak gündeme giren bir çıban başına dönüştüğü bir gerçektir. Bugüne kadar bu gerici arayışa karşı alternatif bir akım bu ülkede görülmedi. Ancak son dönemde Belçika işçi sınıfının sistematik eylemliliği ve bu ülke halkının düzene karşı yoğun tepkiyi dışa vuran **Beyaz Yürüyüş**'ü bu sorunu geri plana atmayı başardı. Vilvorde krizi ile birlikte Flaman ve Wallon emekçilerinin ortak sınıfsal tavrı bu ülke emekçilerine ortak düşmanları olan sermaye sınıfına karşı birlikte hareket etme duyguları aşıladı.

Vilvorde olayının yarattığı ikinci ve esas dinamik ise Avrupa'nın değişik ülke işçi, emekçileri arasında yeniden beliren ve henüz cılız da olsa somutluk kazanan dayanışma ve ortak hareket etme duygusudur. Bu dayanışmanın, ortak eylemin ilk örneğini Fransa'da Renault'un genel merkezi önünde Avrupa'nın değişik ülkelerinden Paris'e gelen binlerce emekçinin mitingi oluşturdu. Bundan böyle Avrupa'da artık her işçi eylemi kendisine kıta ölçeğinde yankı arayacak, etki yaratmaya çalışacaktır.

Vilvorde saldırısının Avrupa işçi sınıfı için sağladığı en görkemli kazanım Belçika'da düzenlenen ve onbinlerin katıldığı merkezi eylemdir. Eylemin tarihsel önemini farkederek işçi düşmanı politikacılar, fırsatı kaçırmadan, leş kargaları gibi hemen Brüksel'e üşüştüler. İlk Euro-grev'in örgütlenmesine neden olduğu için Vilvorde işçi sınıfı için tarihsel bir anlam taşıyacaktır. Sermaye için Maastricht neyse proletarya için Vilvorde o olacaktır. Vilvorde'un adı bundan böyle Avrupa proletaryasının işbirliği ve dayanışması ile birlikte anılacaktır.

Otomobil tekeli	Üretim Ünitesi	İşçi başına yıllık ortalama otomobil üretimi
Renault	Flins (Fransa)	46,9
Fiat	Melfi (İtalya)	64,3
Nissan	Sunderland (İngiltere)	56,7
Opel	Eisenach (Almanya)	71,9
Honda	Swindon (İngiltere)	55,9
Opel	Saragosse (İspanya)	54,0
Toyota	Burnaston (İngiltere)	52,1
Ford	Valence (İspanya)	52,9
Ford	Saarlouis (Almanya)	48,1

Tablo-1, Kaynak: The Economist Intelligence Unit.

Saldırıları ve Sorumlulukları

Polisin devrimci örgütlere sistematik saldırıları aralıksız sürüyor. Bu saldırılar belli politik başarıların hemen ardından ya da kitlelerin politik hassasiyetlerinin başarılı bir devrimci çalışmayı kolaylaştıracak doğrultuda arttığı dönemlerin hemen öncesinde özellikle yoğunlaşıyor. Zindan Direnişlerini izleyen saldırı furçası ilk duruma, her yıl 1 Mayıs'ı önceleyen aylardaki saldırılar ise ikinci duruma örnek sayılabilir. Kendine özgü zamanlamaların ötesinde, rejimin devrimci örgütlere yönelttiği bu sistematik saldırıların genel amacı, örgütlerin yapı olarak kökleşmesini ve kitlelerle kalıcı bağlar kurmalarını engellemektir. 12 Eylül'ü izleyen yeni dönemde bu temel bir politika oldu ve bugüne kadar rejim cephesinden belli bir başarıyla uygulandı.

Kısa vadede örgütsel ve teknik tedbirlerin bu politikanın etkisini sınırlamadaki önemi ne olursa olsun, onu esasta boşa çıkarabilmenin tek gerçek yolu ve güvencesi, kitlelerle buluşmada ve kitle bağlarını kalıcılaştırma sağlanacak devrimci başarıdır. Bu alanda bazı ilk elle tutulur başarılar sağlanmadıkça, sistematik saldırıların yarattığı kısır döngüden kurtulmanın da bir olanağı yoktur. Esasen devrimci bir siyasal akım, komploculuğun girdabına düşmek istemiyorsa eğer, başarılı bir illegal örgütsel yapı ve çalışma tarzının ancak kitle ilişkileri zemininde olanaklı olabileceği temel gerçeğini hep akılda tutulmalı, çözümü mutlak biçimde burada aramalıdır.

Bilindiği gibi polis yalnızca illegal örgütsel yapıya ulaşmak ve onu fiziki olarak tasfiye etmekle uğraşmıyor. Toplam hedefi devrimci temellere dayalı bir siyasal çalışma ve mücadeleyi boğmak olduğu için, bu çerçevede bu çalışmanın tüm alanlarını ve araçlarını saldırı hedefi haline getiriyor. Çok değişik biçimleri ve yönleriyle devrimci açık alan çalışmasının sistematik bir saldırı ve terör konusu edilmesinin, legal devrimci basını engellemek ve susturmak için ardı arkası kesilmeyen saldırıların nedeni budur. Rejim bir yandan devrimci örgütsel yapıları çökertip devrimci akımları çaresizlik içinde legal alana sürmeye çalışırken, öte yandan legal alanın devrimci tarzda kullanımını, bu alandaki araç ve olanakların illegal yapılara "nefes borusu" işlevi görmesini her yol ve yönleme başvurarak engellemeye çalışıyor. Yıldırıcı bir terörü politika haline getirerek legal alandaki devrimci ve militan tarzı kırmaya, çalışmayı rejimin dar ve boğucu çerçevesi içine hapsederek ehlileştirmeye çalışıyor.

MGK'nın döne döne aldığı kararların da bir gereği olarak, son dönemlerde devrimci açık alan çalışması ve legal devrimci basın üzerinde özellikle yoğunlaştırılan bir saldırı sözkonusudur. Devrimci siyasal akımlar bu saldırıların yıldırıcı etkisine ve fiili tahribatına karşı inat ve kararlılıkla direniyorlar. Bu kuşkusuz olumlu ve sevindirici bir durumdur. Bununla birlikte polisin sırasıyla gündeme getirdiği bu saldırılar karşısında birleşik bir direniş ve karşı saldırı hattının bugüne kadar oluşturulmamış olması zaafını anlamak da mümkün değildir. Deyim uygunsuzsa herkes kendi öz direnme gücüyle yara bere

içinde sırasını salıyor. Nedense örneğin "Devrimci Sosyalist Basın Susturulamaz!" ortak şiarı etrafında birleşik bir direniş ve karşı saldırı örgütlemek, bunun için geniş ilerici kişi, kurum ve örgütlerin desteğini harekete geçirmek, rejimi bu zayıf ve hassas alandan teşhir edip köşeye sıkıştırmak, döne döne saldırıya uğrayanlar için özel bir sorun olmuyor, olamıyor.

Rejimin bu en zayıf ve hassas alanı diyoruz; zira söz, düşünce ve basın özgürlüğü, en temel demokratik haklardan biridir. Oysa Türkiye bugün dünya çapında tutuklu gazeteci sayısının yarısını kendi zindanlarında tutan bir ülke olmanın kötü ününü taşıyor. Bu ülke çok sayıda gazetecinin devletin infaz çetelerince katledildiği, gazete binalarının gizli MGK kararlarıyla havaya uçurulduğu, gazete bürolarının gününbirlik basıldığı, gazete çalışanlarının sistematik işkenceden geçirildiği, gazetelerin daha basılmadan toplatma kararlarına hedef olduğu bir ülkedir. Bu konuda rejimin son yıllardaki suç çetelerini çıkarmak, bunu ülke içinde ve uluslararası planda etkili bir kampanyanın konusu haline getirmek neden artık gündeme alınmasın ki? Bu, hem rejimin içyüzünü ulusal ve uluslararası planda geniş kesimlerin önünde teşhir edecektir ve hem de bu alandaki pervasızlığını önemli ölçüde frenleyecektir.

Öteki devrimci siyasal akımların yanısıra hareketimiz de yıllardır polisin sistematik saldırılarının değişmeyen hedefi durumundadır. Son bir sene içinde siyasal polis için gitgide daha özel bir hedef haline geldiğimiz ise bilinmektedir. Parti öncesi sürecin sonuna geldiğimizi açıkladığımızdan beri bu saldırılar yeni boyutlar ve biçimler kazandı. Polis fiziki saldırılarının yanısıra artık psikolojik savaş ve provokasyonlarla da hareketimizi hedef alıyor. Kontr-gerillanın provokasyon yayını "Kızıl Ordu" bir dönemdir artık bize karşı da kullanılıyor. Örgütümüzden kopmuş grup görünümünde ("EKİM-DÖ" imzalı!) provokasyon bildirilerinin ardı arkası kesilmiyor. Çevremize şu veya bu şekilde bulaşmış kişiliği zayıf ve iradesiz bazı unsurların iradesini tümünden kırarak onları muhbir-ajan olarak kullanmak için çok özel gayretler gösteriyor. Kuşku yok ki, tüm bu saldırı ve provokasyonlar önümüzdeki günlerde boyutlanarak sürecektir.

Bugüne kadar bu saldırı ve provokasyonları göğüslemek ve boşa çıkarmak için belirgin bir başarı gösterdik. Bunda soğukkanlılık, kararlı ve sarsılmaz bir irade ve elbette doğru bir çalışma tarzının genel çerçevesi belirleyici bir rol oynadılar. (Bu sonuncu etken özellikle legal çalışma araç ve yöntemleri ile illegal çalışmayı doğru bir biçimde birleştirmede ifadesini bulmaktadır.) Bununla birlikte bu sürekli saldırı durumuna karşı alınan önlemlerin politik faaliyet kapasitemizde belli sınırlamalar yarattığı da bir gerçektir. Oysa etkili bir çalışmayla kitlelerle (elbette öncelikle proleter kitlelerle) bir an önce sağlam bir biçimde buluşmaya her zamankinden çok ihtiyacımız var. Saldırıları set çekme başarısını bu doğrultudaki başarılarla birleştirmek durumundayız. Dahası, daha önce de belirttiğimiz gibi, düşman saldırılarından korunmanın, örgütsel yapıyı

kökleştirip süreklileştirmenin bundan başka da kalıcı bir çözümü yoktur. Örgütsel kural ve tedbirlerle kendi içinde bir "teknik" korunmadan kitlelerle içinde eriyerek siyasal korunma konumuna bir an önce geçmeyi başarmak durumundayız. Elbette bu geçiş sürecinin kendi geçici gereklerinde herhangi bir ihmale düşmeden.

İçinden geçmekte olduğumuz siyasal dönemin temel özelliklerini ve sorunlarını geçen sayılarımızda enine boyuna irdeledik. Buradaki sorunla bağlantısı bakımından şunun altını çizmek zorundayız. İçinde bulunduğumuz dönem, bir yandan, açık ve legal çalışma araç, biçim ve yöntemlerinden en geniş ve en etkin bir biçimde yararlanmamız gereken bir dönemdir. Zira yığımların artan eylemli politizasyonu ile Susurluk skandalı sonrasında düzen cephesinde açığa çıkan zaaf ve çatlaklar bu alandaki olanakları çoğaltmaktadır. Fakat öte yandan, tam da aynı gelişmelerin harekete geçirdiği karşı dinamikleri gözeterek, illegal örgütsel yapıyı her zamankinden daha sağlam bir biçimde örmek, korumak ve geliştirmek zorundayız. MGK'nın hummalı karşı önlemlerini, darbe tartışmalarını ve buna paralel olarak ordunun siyasal yaşama gitgide artan dolaysız müdahalelerini hatırlatmak bunun neden böyle olması gerektiğini anlamak için yeterlidir sanıyoruz.

Sağlam bir illegal örgütsel temel üzerinde, etkin ve yaygın bir legalite istismarı -bugün çalışmada özellikle gözetmemiz gereken temel husus işte budur.

EKİM

EKİM 3. Genel Konferansı

Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler

Kızıl Bayrak Yukarı!

Haftalık Kızıl Bayrak haberi bizi sevindirdi. Heyecanımız, kavgamızın daha da yetkinleşerek hergün yeni başarılar kazanmasıdır. Bu heyecanı, bu onuru sizinle elimizden geldiği kadar paylaşmaya çalışacağız. Proletaryanın kızıl bayrağını daima yüksekte tutmak, biliyoruz ki, ona her alandan düzenli katkı yapmaya da bağlıdır. Bu bilinçle, işçi arkadaşlar başta olmak üzere, yazı-haber-yorum akışını elimizden geldiği kadar süreklileştirmeye çalışacağız.

Haftalık bir yayın organının sağlayacağı etkinin bilincindeyiz. Dağıtımda ek yük anlamına gelen bu periyod kısalmasını, elden dağıtımı yaygınlaştırarak ve süreklileştirerek katkımızı sunmaya çalışacağız.

Sizlere yeni Kızıl Bayrak için içerik açısından bazı önerilerimiz olacak.

1- Eğitici bir yayın olması için Kızıl Bayrak'ın eğitim sayfaları olsun istiyoruz. Örneğin bazı kavramların

açıklanması "Sınıfın Sözlüğü" gibi bir sütunla verilebilir. (Sendika nedir, reformizm nedir, revizyonizm nedir vs.).

2- Güncel bir olayın tarihsel-teorik arka planını irdeleyen yazılar oldukça önemli bir eksikliği giderecektir. Örneğin, gündemde şeriatçı gericilikle ilgili olaylar varsa, şeriatın ne olduğunu açıklayan kısa bir çerçeve yazı yazılabilir. Ya da, bir iş cinayetinde iki işçi ölmüş ise, son dönemde iş cinayetine kurban giden işçilerin sayısını, en yaygın iş kazalarını, burjuvazinin bu olaylar karşısındaki tavrını, alınan önlemlerin yetersizliğini içeren istatistikler, bilgiler, dökümanlar yayınlanabilir.

3- Uzun teorik yazılara karşı işçilerin hem bir ilgisizliği sözkonusu, hem de anlayamama gibi sorunları var. Buna uygun bir dil ve yöntem gözetilebilir mi? Tabii ki bizim Kızıl Bayrak'tan istediğimiz, kuru, güncel, ekonomist çizgiyle sınırlı bir yayın

değildir.

4- Doğal muhabirlik, devrimci-sosyalist bir yayın için çok önemli bir olanaktır. Yalnızca bu konu için bile ayrı yazılar yazılmalı, teşvik edici başka yöntemler kullanılmalı.

5- Dünya işçi sınıfı haberleriniz oldukça başarılı. Aynı başarılı yayın anlayışı, dünya devrimci-sosyalist-komünist grup ve örgütler arası tartışma için neden geliştirilmesin?

Yeni yayın döneminizde, sizleri sevgiyle ve yoldaşça kucaklıyor, başarılar diliyoruz.

Kavgamızın Kızıl Bayrak'ını, başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm emekçilerin ellerinde yükseltmek için; onu sosyalizmin gönderine çekmek için; daha çok çaba, daha çok katkı, daha inatçı bir kavga için omuzlarımızı omuzlarınızın yanına, gücümüzü gücünüze katmaya söz veriyoruz.

İzmir'den Kızıl Bayrak okurları

Sokağa Eyleme Hesap Sormaya!

Merhaba Kızıl Bayrak emekçileri. Öncelikle İzmir ve Ankara'da maruz kaldığınız sermaye terörünün komünist siyasal faaliyeti engelleyemeyeceğine olan inancımızla hepinizi selamlıyoruz.

Bir grup Kızıl Bayrak okuru olarak bölgemizde oluşan "Sürekli aydınlık için bir dakika karanlık!" eylemlerine taktik sloganlarımız ve sınıf perspektifimiz ekseninde katıldık.

"Yurttaş İnisiyatifi" tarafından başlatılan ve pasif sınırlar içerisine mahkum edilmeye çalışılan kampanya tüm ülkeye yayıldı. Ancak toplumun emekçi kesimleri kampanyanın öngörülen sınırlarını süreç içinde aştılar. İşçi ve emekçi mahallelerinde 1 dakika karanlık eylemi sokaklara taşdı. Alkışlı, sloganlı protesto gösterileri ve yürüyüşleri düzenlendi.

Bağcılar Yenimahalle'de bu eylemler gerçekleştirildi. Yenimahalle'de zindanlardaki açlık grevlerinden bu yana, bu ölçüde kitlesel bir eylem yaşanmamıştı.

Eylem Yenimahalle'de de devrimcilerin inisiyatifinde başladı. İlk gün yaklaşık 200 kişilik bir kitle yürüdü. Sonraki günlerde bu sayı daha da arttı. Eylemin 3. akşamında bizim dışımızdaki devrimci çevreler ile (Kurtuluş ve Direniş okurları) bir eylem komitesi oluşturmak amacıyla bir toplantı talebinde bulunduk. Ancak toplantının olacağı akşam, katılacak arkadaşın fabrikada zorunlu mesaiye kalması bizim toplantıya müdahale etmemizi engellemiş oldu. Bu ise temel hatamız oldu. Eğer katılmış olsaydık hem sloganlar-taleplerin belirlenmesi hem de diğer arkadaşların eyleme bakışlarındaki reformist hakimiyeti kırma şansımız olacaktı.

Kurtuluş ve Direniş okurlarının, kendiliğinden eylemin arkasından sürüklenmeleri, üstelik bunu "radikal sloganlar atırmayalım, kitle azalır/saldırı olur" biçiminde teorize etmeleri bakışlarındaki çarpıklığı ortaya koymaktadır. Ancak devrimci müdahalenin gücü ve etkisi arkadaşların bu icazetçi yaklaşımını pratikte boşa çıkarmıştır. Örneğin; Kurtuluş ve Direniş okurları "Faşizme Karşı Omuz Omuza!" sloganının atılmasına önce karşı çıkmışlar, kitle sahiplendiğinde ise ses çıkaramamışlardır.

Biz ise eylemlere, kendiliğinden eylemin ardından sürüklemek değil ona önderlik etmek misyonu ile katıldık. Bu ise inisiyatifin burjuva çevrelerden tümüyle alınması, kitle eylemine devrimci bir damganın vurulması anlamına gelecekti.

Bu çerçevede komitede yer almasak da, fiili olarak müdahalelerimizle eylemi ileriye sıçrattık. Kitlenin verili ruh halini gözeterak şu taktik sloganları öne çıkardık: "Sokağa, Eyleme, Hesap Sormaya!", "Faşizme Karşı Omuz Omuza!", "Öğrenciler Hapiste Çeteler Mecliste!", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek!", "Sokağa Eyleme Özgürleşmeye!", "Faşizme Karşı Tek Yumruk Tek Barikat!", "Yılgınlık Yok Direniş Var!", "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük!". Bu sloganlarımız kitle tarafından sahiplenildi ve coşkuyla atıldı.

Çürüyen Düzendən, Çeteleşen Devletten Hesap Sormak için Sokağa Eyleme Özgürleşmeye! Kurtuluş Devrimde, Kurtuluş Sosyalizmde!

Bir grup KB Okuru / Bağcılar-İST.

Direnmek Yaşamaktır!

Gece ağır. Dışarda yağmur toplayan bulutlarıyla gökyüzü. Gece karanlık. Yoldaşlar içerde. Bedenlerinden akan acı gözyüzüne aksetmiş sanki. Sımsıkı hava, bir damla yağmur yok. Dışleri kenetli. Sımsıkı yumrukları. Bağırırım, dağılacak bulutlar, islanacak toprak. Bağırırım ulaşırım sanıyorum onlara. Dirençlerine direnç katsam istiyorum. Bağırırım bütün sesimle: "Yoldaşlar direnin".

Gece ağır. Uykü yasak. Tut-saklardan direniş haberleri veriyor radyo. Bucadireniste. İskenderum fırar. Uşak yeni bir zafer için dinleniyor. Metris tetikte. Çanakkale, Bursa, Konya, Gebze... Yıldızları arıyorum. Bir tek yıldız olsun yok bu gece. Adlarını bir bir geçiriyorum içimden. Bir kırık cam parçası oyuyor yüreğimi. Silahlar bilmiyor beynimde.

Gece ağır. Düşman kanlı kirli postalleriyle alarını azgınca çiğ-nemekte. Düşman esir aldı kavganın Kızıl Bayraklarını. Dışarda binlerce omuz, binlerce yürek ve sıkılı yumruk. Hazırlanıyor safaları doldurmaya. Düşmanın kafasına bir balyoz gibi inmeye. Kızıl Bayraklar derleniyor, şehit düşen binlerce devrimcinin kanından rengini alarak. Çocuklar büyüyorkavgaya. Yüreklere aşındırıyor bedeni heyecanla coşkuyla. İşçiler öfke biliyor metal yerine.

Gece ağır. Bulutlar sım sıkı. İki damla gözyaşı düşüyor toprağa önce. Sonra yağmur, binlerce tohum olup düşüyor. Sonra toprak kokusu. Sonra umut, sonradevrim. Her şey yapılmayı bekliyor. Özgürlük kavgayı bekliyor. Zafer direnişi. Umut direnişi büyütüyor. Kavga geleceği. Bağırıyorum, dağılıyorum bulutlar. Binlerce yıldız, yoldaş olup gülümsüyor. Ve diyor ki; Direnmek Yaşamaktır! Direnmek Yaşamak. Direnmek... kazanmaktır geleceği!

Bir Kızıl Bayrak Okuru/İzmir

"Omuz omuza mücadeleye!"

Ben Tekel yaprak üretim işçisiyim. Çalıştığım işyerinde beni oldukça üzen bir durum oldu. Bunu sizlerle paylaşmak istedim. Gayem biz işçi kesiminin nasıl sömürüldüğünü bir kez daha gözler önüne sermek.

10.3.1997 tarihinde Tekel bakanı Nazif Kurt işletmemize tütün fiyatlarını belirtmek için telefon etti. Gelmeden 20 gün öncesinden bir temizlik, bir süslemedir başladı. 3 işçinin yapacağı iş bir kişiye yaptırıldı. Artık herkes yorgunluktan bitti. Tabi biz 8 Mart Dünya Kadınlar Gününü bu yoğunluk içinde nasıl kutlanırsa öyle kutladık. Bu arada yüzmilyonlar dışardan kokteyl ve toplantı

düzenleyicileri getirildi. O çeşit çeşit pastalar, o meşrubatlar su gibi gitti. Ardından 5 tane koyun kesildi. Bunlar yetmiyormuş gibi kumanya olarak içli köfte ve çiğ köfte bizim mutfakta yapıldı. Bunları yazmamdaki amacım, bizlerin emeklerinin kimlere nasıl peşkeş çekildiğini göstermek içindir.

Sonrada bakan 20-25 dakika konuşma yaptı. Herzaman gördüğümüz çanak yalayıcıları etrafta caka satıp şakşaklıyorlardı. Bunlara sendika yönetimi de dahil. Ne acıdır çetelerin bakanı %38'le sizin sözleşmenizi bitireceğiz diyor. Bunu izleyen de şakşaklar oluyor. Zaten burada 20 yıllık işçi yirmi, yirmiiki milyon alıyor.

Hani, ben burada bunları sizlerle paylaşmak istedim. Milyarlar çeteler bakanının buraya gelmesine yarıyor. Bir tarafta açlıktan ölen insanlar, eğitimin içler acısı durumu, gözaltında kayıplar, yargısız infazlar, cezaevlerine saldırılar, ödenek yokluğundan ölenler. Hal böyleyken daha bizler susuyorsak, görmüyorsak, daha çok gözümüzün içine baka baka kanlı çeteler emeğimizi peşkeş çekip yerler.

**Yaşasın işçilerin birliği!
Haydi elele, omuz omuza!
Kurtuluş sosyalizmde!
Yaşasın sosyalizm!
Kurtuluş devrimde,
mücadelede!**

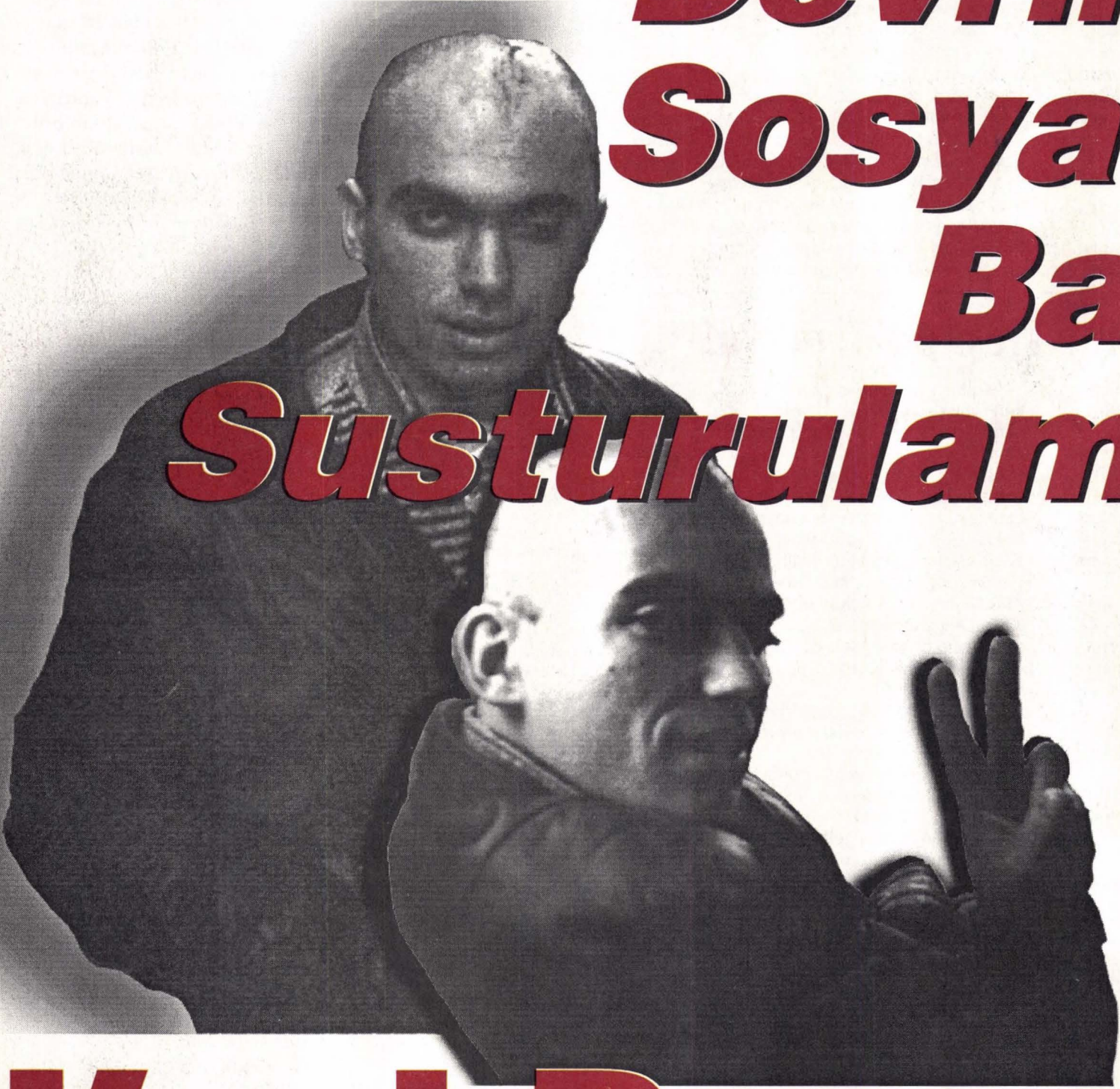
Bir Kızıl Bayrak Okuru / Adana

Ahmet Subaşı bir devrimci basın çalışanı. Ahmet, tıpkı Musa Anter ve Metin Göktepe gibi gözaltına alınan, işkenceden geçirilen, katledilen yüzlerce gazeteciden biri.

Kızıl Bayrak gazetesi İzmir bürosuna yönelik polis operasyonu sırasında ağır yaralanan Ahmet, günlerce komada kaldı. Ölüm kalım savaşındaki zaferle ayrılan Ahmet eski sağlığına bir daha hiç kavuşamayacak.

Sermaye devleti devrimci-sosyalist basını susturmak istiyor. Buna asla izin vermeyeceğiz! Hepimiz Musa, hepimiz Metin, hepimiz Ahmet olacağız! Hertürlü bedeli göze alarak, mücadelemizle yarattığımız mevzileri savunacağız!

Devrimci Sosyalist Basın Susturulamaz!

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete